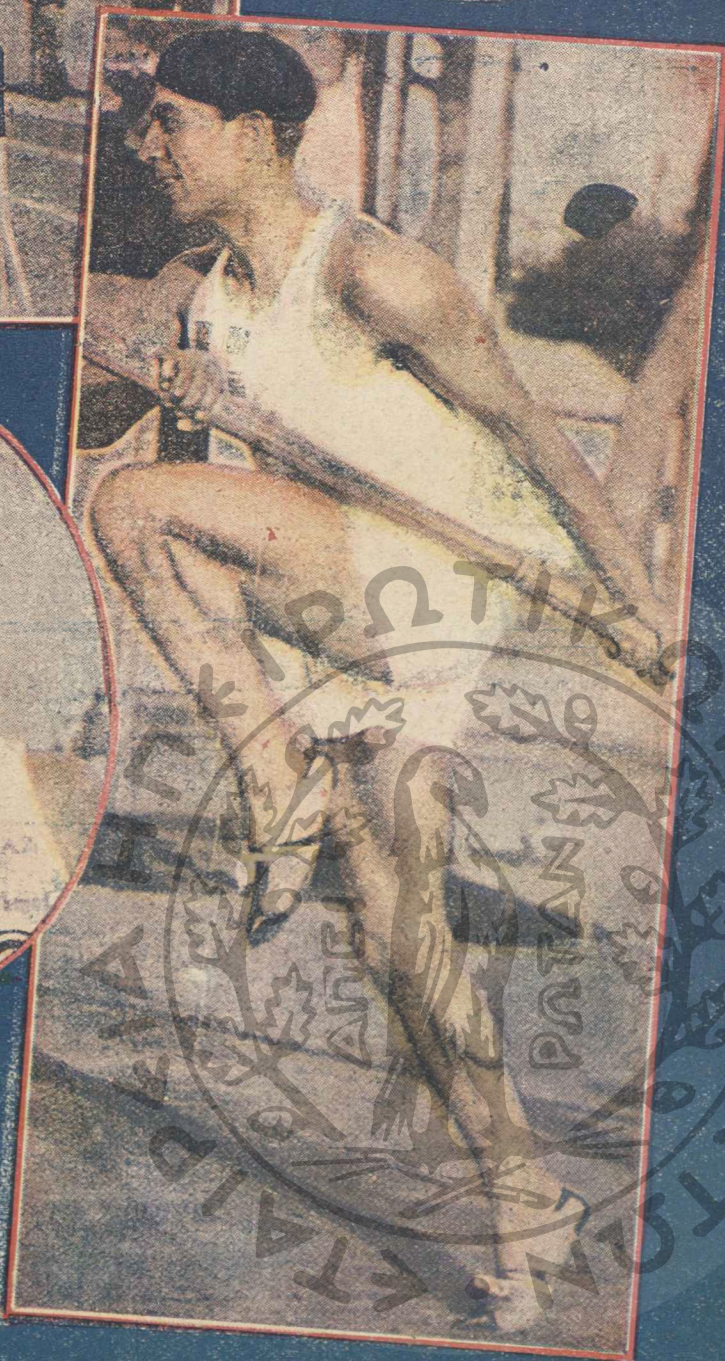

Τίχ-Τάχ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογρα-
φημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσου)
Αριθ. γρ. 85-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι:

Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έσωτερικού Λίτρα 'Αγ. 1
Αμερικικής Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τριμήνιοι κατ'
άναλογίαν.

Κυριακή 11 Οκτωβρίου
Αριθ. φύλλου 40

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Η Γερμανική έπιστήμη παρουσία-
σε το νέο θαύμα, το

"GRUNIL"

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοι-
κοκυρά από την πολυήμερη και
κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς
τρίψιμο πλένει τα ρούχα μόνο
του εντός μιας ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν
σχέσιν με τα γνωστά και άγνωστα
παρασκευάσματα που καταστρέ-
φουν τα ρούχα.

Αποημιώνομεν και το ακρι-
βότερο ρούχο αν πάθῃ την παρα-
μικράν φθοράν.

Πωλείται εις τα φαρμακεία και
τα έμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Αντιπρόσωπος Τό Α-1-7

Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΝΗΣ
Αθήναι-Λέκα 12α

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ

της μασχάλης και των ποδών και
κατά της δυσωμίας αυτού, χρησι-
μοποιείτε την έπιστημονικήν Γερμα-
νικήν πούδραν

VASENOL

Είναι απολύτως άβλαβής, διά
τοούτο όχι μόνον δεν ερεθίζει το δέρ-
μα, άλλ' απεναντίας επενεργεί θερα-
πευτικώς εις τα συγκαύματα, δο-
σσίαν, σπιθούρια και λοιπὰς δερμα-
τικές παθήσεις.

Πωλείται εις τα κεντρικά φαρμα-
κεία και μυροπωλεία αντί δραχ. 25
το χυτίον. Έν' έλλείψει, εμπόσαστε
το αντίτιμον εις τὸν Γενικὸν ἔν' Ἑλ-
λάδι Ἀντιπρόσωπον κ. ΚΩΣΤΑΝ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Σούθου 17 β, και
θα σας σταλή ταχυδρομικώς.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΧΕΤΕ Α'Υ'ΠΝΙΑ;

Μόνον με τὰ χάπια ΔΟΡΜΕΝ θα βρῆτε τὸν ὕπνον σας.

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΘΕΡΜΕ

και είσθε απελπισμένοι από την κινίνην και τὰ
άλλα φάρμακα, αν θέλετε να γλυτώσετε, αν επι-
θυμητε πραγματικώς να θεραπευθῆτε, καταφύγετε,
έστω και άργά, εις τὰ παγκοσμίως φήμης χαπάκια

ΘΕΡΜΟΖΑΝ

Θα ξεπρισθῇ ἡ σπλήν σας, ὅσο και αν εἶνε πρι-
σμένη, θα βρῆτε πάλι τὴν ὑγείαν σας και θα χαρῆτε
τὴ ζωὴ σας.

Η ἑρεξίς θα σας επανέλθῃ ὡς και ἡ ἐπιθυμία της
εργασίας και ἡ δύναμις.

Και μία ἀπλή μόνον δοκιμὴ τοῦ φαρμάκου ὀλι-
γοήμερος θα σημειώσῃ τὴν μεταβολὴν και τὴν καλ-
λιτέρησιν σας.

Δεν περιέχει οὐδὲ ἴχνος κινίνης· εἶνε βότανον
διὰ πρώτην φοράν χρησιμοποιούμενον, πού, συσχευ-
άζεται εις χαπάκια πολὺ εὐκόλως να τὰ πάρῃ ὁ ἀ-
σθενής. Συμβουλευθετε τὸν ἱατρὸν σας

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν δύνανται ν' ἀπευθύ-
νυνται δι' ἐπιστολὴς εις τὸ Τικ-Τακ διὰ ἑρμείων.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC,"

εὐθηνότερα και τελειότερα εις ἀπόδοσιν φωνῆς και
ἐμφάνισιν, με μηχανὴν ἡγγυημένην δι' 20 ἔτη.

Πώλησις διὰ μηνιαίων δόσεων ἐκ 200 δραχμῶν.
Τιμοκατάλογος εἰκοσιογραφημένος με συλλογὴν δι-
σκῶν Ἑλληνικῶν χορῶν, Εὐρωπαϊκῶν (Φόξ, Ταγκό)
κ.λ.π. ἀποστέλλονται, ταχ(κ)ῶς εις αἰτοῦντα ἐκ τῶν
ἐπαρχιῶν δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ

Εὐριπίδου 8. (2ος ὄροφος Νο 14)—ΑΘΗΝΑΙ

SLOAN'S
Liniment

"MYRANTA"

ΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

ΛΚΑ 2. ΠΑΡΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλης τῆς
βαφῆς τριχῶν, εὐρωπαϊκῆς καὶ
ἐλληνικῆς. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ
διὰ τὸ ἀβλαβὲς τὸν τρόπον
καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βα-
φῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν
τὴν χοῦσιν τῆς βαφῆς ὅλων
τῶν χρωματισμῶν, κόμης, ὑπερ-
στακος και γενείου, με ἐπιτυ-
χίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΟΗΜΙΟΥ καὶ
ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΤΡΙΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΔΙΩΚΤΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Οἱ κίνδυνοι πού διατρέχουν οἱ ἐρωτευμένοι εἰς τοὺς λόφους τοῦ Λυκαβηττοῦ και τοῦ Φιλοπάππου.—
Οἱ νυκτερινοὶ αἰφνιδιασμοί.—Οἱ ἀπένταροι πού ζητοῦν ἐρωτὰ καὶ χάδι.—Τὰ ἀτρόπαια
τῶν νυκτερινῶν περιπάτων.—Τὸ λαθρεμπόριον τοῦ ἐρωτος καὶ ἡ δύσκολη δεαίς
τῆς ἀστυνομίας.—Μία ἐκστρατεία τῶν ἐρωτευμένων.

φανισθῇ μπροστά σας.

Ένῳ περπατᾶτε λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ κρα-
τώντας τὴν ἀγαπημένη σας ἀπὸ τῆ μέση
ἢ ρομαντίζετε στὸ κοίλωμα ἐνὸς βράχου
πλέοντως ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, παρουσι-
άζονται σὰν φάντηςδες μπαστούνι δύο
φαντάροι ἡ πολλὲς ἐνώπιόν σας, καί,
χωρὶς πολλὰς κομβήτεας διακόπτουν τὲς
τρυφερὰς σας ἀσκολίες, ζητώντας τὸ πορ-
τοφύλι και τὸ τσαντάκι.

—Έμπρός και γρήγορα! Δὲν ντρεπό-
σαστε!

Τὶ θὰ κάμετε τότε; ἂν κρατούσατε ξί-
φος, θὰ τὸ ἐσύρατε ἀναμφιβόλως γιὰ νὰ προ-
στατεῦσθε τὴν ἀγαπημένην σας. Ἀλλὰ
δὲν κρατᾶτε παρὰ μὲν πλάκα τοῦ... χρεὶ τῆς, τὸ
ὅποῖον δὲν σας χρησιμεύει σὲ τίποτα. Καὶ
ἀναγκάζεσθε νὰ προσφέρετε τὸ πορτοφύ-
λι σας πού θάβλσταται ἐπισταμένην ἐρευνᾶν
πρὸς ἀνακάλυψιν χρημάτων. Τέτοια φου-
κά σπανίως ἀνεύρισκονται και οἱ λησται
τοῦ ἐρωτος, ἐκφράζουν τὴν ἀγανάκτησιν
τούς.

—Τὶ διάβολο! Δὲν ἔχεις τίποτα μέσα;
—Πῶ! ἔχω τὰ πιστοποιητικά μου!
—Οὐ νὰ χαθῇ! Ἀπένταρος εἶ και θέ-
λεις και ἐρωτᾶ!

—Ἄμ ἂν εἶχα λεπτὰ θαρχόμουν ἐδῶ
πάνω;

—Δότε σὺ τώρα κυρὰ τὸ τσαντάκι σου,
ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτα μέσα;

Κι' αὐτὴ δὲν εἶχε πολλὰ πράγματα. Κά-
τι δεξιόσουλες γιὰ τὸ τραῦ, τὸ κραγιόν, ἑ-
να κουτάκι ποῦδρα, καθαρφτάκι κτλ. Ὅλα
τὰ σύνεργα τῆς κομψότητος δηλαδή, τὰ ὅ-
ποια κατὰσχονταί ἐλειτουργοῦν ἄλλων.

Καὶ οἱ δύο ἀνανδρεῖς πού με τόσο πρό-
στυχο τρόπο σας... ἐσκότιζαν τὸν ἔρωτα,

Κατήντησε λοιπὸν, ἕνας ἐρωτικὸς περι-
πατος τοῦ Φιλοπάππου, νὰ
περικλεῖται τόσοις κινδύνους
ὅσους περιέκλειε κι' ἕνα τα-
ξίδι τῆς χάριτος τοῦ Ὀλύμπου
ἀπὸ ἄλλους ἐνήθρειον ὁ ἱλα-
κόλης και ὁ Τζατζῆς...

Ἀλλὰ πού λοιπὸν θὰ στε-
γάσουν τοὺς ἐρωτῆς των τὰ
φτωχάκια; Ὁ φοιτητικὸς
καὶ ὁ ὑπαλληλικὸς πού δὲν
ἔχουν ποτὲ σχεδὸν πλὴν στήν
τσεπὴ και ἔτσι στεροῦνται
τῶν μέσων νὰ προσφέρουν
στον ἐρωτᾶ τους κατοικίαν και
τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὰ
πειράματα τοῦ ὑπαίθρου και
ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέρ-
γων, εὐρισκὰν καταφύγιον σὶά
δασύλλια τοῦ Λυκαβητοῦ και
τοῦ Φιλοπάππου. Ἐνας αἰσθη-
ματικὸς περιπατος εὖς ἐκεῖ
πάνω, με τὸ ἀσημένιον φεγγάρι
τὸ ὅποῖον βλέπει τὰ πάντα
ἀλλὰ δὲν λέει τίποτα, ἔχει
νὰ κρυβῆται τόσο καλά ὥστε
οὐδε... κοκκινίζει γιὰ ὅσα πέ-
φουν στήν ἀντίληψιν του, εἶ-
ναι ἀληθινὴ μαγεία... Καί, τὸ
σπουδαιότερο, δὲν κοστίζει τί-
ποτα...

Ἀλλὰ ὑπάρχει πάντοτε τρο-
μερὸς κίνδυνος, πού ἀπειλεῖ
ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὰ ἐμ-

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολ-
λὰ τρομοκρατημένα
ξενυαράκια.

παίρνουν ὅτι βρίσκουν και φεύγουν. Δὲν ἀ-
πελίσσονται με τὴν πρώτην ἀποτυχίαν. Πιὸ
πάνω ὑπάρχουν και ἄλλα ξενυαράκια. Ἦ-
σως νὰ εἶναι πλουσιότερος. Μπορεῖ, ἐκεῖνος
νὰ ἔχῃ τσιμπήσει καμμιὰ μικρὴ προκαταβο-
λὴ ἐναντι τοῦ προσεχούς... Μαρτίου.

Βλέπετε, ὅλοι ὅσοι πηγαίνουν ἐκεῖ πᾶ-
νω, λίτρες τῶν ὠραιοτήτων τῆς φύσεως
και τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς τοποθεσίας, ἀνι-
κούν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν ἐραστῶν
πού ἔχουν μεν τὴν καρδιαν πλήρη αἰσθη-
μάτων, πλὴν ὅμως—φρεῖ!—τὸ πορτοφύ-
λι κενόν... Ποιὸς δὲν θὰ προτιμοῦσε νὰ συμ-
βαῖνῃ τὸ ἀντίθετον;

Ἄσπινος ὅμως οἱ λησται τοῦ ἐρω-
τος δὲν ἀρκοῦνται σὲ περιεχόμενο τῆς
τσαντίας και τοῦ πορτοφολίου. Τὸ θέμα
μᾶς νέας, σχεδὸν ἀνυπερασπίτου σὶά
ἐθιμικὰ ἐκεῖνα μέρη, ὅπου διανυσσεῖται
ὁ ἔρως τῶν φτωχῶν και ἐξάπτει τὴ φαντασίαν
δίνει σὶά νεῦρα και ἐξάπτει τὴ φαντασίαν
τούς. Ἄλλος, γὰ νὰ κακατήσῃ τὴν καρ-
διαν, διαβάζει, σπαταλᾶ χρόνον, λόγια
μᾶς κοπέλλας, σπαταλᾶ χρόνον, λόγια
γράμματα, καντάδες, και βαδίζει ἐπὶ προ-
διαγεγραμμένῳ πολυορμητικῷ σχεδίῳ.
Κι' αὐτοὶ πού βρίσκουν ἐκεῖνο πού ζητοῦν
πρόχειρον, γιὰ νὰ καθίσουν με σταυρω-
μένα τὰ χέρια; Ἄν' ἔπος, λοιπὸν, ἀν'
ἐργον. Τὸ πρᾶγμα δὲν παρουσιάζει δυσκο-
λίες, οὐτε καλ... συνεπειάς...

Τέτοια κρούσματα ἐξοῦν γίνεαι πολλά.
Ἀλλὰ δὲν λέγονται. Εἶναι ἀπὸ τὰ δυ-
στυχήματα ἐκεῖνα πού ἐκχνύονται ἀμέ-
σως μὲν λάβρον χῶρον. Καὶ αὐτοὶ εἶναι
ὁ τρομερώτερος κίνδυνος. Ξερετε τί θὰ πῇ,
νὰ κατορθώσετε νὰ πείσετε τὸ κορίτσι σας
νὰ ἀκολουθήσῃ ὡς τὰ ἐθιμικὰ δασύ-
λλια καὶ ἀκολουθῆσθαι καὶ νὰ
ἐπιτυχάνῃ ἄλλος τὰ ἀποτε-
λέσματα πού ἐπιδιώκατε σεις
γιὰ τὸν αὐτὸ σας; Φοβῆ!

Πῶς θὰ περιορισθῇ λοιπὸν
αὐτὸ τὸ κακό; Πῶς θὰ ἀποτρα-
πῇ ὁ κίνδυνος πού ἀπειλεῖ τὰ
ἐρωτικά ζεύγη τὰ χρησιμοποι-
οῦντα τοὺς περὶ τῶν Ἀθηνῶν
λόφους ὡς ἐρωτικὰ κοιμητήρια;
Μερικοὶ προτείνουν νὰ ἀναλα-
βῇ ἡ ἀστυνομία νὰ ἐγκαταστή-
σῃ σὲ διάφορα ση-
μεῖα τῶν λόφων
σκοποὺς—γιὰ νὰ
προφυλάσσουν τὰ
ἐρωτικά ζευγαρά-
κια και νὰ προ-
στατεύουν τὰς νυ-
κτερινὰς τῶν ἐπι-
χειρήσεις. Ἀλλὰ,
ὅπως παρετήρησε ὁ
κ. Σπύρος Μελάς,
σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν καλὰ
θὰ εἶναι οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ
κρατοῦν στὸ χεῖρ και ἀπὸ ἕνα
φανταράκι.

Ἡ θέσις τῆς ἀστυνομίας εἰ-
ς τὴν συνέχειαν εἰς τὴν 27ην
σελίδαν.

ΑΓΑΠΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ

Γ. Θ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Ο Λωρᾶς εἶταν τρομερά στενοχωρημένος πρὸς τ' ἀπόγευμα. Κλεισμένος σὸ δωμάτιό του ἀπ' τὸ πρῶτο, κάπνιζε, βριάτιζε νευρικά καὶ συλλογίζονταν. Ἐνα τηλεγράφημα πού εἶχε λάβει εἶταν ἀρκετὸ νὰ τὸν κἀν ἄνω κάτω.

«Ἐρχομαι Πειραιᾷ Τρίτῃ Ἀτμόπλοιοι Φοίντων» Ὑπογραφή: Μαίρη.
Κεραυνὸς ἂν ἐπεφτε πλάι τὸν δὲν θὰ τοῦκανε τὴν αἰσθησὴν. Αὐτὸ ὅμως εἶταν καὶ ἀπ' τὰναπάντεχα. Ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθεὶ πὼς θὰ μπορούσε νὰ γίνονταν καὶ παρόμοιο.
Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε σὰν ἀποβροχόμενος. Τὸ κοιτάζε τὸ ξανακοίταζε τὸ διάβαζε ἀπείρους φορὲς καὶ ἀπορούσε. Εἶταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ πὼς ὅτε ἀπὸ ἐξῆ χρόνια πὺν πέρισαν, θὰ λάβαινε μιὰ μέρη τηλεγράφημα ἀπ' τὴ Μαίρη. Στὴν ἀρχὴ αἰσθάνθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς, μιὰ χαρὰ ἀνή-

Ἡ Μαίρη κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀναποδοῦσε τὴν ζωὴν κατὰ τὸν ἀγαπημένο της.

συχὴ κῶτερα ἀκολούθησε μιὰ μελαγχολία βαρεὰ πὺν κατάληγε σὲ ἀδυναμία.
Καὶ προχθὲς, τὴν ἴδια ἀκριβῶς μέρη πὺν λάβαινε τὸ τηλεγράφημα, πὺν λίγες ὥρες πρὶν τὸ εἶχαν ταχυδρομῆσει μετ' ἀπ' τὸ καράβι, εἶταν Τρίτῃ. Μάλλα λόγια, ἡ Μαίρη ἐφθανε αὐθιμερόν.
Πῆρε ἀφαιρεμένος τὴν ἐφημερίδα στὰ χεῖρά του, ἐροῖσε περαστοὺς τὸ μάτι του στὴν ὁρσμένη στήλη πὺν ἀναφέρονται τὰ δρομολόγια καὶς Ἀτμοπλοίας καὶ δ. ἄβασε... ἐπιστροφὴ εἰς Πειραιᾷ διὰ τῶν ἰδίων προσεγγισίων, Τρίτῃ 11 π. μ. » Ἐπειτα ἐκπλῶθηκε σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ. Κίβλα τοῦ φαινονταν σὰν σὲ ὄνειρο ἔτσι ὅπως ἀνακατεῖονταν στὸ μυαλό του ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχε λησμονήσει ὅτε τὴν ἐλάχιστὴ λεπτομέρεια, Κι' ἐπειτα δὲν συνέτρεχε λόγος πὺν ἴδανε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ξεχαστοῦν τὰ ὅσα πέρασαν, τὸ ἀντίθετο μάλιστα ἦσαν πεθανότερο μιὰ πὺν ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν ἔκλεινε τίποτε τὸ ἀντιπαθητικόν.

Ἀναπολοῦσε, πὼς τὴν εἶχε πρωτογνωρίσει, πὼς τὴν προσεκάλεσε σπίτι του καὶ παῖξανε γιὰ πρῶτὴ φορὰ πιάνο, καὶ ἄκουα προσπαθοῦσε νὰ προσδιορίσῃ ὅλα τὰ χτυποκάρδια τῆς ἀμφιβολίας πὺν αἰσθάνεται καθένας πρὶν παρασυρθεὶ ἕνα βράδυ στὸ κοινὸ παραλήρημα πὺν καταλήγει σὲ ἐξομολόγησι καὶ πὺν μιὰ μυστικὴ καὶ ἀόρατὴ δύναμις τὰ σκηνοθετεῖ πάντα, περιβριμένη μετ' ἡ διαίσθησις. Naί, εἶσι εἶταν, ὁ Λωρᾶς τὰ θυμότανε ὅλα. Ἀπ' τὸν μεγαλειότερον περίπατο πὺν εἶχαν κἀνὲι κάποτε στὴν Καστέλλα ὅς τὸ πῶς ἀήμονα λουλουδάκι πὺν τοῦ εἶχε προσφερθεῖ... Τὰ θυμότανε καὶ μπορούσε νὰ τὰ διηγήθῃ ὅποιον δῆποτε ὥρα μετ' τὴν πῶ ἐλάχιστὴ λεπτομέρεια. Κι' ἄκουα τὸ πῶ σπονδαλοῦσ' ἄδῃ τὴν ἱστορία, κείνο πὺν τοῦχε ἀφίσει τὴ βαθειὰ πληγὴ, εἴ ἂν ἡ τραγικὴ ἀπαγωγὴ πὺν πέρανε τώρα καὶ ἂν τὴ σὴν ἀνήσυχὴ σκέψῃ του σὰν ἡ ὀριζότερη ἀνάμνησις. Τὶ ἀνησυχίες ἀλήθεια εἶχε δοκιμάσει καὶ τότε!

Καὶ μήπως ἦταν ἕνα καὶ δυνὸ; δὲν ἤξερε τινὰ πρῶτον θυμηθῇ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὅρε καὶ ἔλα, τίς προετοιμασίες, τὰ σχέδια τῆς ἐπιτυχίας, τὴν ἀνησυχίαν τοῦ σπιτιοῦ του, τὸ τρομερὸ ταξίδι, τίς φτώχειες τῆς ξενη-

τειῆς καὶ ἄκουα τὸν ἐρχομὸν τῆς αὐστηρῆς θείας πὺν πῆγε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ τόσο μακρὰ γιὰ νὰ τὸν φέρῃ πίσω στὴν Ἀθήνα μετ' ἑλπίαν καὶ μετ' ἑλπίσματα ὅς πὺν νὰ τὸν πείσῃ. Εἶταν τόσο πολλὰ πὺν τὸν βάζανε σὲ ἀνησυχία μεγάλη καὶ τὸν χτυποῦσαν στὰ νεῖρα, γιὰ τὰ πρῶτα δυστυχῶς γι' αὐτόν, δὲ σταματοῦσαν καὶ ὅς, ἔδω. Στὸ διάστημα αὐτὸ, καὶ ἔλῃν περὶ αὐτὸν ἡ ἱστορία, ὁ Λωρᾶς εἶχε βρεῖ καλὰ τὸν ἄλλο αὐτὸν τόπον. Δὲ ἔοισε μόνο μετ' ἀναμνήσεως Κι' ὅσο καὶ ἂν θυμότανε τὴν Μαίρη καὶ τὴν ἔκλεινε μέσθου σὰν ἕνα συμβολὸν τοῦ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ δημιουργεῖ κατὰ τὸ σὺ καὶ μιὰ μικρὴ περιπέτεια... μιὰ πὺν αὐτὴ ἀνῆκε στὸ παρελθόν καὶ δὲν περιέμενε πῶς τίποτε.

Τώρα ὅμως εἶταν ὅλα τόσο διαφορετικά! Γιατὶ ἂν τὸ τηλεγράφημα ἡ κίβλα ἡ ἴδια ἡ Μαίρη ἐρχότανε λίγες μέρες ἀπὸ τῆς ἑλπίσεως πρὶν, θὰ εἶταν ὅλα τὰ ἴδια. Εἴ ὅμως ὁ Λωρᾶς εἶχε δώσει πὺν τὸ λόγο του σὲ μιὰ νέα πὺν τὸν εἶχε ὑποδαῖσει ἡ μητέρα του καὶ πὺν αὐτὴ μετ' ἑλπίαν ἔλῃν ἐλπίσας εἶχε δεχθεῖ. Τὸ μπορούσε λοιπὸν νὰ ἐπακολουθήσῃ τὴν μιὰ πὺν ἡ Μαίρη ἐρχότανε σὲ μιὰ τούσας ἐξομολόγησι γι' αὐτὸν ἐποχὴ; σὲ μιὰ δρομάδα εἶχε νὰ κἀν γάμου.

Δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε αὐτὴ βέβαια, πῶς πάλι δὲ μπορούσε καὶ νὰ μὴν τὴν δεχθεῖ ὁλόκληρα, ἀδύνατον... αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε, τὴ συλλογίζονταν, εἶχε γράμματα τῆς, φωτογραφίες, διάφορα μικροεπιμνηστικά, πρῶτα πὺν τὰ εἶχε αὐτὴ λησμονήσει ἰδίως στὴν ἀπόδομὴ ἀναγκασμένης τῆς ἐλπίσεως καὶ τὰ ἑλπίσας καὶ τὰ θεωροῦσε κομμάτια ἀναπόσπαστα μετ' τῆς ζωῇ του. Ἀποκλείονταν ὁλοκλήρως λοιπὸν ἡ σκέψις γιὰ νὰ μὴ τὴ συναντήσῃ.

Τὸ δωμάτιό του εἶχε γεμίσει σποὺς καπνούς, τὰ μινιγγία του χτύπαγαν δυνατὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ εἶναι του εἶχε κυριευθεῖ ἑσφιμένα ἀπὸ μιὰ νύκτα περιεργίαν. Δὲν τοῦ μὲ καν νὰ κινηθῇ ἀπ' τὴ θέση του ἐνῶ ἡ ὥρα περνοῦσε... καὶ τὰ θεωροῦσε ἑλπίσας καὶ τὰ ταῖα αὐτὸν σπῶντο καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ.

Κιὸ Λωρᾶς σηκώθηκε τὰ πόδια ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, τόσο πολὺ εἶχε ξεστῆ.

Παράγγειλε ἀμέσως νὰ τοῦ εἰσάγουν τὸ τοῖσι, νάναψουν τὴ σόμπα καὶ ἄκουα εἰς τὴν πόρτῃ καὶ λουλουδία.

Θέλω ντάλιες, εἶπε, καὶ νὰ τίς βάλῃ στὰ μεγάλα βάζα, ὅπως ὄταν...

Κεῖν τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ πόρτα, κείταν ἡ Μαίρη, πὺν ἔρχετο ἀπὸ τόσο μακρὰ... καὶ ἔξω οἰοβόρεχε καὶ τὰ σύννεφα ὅλο καὶ μαζωνόνταν πὺν πυκνὰ, ἀφίοντας πὺν καὶ πὺν ἐντονες ἀναλαμπές πὺν προμήγαγαν μπόρα.

Ο Λωρᾶς, καθὼς τὴν εἶδε ξαφνικά, τὰ χασε. Ἐκανε λίγα βήματα πίσω καὶ ἐνῶ ἐκείνη προχωροῦσε ἀπλῶνιστὰς πὺν χεῖρ, δειλίασε καὶ κοντοστάθηκε. Κανένας τὸν δὲ μπόρεσε νὰ πῇ κατὰ τὸ σπῶσθ' αὐτὸν μιὰ ὁλόκληρη φράση καὶ τὰ κομμένα λόγια τὸν πὺν τὰ ὑπαγόρευε ἡ ταρχή, γίναν ὁλόκληρα τυπικά Κι' ἡ Μαίρη ἄρχισε νὰ ξαλαφρώνεται.

Θὰ φαντάστηκε ἴσως, πὼς αὐτὴ δὲν εἶταν ὑπερδύη πὺν τῆς γίνονταν καὶ μάλιστα ὅσο ἀπὸ ἐξῆ χρόνια. Καὶ τὸ τηλεγράφημα πὺν ἔστειλε δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα καὶ τὸ πὺν σὴν ἀποβάθρῃ δὲν τὴν περμενε κανείς. Ἀλλοτε δὲν εἶταν καὶ μικρὸ πρῶμα... πὺν δὲν τὸν ταλαβαίνει... Σ' ὅλον αὐτόν τον καιρὸ φθ-

ἔλῃν καὶ τοὺς δυὸ ἡ ἀρρώστια τῆς ἀκτινῆς καὶ ξαφνικά ἐρχονταν ἡ ζωὴ, χωρὶς καμμίαν προδιάθεσιν καὶ πὺν ἕνα τηλεγράφημα μονάχα, ἕνα χαρτάκι τόσο δα ἔλῃν μιὰ τόσο δυνατὴ σύγκρουσις.

Ο Λωρᾶς ἔφερε καὶ δευτέρου σεργίτσι, ἀπαντοῦσε σὲ διάφορες μικροερωτήσεις καὶ ἐρωτήσεις καὶ αὐτὸς.

Στὸ δωμάτιό του, πᾶνον στὰ χαρτιά τὸν γυροῦσε, ἀπιδώθηκε τώρα μιὰ τεράστια βαλίτσα, σὲ κρεμαστήρι ἕνα καινούριον ἀδιάρρηκτο... ἐνῶ στὸ τραπέζι πὺν περνοῦσε τὸ τοῖσι εἶταν διπλὰ τὰ σεργίτσια πὺν δυὸ χεράκια ἴσο ἀλαφρὰ ἐρχόσαντε καὶ τὰ ξαναφροντίσουν ὅσο ἀπὸ τὸν καιρὸ... Κεῖν τὴν ὥρα καὶ τὰ πῶ ἀόληστα εἶταν σὰ νάχαν ψυχὴ, σὰ νὰ μιλῶνταν.

Καὶ ἡ Μαίρη τάβρισκε ὅλα ὅπως εἶταν καὶ πρῶτα.

«Ἐδὼ μέσθου δὲν ἄλλαξε τίποτε, εἶπε, καὶ καὶ πὺν πέρασε λὲς καὶ τὰ κἀνε πὺν συμπαθητικά.

«Naί δὲν ἄλλαξε τίποτε, ἀπαντοῦσε ὁ Λωρᾶς πὺν ἄκουα δὲν εἶχε συνέλθει καὶ πὺν συλλογίζονταν ἔτσι ὅπως τὴν κοιτοῦσε εἶχε ἀλλάξει πὺν τὸν διάστημα πὺν πὺν εἶχε νὰ τὴν δεῖ. Ἀκόμα καὶ τὰ πῶ τὴ δὲν εἶταν τόσο ξανθὰ ὅπως πρῶτα, πὺν πρῶτον τῆς εἶχαν σηματοθετεῖ ἀπὸ τῆς ρυτίδας καὶ μόνο τὰ μάτια τῆς, καὶ ἡ λιλία τῆς εἶχαν διατηρηθεῖ καὶ ἄλλοις ἐξομολογῶντο εἶσι ὅπως ἐξομολογῶντο ἀναγνωρίζοντας τὸ καθεῖ.

Naί μιὰ στιγμὴ κοιτάζε πρὸς τὸ ἡμερολόγιον.

Μάλας! εἶπε, ὅχις ἄκουα αὐτὸ; ἂν εἶναι ἐκεῖνο πὺν εἶχαμε πάρει μαζί καὶ τὴν ὁδὸν Ἀλόνου, πὺν σημειώματα πρὸς τὰς μέρες. Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ...

Πηρίασε ἀνέσως, τὸ γύρισε ἀνάποδα... καί, εἶταν τὸ ἴδιο, σηματομένο καὶ γιὰ τὸ ἡμερολόγιον πὺν ἀνάμεσθου αὐτὲς εἶταν ἑλπίσας καὶ τὸ ἴδιο ἱστορικὸ βράδυ, 12 Ὀκτωβρίου, καὶ ἄκουα ὁ μακρὸν περιπάτο τῆς Καστέλλας καὶ τὸς ἄλλα σημαντικά, πὺν σημαντικά.

Ο Λωρᾶς εἶχε νὰ τῆς δεῖξῃ πολλὰ πρῶτα μὲ ἔπερε ὅλα νάβοντι μετ' τῆς πρῶτης καὶ πὺν πάντων μετ' ἡμετέρας καὶ τῆς ἑλπίσεως. Κ' εἶσι δὲ ξανθὰ ἔλῃν πάλι μιὰ καὶ ἄκουα μετ' ἡμετέρας, τὰ πῶ γράμματα, τὰ ξεραμένα λουλουδία...

Ἀκόμα καὶ οἱ κουρτίες εἶναι οἱ ἴδιες, πρῶτα ἡ Μαίρη, μετ' ὅς κοίχον πὺν πρῶτον μαζί... Καὶ τὸ ἀμπαζόρο... καὶ τὰ μινιγγία καὶ τὸν νιβάτι. μπά! Καὶ τὸ κἀν, τὸ κἀν πὺν τὸν βάζαμε ζάχαρη... καὶ ἔλῃν!

Ο Λωρᾶς δὲ μιλοῦσε καθόλου τώρα. ἂν ἔκανε καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησιν θὰ πρῶτονταν κείταν ταραχόμενος πολὺ.

Ἡ Μαίρη τὸν κοιτάζε καλὰ καὶ σῶπασε ὅσο καὶ κείνη σὰν νὰ κατὰλαβε. Γιὰ τὴν στιγμὴ ὅμως θυμήθηκε τὸ σκῆλο.

Κιὸ αἰμυ, ῥώτησε, τί γίνεται ὁ Κάμπυ, δὲν τὸν ἔχεις;

«Ὁ Κάμπυ, καὶ ὁ Κάμπυ...»

Ο Λωρᾶς δὲ μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πρῶτον καὶ τὰ μάτια του εἶχαν βουρξώσθαι. Τώρα τὸ ξανασυλλογίζονταν καὶ αὐτὸ. Ο Κάμπυ εἶχε χαθ-ῖ τὴν ἴδια μέρη πὺν εἶχαν σκάσει πρὶν ἐξῆ χρόνια.

Τώρα δὲ μιλοῦσαν καθόλου. Στὸ ἔσπῳ ὁλοκλήρως ἀπλῶνιστὰς μιὰ ἀρρωστη σιωπὴ πὺν τὰ ἑλπίσας χτυποῦσαν ἐντονα οἱ στάσεις τῆς βροχῆς, καὶ κάπου κάπου ἐρχόταν τὸ τρέξιμο τῆς σόμπας εἶσι καθὼς πέραν τὰ κάρβουνα, ἐνῶ τὸ ρολοὶ μέτραγε ὅλη τὴν ὥραν.

Τὰ βάζα μέναν ἄδεια καὶ αὐτὰ, χωρὶς τίς νεῖλες πὺν δὲν πρόλαβαν νὰ τίς φέρουν... καὶ τὸ πᾶνον στὴ γωνία εἶταν κατακλεισμένο... καὶ ἡ βιβλιοθήκη μετ' ἡ κουρτινὰς σφιγμένη... καὶ τὰ μινιγγία τῆς ταξερῶς ἀραδιασμένα σὰν μολυβένια στρατιωτικά σὲ ὥρα ψεύτικης μάχης, παῖξαν καὶ ὅλα τὰ κάποιον ὁλο βουρξώσθαι ὅπως δέχονταν τὸ φῶς ἀπ' τὰ πῶ τῶν, πὺν τὸν ἐξομολογῶν τὰ φῶτα ἀπ' τίς οἰκίες.

Μὴ μετ' ἡ παραξήγησιν πὺν δὲν ἤρθε

στὸν Πειραιᾷ, εἶπε ὁ Λωρᾶς, προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσῃ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς, ἀλλά...

Ἡ Μαίρη ὅμως ἔκανε πὼς δὲν τᾶνους καὶ ἔκτος ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ ἕνα μέρος τόσο λεπτό... μόνο ῥώτησε ἀλλάζοντας τὴ συζήτηση: —Καὶ τώρα ζεῖς πάντῃ ἔτσι, μόνος σου, ἀνάμεσθου στὰ ἴδια πράγματα...

Ο Λωρᾶς συλλογίστηκε ἀμέσως πὼς τὰ πρῶτα μέρη δὲν εἶταν ἴδια ὅπως φαίνονταν καὶ ἄκουα πὼς εἶχε δώσει τὸ λόγο του σὲνα πρόσωπο πὺν ὅμι μόνον δὲν τὸ νοιοθετῶ καὶ πὺν οὐτε γινώριζε καλὰ καλὰ. —Naί, καὶ τὸ ἀπάντησε στενοχωρημένα. Ζῶ ἔτσι ὅπως μου, ἀνάμεσθου στὰ ἴδια πράγματα, μετ' ἡ μόνη διαφορὰ ὅμως πὼς τώρα δὲν ἔχω κηδεμονία ὅπως μιὰ φορὰ. Τώρα διευθύνω ἐγὼ καὶ κἀν ἐγὼ οἱ θέλω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι, πλησίασε τὸ παρᾶθρο καὶ κοιτάζε τὰ τῆς βροχῆς. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καὶ τὸ σημάσια... ἄλλοις ἔξω εἶχε βραδυάσει καὶ δὲ φαίνονταν τίποτε. Αὐτὸς σηκώθηκε γιὰ τὸ ἐνοῖσθαι τὸν ἑαυτὸν τον ταρχαμένο, πὺν ταρχαμένο. Κι' ἤθελε νὰ μὴ φανῇ καὶ ὅλα τόσο ἀνάνοχα, ξεκαρτερώντας τὴν ἀδυναμία του. Κεῖται ἡ Μαίρη ὅσο ἀπὸ τὸ σὺν καιρὸ, θάρρεψε νάνα ἔξιν στὸ κατὸν κατὸν καὶ τὰ πρῶτα εἶχαν ἀλλάξει... δὲν ἦταν ὅπως μιὰ φορὰ, πὺν ἔχαν τόσο νὰ πὺν πᾶνον στὰ δῖα καὶ σ' ἄ ἴδια. Τώρα δὲν εἶχαν δώσει οὐτε ἕνα φιλί... τόσο στενοκύνταν σὲ ἀπόστασιν.

Κ' ἡ Μαίρη σηκώθηκε καὶ αὐτὴ. Πλησίασε βουρξὴ τὸ βιβλιοθήκη, τὴν ἐξελείδωσε, τὴν ἀνοίξε καὶ ὅχις νὰ βγάξῃ τίς σκοτεινὲς Νότες πὺν εἶταν στὴ θέση τους ὅπως καὶ πρῶτα. Θυμότανε καλὰ τὸ καθεπρῶμα καὶ μ' ὅλη τῆς τὴν κούρση ἤθελε κάποιον ν' ἀπασχολήσῃ.

Naί τὸ Μενονέττο, εἶπε ἀπότομα δείχνοντας ἕνα φυλλάδιο. Τὸ Μενονέττο τοῦ Χαῖδου, τὸ κομμάτι πὺν προτόπαζε δὲν γινωριστήκαμε. Τὸ θυμάσαι; καὶ ἡ ἑλπίσας τὴν ἡμ ῥομηνία... γιὰ κοιτάζε καὶ τὰ δνόματά μας... νάτα ἄ ὅλα θάραχουν ὅς καὶ ἡ ἡμερομηνία, 12 Ὀκτωβρίου.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ πιάνο, τὸ ἀνοίξε τακτοποιῶς τὸ κομμάτι καὶ κἀν.

Θέλω νὰ ἀκούσω εἶπε καὶ αὐτὸ τὸ συλλογίζομαι πάντα.

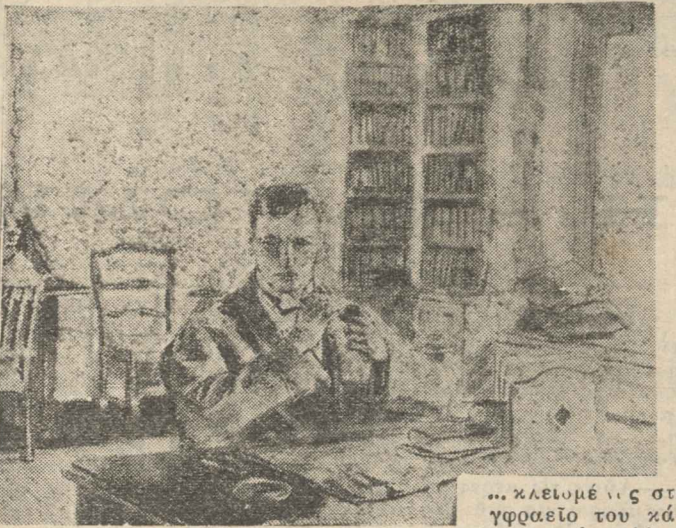
Κιὸ ὅχις νὰ παῖξῃ... νευρικά, γρήγορα, χωρὶς διακοπές, σὰ νάθελε νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλο ἀμέσως.

Μετ' ἡ πρῶτες νότες ὁ Λωρᾶς δὲν κρατήθηκε πᾶ. Τὰ μάτια του ἀρξίσαν νὰ ὀφθαλμίζουν, στὸ σκόμα του ἀρξίσαν νάναβαίνον οἱ πρῶτοι λυγμοὶ ἐνῶ τὸ δωμάτιο εἶχε γεμίσει πάλι ἀπὸ καπνούς.

Τώρα οἱ ἦχοι τοῦ τραγοῦδιου γινώσανε ὅσο ῥώτεροι καὶ καθε στροφή πὺν γιὰ αὐτὸν ἔκλεινε ἕναν κόμην ὁλόκερο, ξανάφερνε ἐντονα τὸ παρελθόν.

Κ' ἡ Μαίρη... εἶχε ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ καὶ αὐτὴ καθὼς εἶταν γινωρισμένη κῆρυβε πὺν πολὺ στὸ πιάνο γιὰ νὰ μὴ φανῇ. Ἐνα ὅνειρο πὺν τὸ θεωροῦσε ἀβυσσῶδες, ἔπερε πάλι τὴ θέση του στὴ διάρκεια ἐνῶ τῶν γινώσθαι πὺν ἀγγίξε τόσο συγνασθήματα! Ο Λωρᾶς εἶχε πλησιάσει καὶ αὐτὸς καὶ σὰν τὸ Μενονέττο σταμάτησε, ἀεχνά, ἀπότομα, νευρικά... κοιτάχτηκαν καὶ κρατήθηκαν.

Εἶχαν μαζεῦσε πολλὰ πὺν θέλαν ἡσυχότερη τακτοποίησιν καὶ Μαίρη γιὰ νὰ διακόψῃ τὴ σιωπὴν, σηκώθηκε. πῆγε κοτὰ του, ἀκούμπησε στὸν ὅμο του καὶ ῥώτησε: —Γιὰ τί δὲ μὲ μιλάς; Πῆς μου... δὲ θυμάσαι τίποτε, τίποτε... τὰ ἔχασες ὅλα; Κι' ὁ Λωρᾶς τὴν ἀγκάλιασε τότε καὶ

.. κλεισμένο .. στὸ γυροῦσε καὶ συλλογίζονταν...

κεῖνος.

—Νομίζεις πὼς τὰ ἔχασα, ἀπάντησε. Καὶ τὸ Μενονέττο, καὶ ὁ Κάμπυ καὶ ἡ Καστέλλα, καὶ τὰ γράμματα σου πὺν τᾶχω ἀποστηθίσει, καὶ τὰ λουλουδία... Naί, τὰ ἔχασα ὅλα ἐγὼ καὶ μόνο σὺ τὰ θυμόσαι... εἶταν μόνο γιὰ σὲνα αὐτὰ... ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ξένος σὲ δῖα... Ἐτσι δὲν εἶναι; αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύεις;

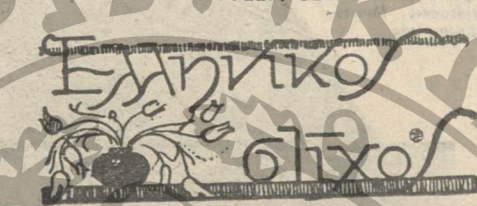
—Ἡ Μαίρη δὲν ἀπαντοῦσε, δὲ μπορούσε νὰ συγκεντρωθῇ νὰ μιλήσῃ νὰ ἐκφράσῃ καθαρά τὰ ὅσα αἰσθανότανε... μόνο ἀπάντησε δειλά.

—Θὰ μπορούσες νάσουνα λιγότερο σκληρὸς μαζί μου καὶ τῶσον καιρὸ...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ. Τὰ χεῖλιά τῆς κλειστήκαν μετὰ ἡλπίαν ποτὸν γινώσθαι γιὰ ἀπάντησιν ὅλες αὐτὲς τίς ἀμφιβολίες πὺν κυριαρχοῦσαν ὅς τότε. Εἶταν φανερό πᾶ πὼς ὅλα εἶχαν νικηθεῖ.

Καὶ μόνο τὸ Μενονέττο τοῦ Χαῖδου ἔδινε πάλι τὸ σύνθημα τῆς ζωῆς; πὺν ὁ χρόνος δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἑλπίσῃ, ἐνῶ οἱ καπνοὶ στὸ δωμάτιο διαλύονταν.

ΓΕΩΡΓ. ΘΕΜ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Ω. ΝΕΙΟΤΗ

Πὼς μετ' ἡ πλανεύεις νειότης ἐξελογίστρε... στὰ δῖα σου γλυκὰ πὼς μετ' ἡ τρυφὰ καὶ μιὰ μ' ἀνασκήσεις πᾶν ὅς τ' ἄστρα καὶ μιὰ κατ' ἀπ' τὴ γῆ μετ' ἡ συγκοιτῶς.

Κάνεις τὸ καθετὶ νὰ με μετῶ καὶ σ' ὅλα θέλω νάμε, νὰ μελετῶ καὶ σκέψῃ μόνο μιὰ μετ' ἡ τρυφὰ... Ἀχ! νάμε νὰ γινώσκῃς καὶ αὐτὸ...

Μ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ κανένα δὲν μετῶ... τὰ πρῶτα στὰ καινούρια τὰ ἔχῳ καὶ ὄνειρα χιλοπλούμια ὅλο ὑπᾶν πὺν πάντα θὰ μ' ἀρέσῃ τὸ στερεόν.

Γ. ΜΟΥΣΙΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Το Φ ΜΠΟΤΤ

Χωμένη στη γωνιά του ατυχήντου προβάλλοντας το μικρό της κεφάλι μέσα από το ψηλό γιακά της εμίννας της, η Αλμπέρτα Σορμπίε δεν έλεγε τίποτε.

—Κοιμάσαι μικρό μου, είπεν ο Μωρίς.

Μά η Αλμπέρτα δεν άποκρίθηκε. Νομίζοντας σε αλήθεια πως λαγοκοιμότανε, ο Μωρίς δεν συνέχισε την κουβέντα. Αργότερα η Αλμπέρτα του μίλησε πρώτη άμα βρεθήκανε στο δωμάτιό της.

—Μωρίς έχω να σου μιλήσω, είπεν τρεκίνη με μιά σοβαρή φωνή, αφού έβγαλε πρώτα το μαντί της.

—Τέτοια ώρα, χρυσό μου... και με τι έπίσημο ύψος. Τι τρέχει; γελοῦσε, μά η Αλμπέρτα δεν γελοῦσε καθόλου. Μπροστά σ' αυτόν τὸν ψηλό και ξανθό νέο, στεκότανε εκείνη ορθά, οβέλτα, κι' αυτή μέσα στο μακρύ φουστάνι της με το βολάν που άφινε γυνά τα μπράτσα, τὸς ώμους, τὸ λαϊμό... Κάποια έσωτερική συγκίνηση ζωήρενε τὸ λεπτό προσωπάκι της και έδινε μιά αστραποβολή στα μαῦρα της μάτια.

—Προτού μου πῆ; τίποτε, επανέλαβε ο Μωρίς, άφισέ με να σου επαναλάβω πως είσαι όμορρη σαν κουκλίτσα, μικρή μου άγαπούλα. Έλα να σε φιλήσω.

Μά εκείνη ύποχώρησε.

—Μά, θησαυρέ μου, εγώ σε λατρεύω!

—Σώπα. Άφ' ότου σε πήρα, εγώ σ' αγαπῶ τρελλά. Εσύ, ένφ πρώτα φαινόσουν πως μ' αγαπούσες, άρχισεν ως τόσο να προσέχεις και τις άλλες γυναίκες... Ναι, πάνω απ' ένα χρόνο και πλέον...

—Εγώ προσέχω τις άλλες γυναίκες! Δεν είμαστε καλά! Και ποιές γυναίκες, δεν μου τὸ λές;

—Μά όλες τές φίλες μου που είναι νόστιμες. Πρώτα τὴν Φρανσουάζ Άλβιν, έπειτα τὴν Ραϋμόνδη Κλοντέ, έπειτα τὴν Βεατρίκη Δεπινιέ.

—Κι' όλες αυτές οί κυρίες γενίκανε έρωμένες μου, τί Δόν-Ζοάν που σου είμαι! Ξεχνά; όμως και τὴν Σαρλόττα Τραβέρ, τὴν όμορφη χήρα.

—Όχι σ' αυτήν δεν τόλμησες να κάνης κόρτε επειδή ξερεῖς πως είναι η πιό άφωτισμένη μου φίλη...

—Ενφ η άλλες...

—Η άλλες είναι κοκέττες. Είσι πολύ συμπαθητικές και είναι πάντα πολύ διασκεδαστικό να ένδιαφέρεται κανείς για τὸν άνδρα μιάς φίλης... Κ' έπειτα ξερουν πως σ' αγαπῶ πολύ!

—Μά μικρό μου και γώ σ' αγαπῶ πολύ. Τι τρέλλα είναι αυτή. Πέφτω από τὰ σύννεφα. Εσύ ζηλιάρα. Μά εγώ δεν σ' άπάτησα ποτέ μου.

—Δεν σου λέγω πως μ' έχεις άπατήσει. Μά φλερτάρες και αυτό μου άρκει. Σου τὸ λεγω σήμερα εξ αιτίας τῆς Μύριαμ Χιλντ. Τις κάνεις κι οτε εδῶ κι' ένα μήνα. Άποψε έχόνεψες πολλές φορές μαζί της. Τὴν παρέρνυες οἷς πιο σκοτεινές γωνίες τοῦ κήπου... Είναι μιά τυχοδιώκτρια που είχε χιλιάδες έραστές. Κολακεύεται επειδή τὴν προσέχεις... Μωρίς, και τώρα άκουσέ με. Δεν θέλω να μου κάνης άπιστιες. Σ' αγαπῶ άποκλειστικά, και σε ζηλεύω...

Με μιά ζήλεια τρελλή. "Αν μ' άπατήσης, θά σε σκοτώσω. Ναι, Μωρίς, θά σε σκοτώσω.

Η Αλμπέρτα μίλησε με τόση πεποίθηση που ο Μωρίς αισθάνθηκε άναμεσα στήν

όμοπλάτη ένα φριγιάσμα "Οστόσο προσπάθησε άκόμη να άστεινυθή.

—Θά με σκοτώσης επειδή μ' αγαπάς, χαριτωμένη!

—Μωρίς, μή γελάς. Σε παρακαλῶ μή φαντάζεσαι πως είναι μιά άπλη άπειλή αυτό που λέγω. Τὸ ξεῖω πως αν με προσέχεις θά σε σκοτώσω, αυτό είναι και τὸ πιο δυνατό από μένα. Λοιπόν θά σκοτωθῶ και εγώ χωρίς άλλο. Λοιπόν, λυπήσου και τὸς δύο μας. Φαντάζεσαι πως η εύνοια μιάς κοινῆς γυναίκας αξίζει μιά τέτοια θυσία;

—Αγάπη μου, εγώ σ' αγαπῶ, και θά σ' αγαπῶ πάντα, και δεν θά σε προδώσω ποτέ, διαμαρτυρήθηκε ο Μωρίς, πολύ ζωηρά.

"Αρπάξε τὸ περιστρεφῶ κι' έτρεξε στή πόρτα

"Ήταν συγκινημένος για τόσο αγάπη, και ήταν ταραγμένος επίσης για τ' άποτέλεσμα μιάς τέτοιας αγάπης. Δεν τὸ φαντάστηκε ποτέ πως τὸν αγαπούσε τόσο πολύ η μικρή αυτή Αλμπέρτα, που τὸν είχε τόσο καιρό τώρα για μιά φύσι ήρεμη και τῆς φανερωνότανε τώρα θερμή οάν ύφαιστρο και άγγία. Υπό τὸ κράτος λοιπόν αὐτῆς τῆς έντιπώσεως ο Μωρίς δεν πήγε σὶδ ραντεβού του με τὴν Μύριαμ, και επανσε να φλερτάρη με τις φίλες τῆς γυναίκας του.

Μολαταῦτα, ένῶ αγαπούσε πάντα τὴν Αλμπέρτα και επειδή είταν άθεράπευτη έπιβόλαιη, η φρονιμάδα του δεν βάσταξε και πολύ...

Λίγες βδομάδες έπειτα από τὴν έσπερίδα τοῦ Ωτιέγι που βρεθήκανε μαζί με τὴν Αλμπέρτα σε μιά πλάζ τῆς Νορμανδίας, παρεῖληχε μια όραιωτάτη γυναίκα ροσά που είχε ήν συνήθεια να λούζεται μ' ένα μαγιο ζάντ, που δεν άφινε τίποτε κυρφο από τὴν τελευταία τὼν γραμμών της. Ο Μωρίς ένδιαφερόθηκε γι' αὐτή ζήτησε πληροφορίες, έμαθε πως είταν ή γυναίκα ένος κ. Δουβλ που τὴν άφινε παντα ελεύθερη να κανη ότι θέλει. Στό καζίνο χόλεψε μαζί της, και άρχισε ένα φλέρτ που δεν άποκερούστηκε διόλου. Η ευχαριστος αὐτῆ άσκησι βάσταζε τέσσερες μ. ρς διαν ένα άπορραδο είδε τοποθετημένο άμελῶς πάνω στήν τουαλέττα τῆς

Αλμπέρτας, [ένα κομψό φυντιάνο που στρεφο.

Στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ όμορφου μπαμπά ο Μωρίς έννοιωσε πολὺ πιο καθῶα τὴν άπειλή τῆς Αλμπέρτας, πὺν τοῦν εἶγος στὴ ράχη. Η Αλμπέρτα είχε πὸν ένα περιστρεφῶ. Από ποτε άφινε πὸν σκοπὸ; ὥστε λοιπόν η άπορία της είναι σβαρή: Βυισκοτανε λοιπόν σε άφινε ματιζὸ κίνδυνο; Η β.β. ό πὰ τὸν αὐτὸ τὸ σιμειο δεν είαν άπόλυτη. Εν η μεταξὺ επανσε άπότομα να κανη κόρτε κυρ α με τὸ λάντ μαγιο, η όποια έπαιζε και προσβεβλημένη τὸν άντικατάστατο μὲ γρήγορα μ' έναν άλλον.

Μά η φρονιμάδα τοῦ Μωρίς βάσταμε τὴν ήμερα που γινέσανε σὶδ Πάρ και μάλιστα καρπόσες έβρομάδες άνα. "Υστερωτερα ξεχασε τὸ φόβο του και φρόνησὶ του για μιά γυναικίδια με τρισινα μάτια και λυγρό κορμί, που τὴν πάντησε σ' ένα κύκλο καλλιτεχνῶν που εσύχνυζε μαζί με τὴν Αλμπέρτα. Τὸ όμως ξαναθυμήθηκε τὸ περιστρεφῶ που συνεπῶς δεν ξαναδε τὴν πρσινόμενα. Μά άλλα ανάλογα περιστατικα μεσολάβησαν στὴ διάγκια τοῦ χιμῶνα. Ο Μωρίς σέ πθε ύπολογθανουσα άπειλη γινέσανε φρενός, έπειτα ξεχνοσε και ξανάρχισε καλός.

Μιά μέρα διεπίστωσε με κάποιο πῆμα πως να ξαναρχιση τὰ φλέρ του ήταν πὸς δύσκολο, αν όχι άδύνατο. Τὸ λοιπόν οί συνεγγάτες. Η γυναίκες με τέτοιες επιχειρήσε να φλερτάρη τοῦ κρατοῦσαν κάκια για τὴν άλόοιμη μεταβολή του πέναντί τους. Η Αλμπέρτα είχε τὴν πενοια να μη κανη καινούργιες σχέσεις. Δεχότανε σὶδ σπίτι κανεναν άλλον εἰσροιστως παρεκτός τῆς Σαρλόττα που ήταν μιά φίλη οίγουρη... Τότε λοιπόν;

Πέσας άρκετος καιῶς. Η Αλμπέρτα δεν εύλισκε πια καμιά άσκησι να ζήλει τὸν Μωρίς. Ήταν πολὺ ευχαρισμένη. Ξεκίνοσε καιάλμπε... Τὸ περιστρεφῶ δεν έχε λόγους να ξαναπαρουσαστῇ.

Μιά άνοιξιανική μέρα μεσολάβησε σὶδ περιεργῶ περιστατικῶ. Η Σαρλόττα Τραβέρ που επρόκειτο να παη σὶς καρτες μαζί με τὴν Αλμπέρτα και τὸν Μωρίς είχε προγευματίσει οπιι τους.

—Περιμένετε με μιά στιγμή, πάω να ντυθῶ, είπεν η Αλμπέρτα αίνοντας τὰ σαλόνι.

Σε λίγο ξαναγύρισε πατώντας δάφνη πάνω σὶδ παχὺ χαλί.

Μά ξαφνικά σταμάτησε ταραγμένη. Σ πόρτα του σαλονιου είχε μείνη μια κοίτη κι' από τὸ χώρισμα έβλεπε τὸν καθρέφτη τοῦ τζακιου, και ο καθρέφτης αὐτός αντανακλούσε τὸν Μωρίς και τὴν Σαρλόττα άγκαλιασμένους και να φιλιούνται παρφορα.

Τότε η Αλμπέρτα έτρεξε σάν τρελὸ σὶδ δωμάτιό της, άρπαξε τὸν περιστρεφῶ ξαναγύρισε και έτρεξε σὶν πόρτα της. Άντιχες ένος πυρβολισμός, ένα θόρυβος σασομένων γυναικων, μια κραυγή γεμάτη έκπληξι και τρέφο.

Η Σαρλόττα, τὸρλε σὶδ πόδια. Ο Μωρίς στεκότανε όρθος, άκίνητος, άποφλωμένος.

—Τὸ βλέπεις, τὸ βλέπεις σ' επυροῦσαν, τραυλίζε η Αλμπέρτα. Ναι, τραυλίζε πάνω σου. Και ξαφνικά, ξεσπώντας σε φρενός και πετώντας τὸ περιστρεφῶ, τὸν έπαιξε: "Αναγνι, αναγνι, το ξεῖεις πὸς αγαπῶ παραποῦ για να μη μπουῶ να σου κανω κακο. Επειδή είχε ιαρηξει αὐτὸς μονάχα μέσα σὶν καθρέφτη! Φ. ΜΠΟΤΤ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΟ

'ΤΙΚ - ΤΑΚ,,

Τόσον από άπόψεως εμφανίσεως όσον και από άπόψεως ύλης θά είναι τὸ καλλίτερο, τὸ όραιότερο και τὸ τερπνότερο Έλληνικὸ Περιοδικό.

Η νέα εμφάνισις του θ' άφήση εποχήν εις τὰ χρονικά τοῦ ελληνικοῦ περιοδικοῦ τύπου.

Η ύλη του θά Συναρπαση, θά Γοητεύση, θά Συγκινήση.

Οι πρωτότυποι και διωσκεδαστικοί διαγωνισμοί του θά τὸ καταστήσουν άχώριστο φίλο τῶν αναγνωστών του.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΑΥΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ:

I
ΔΟΥΥΔΑΙΟΝ
ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

ΠΑΠΟΥΛΑΣ

Τὸ άνάγνωσμα που με τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους του, τὴν πρωτοτυπίαν και τὴν πλοκή τῆς ύποθέσεώς του, τὴν βαθειάν ψυχολογικήν του παρατήρησιν με τὴν ζωντανήν του περιγραφὴ θά ρουφηχτῇ κυριολεκτικὰ από κάθε φιλαναγνώστην.

ΕΡΩΣ—ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ—ΜΙΣΟΣ—ΜΥΣΤΗΡΙΟ—ΠΟΝΟΣ

Γύρω από τις πέντε αυτές λέξεις περιστρέφεται η ύπόθεσις του που έκτυλίσσεται σὶν άνατολή τὴν μαύρη εποχή τοῦ πολέμου.

Η Άνστολή με τὸ μυστήριό της, τις άγάπες της, τὰ μίση της, θά παρεάσση από τις σελίδες τοῦ νέου μας άναγνώματος. Ένας άγαπᾷ και θυσιάζετ αι για τὴν εὐτυχία ένός άλλου άλλοθρησκον του, άλλος άγαπᾷ και επειδή δεν άναγαπᾷται εκδικεῖται σὶδ πρόσωπο ένός άθῶου. Δυὸ άγαπημένες υπάρχεις άλληλοσκοτιώνονται σε μιά τραγική στιγμή γιατί έτσι τάφερε ο πόλεμος.

Η τραγωδία τῆς Μικρασιατικῆς έστρατείας όμή, ζωντανή, φορικαστική θά στυγματίση με τὰ χειρότερα χωμάτα τὴν ιδέα τοῦ Πολέμου.

Δεν πρέπει κανείς από τὸς άναγνώστας μας να μην παρακολουθήση τὸ άριστούργημα αὐτό.

II

Ένα θαυμάσιο αισθηματικὸν μυθιστόρημα τῆς γνωστῆς άγγλίδος συγγραφῆς
ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ με τὸν τίτλο:

"ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ,,

ΑΝΩΤΕΡΟ (ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ)

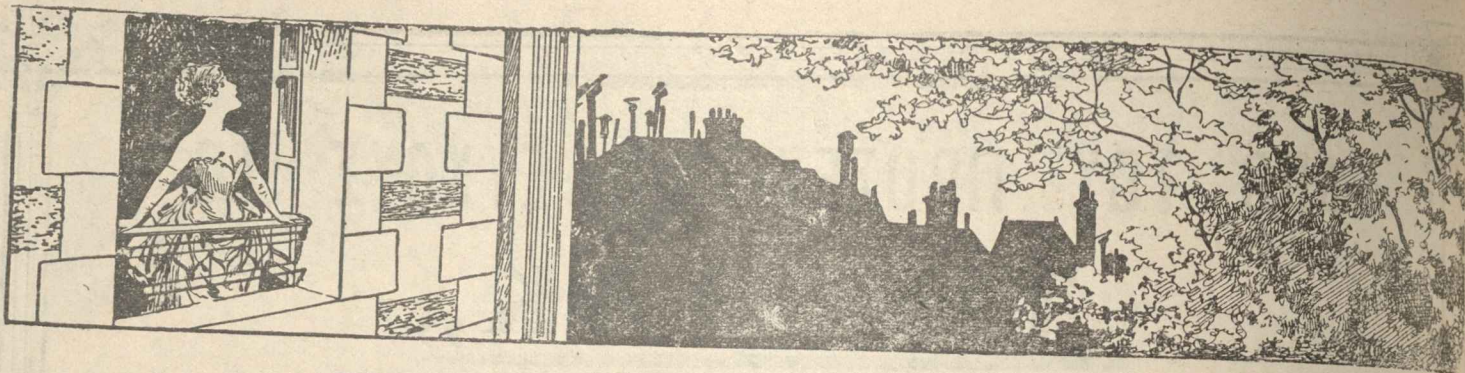
III

Ένα ύπέροχο άστυνομικὸ διήγημα σε τέσσαρες συνέχειες τοῦ μεγάλου άγγλου συγγραφῆς ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ-Υ'Α με τὸν τίτλο:

"ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ,,

Στὸ τεῦχος αὐτὸ έκτός τῆς έκλεκτῆς του ξένης λογοτεχνίας δημοσιεύονται Καμπάνιες και διηγήματα τῶν κ.κ. Δ. Γατοπούλου, Π. Παπαδόυκα, Μ. Ψάθα, Τ. Χαροπούλου, Κ. Φαλτῆτ, Μορ Βαϊάνου κ.λ.π. Ιστορικῆς Σελίδες Περιεργα κι' ένα σωρὸ άλλα πράγματα που θά καταπλήξουν.

Από τοῦ προσεχούς λοιπόν τεύχους τὸ «Τικ-Τακ» θά γίνη άγνωριστο.

ΟΝΕΙΡΟΝ "Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ;

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Γκωντρίλλο, κατοικοῦσα ἀπὸ τὰ παιδικὰ της γρόνια, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ἀριθμοῦ 42 τῆς ὁδοῦ Φυάν Μπουρζουὰ στὴν Ὀρλεάνη. Ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ πέθαναν οἱ γονεῖς της, κι' ἐκεῖ ἐώρασαν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀδελφοῦ της, μεγαλειότερος της κατὰ δέκα χρόνια.

Ἡ δεσποινὶς Γκωντρίλλο ἦταν σιγανή, κατὰ τὰ ἔτιμα. Πρωτὴ ἀγκυρῆ, χωρὶς καμμιὰ κομπόση, δὲν κατόρθωσε νὰ πανδρευθῇ, καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε ὅτι αὐτὴν καμμιὰ ἐρωτικὴ συγκίνησι.

Εἶχε μεγαλώσει καὶ γεράσει μέσα στὴν αἰσιότητα καὶ στὴν ἐκτίμησι, μετὰ τὴν ὁποῖαν περιβάλλον τοὺς τιμίους καὶ ἀδιόφορους ἀνθρώπων. Ζοῦσε μοναχὴ της μετὰ μόνην συντροφιά ἕνα σκύλλο, μίαν γάτα καὶ δύο καναρίνια.

Ἡ τελευταία συντροφίσα τῆς δεσποινίδος Εὐγενίας ἦταν ἡ παραδουλεντία της πού ἤρχονταν τρεῖς ὥρες τὸ πρωὶ γιὰ νὰ τῇ κάμνει τὰ δουλειὰ της, πού δὲν ἦσαν ποτὲ ἀπουδητὲς ἐκτὸς τῆς ἡμέρας πού ἤρχονταν νὰ γὰν μαζί της τὸ μεσημέρι, ὁ ἀδελφός της, ἡ νύφη της καὶ ἡ κόρη τους Σουζάν. Κι' αὐτὸ ὅμως συνέβαινε μόνον μίαν Κυριακὴ τὸν μῆνα.

Καὶ σήμερον ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχε ἐργασθῇ ἀπὸ ἕνα κουτί—κιτρινισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαίρια— πού τὸ εἶχε χρησιμεύσει ὡς ἕνα ντουλάπι, πού ἀνοίγονταν μίαν φορὰ τοῦ χρόνου γιὰ νὰ ἀφαισθῇ, μίαν κανδύλα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φαρμακικὸν μετὰ σάπην, ὅταν ἐκείνη πού φοροῦσαν ἡ γιανιές μας στὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος γιὰ σορ-ντέ-μπάλ.

Αὐτοῦ τελείτο ὁ γάμος τῆς Σουζάν μετὰ τὸν Κύριον Ντυπουί-Βαλμόν, κι' ἡ θεία Νι νί, σκέφθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ μαντίλια, ἡ δὲ τῆς πῆγαινε πολὺ ὥραια μετὰ τὴν φαντασίαν, πού τὸν λαμοῦ κλειστὸ ὡς ἐπ' αὐτό, πού τῆς εἶχε κάμει ἡ ῥαπτριά της.

Ἡ μαντίλια ὅμως μύριζε κάμμορα καὶ ναφθαλίνα, γι' αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Εὐγενία τὴν ἀπλῶς ἐπ' αὐτὴν τὸν κρεβάτι της γιὰ νὰ ἀφαισθῇ. Κι' ὅσοι ἐπειδὴ ἦταν ἡ ὥρα δύο τὸ ἀπογευματινὸν ἦσαν ἰουίνος, τράβηξε τὴν πολυθρόνα της κοντὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, διόρθωσε τὰ μαξιλάρια της, πῆρε ἕνα ποῦλ γιὰ τὰ πόδια της καὶ καθήσε εὐχαριστημένη.

Ἡ Μινὲτ, ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ πηδήσει σὰ γόνατά της κι' ὁ Μεντόρ νὰ ξαπλώσῃ στὰ πόδια της. Τὰ καναρίνια τραγουδῶσαν κι' ἡ δεσποινὶς Εὐγενία ὀνειροπολοῦσε. Ἰσως νὰ ἐβλεπε μετὰ τὴν φαντασίαν της, τὴν ἐποχὴ πού ἦτο καὶ τὴν φαντασίαν της, καὶ πού γιὰ πρώτη φορὰ οἱ γονεῖς της τὴν πῆγαν στὸ χορὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Τότε φέρεσε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὴν τὴν μαντίλια πού εἶχε ἀπλωμένη ἀντίκρυ της. Ἀλήθεια πόσο εἶχε χορεύει ἐκεῖνι τὸ βράδυ. Πόλλες, γκαβότ, βάλς, τὸ σημειωματάριό της ἦταν γεμάτο ὡς τὴν τελευταία γραμμὴ. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγοκαίρὸ ὅμως οἱ γονεῖς της πέθαναν καὶ ἡ κακομοίρα δὲν ξαναπάτησε περὶ τὰ πόδια της σὲ χορὸ.

Τὶ εὐεργετικὰ πού ἦταν αὐτὸς ὁ ἥλιος! Ἡ ζέστη ἄρχισε νὰ βα

ραίνει τὰ βλέφαρα τῆς δεσποινίδος Εὐγενίας, τὰ μάτια της ἔκλεισαν καὶ σιγά-σιγά ἡ σέσηψις καὶ ἡ ἀναμνήσεις της μετετράπηκαν σὲ ὄνειρον.

Μὰ ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου εἶναι κάποτε ὑπουλός. Ἐνα φιλὸ ἀεράκι σηκώθηκε κι' ἡ Διὸς Εὐγενία αἰσθάνθηκε τὴν ψύχρα στὴν ῥάχη της. Ἐνα πτερόνιο ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα.

Μισοεπλησμένη ἔψαξε στὴν τσέπη της νὰ βρῇ τὸ μανδύλι της, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Σηκώθηκε μετὰ τὰ μάτια μισό-κλειστά κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Θυμῆθηκε ἔξαφνα ὅτι τὸ εἶχε κάτω ἀπὸ τὰ μαξιλάρια της καὶ μετὰ γὰρ εὐλόγησε σήκωσε τὴν μαντίλια της γιὰ νὰ πᾶρη τὸ μανδύλι της.

Μὰ τί ἔαν αὐτὸ πού ἔπρεπε χάμω; Ἐνα μικρὸ χαρτάκι διπλωμένο σὲ τέσσαρα. Τὶ ἄρησεν αὐτὴ ἡ παραδουλεντία της, θὰ εἶχε ξεχάσει φαίνεται τὴν σημείωσι γιὰ τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας!

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία πῆρε τὸ χαρτί κι' εἰκομῆστο νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἐπ' αὐτὸν τὸν τραπέζι, ὅταν ἀντελήφθηκε ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνο πού ὑπέθετε. Τὸ χαρτί ἦταν κιτρινισμένο καὶ δὲν ἔμεινε μ' ἐκεῖνα πού μεταχειρίζετο ἐκεῖνη. Τὸ ξιδιπλώσε μετὰ καὶ ποῖα π' ἔπρεπε, εἶπεν ἡ μαντίλια της, καὶ προσέσθησε νὰ διωβάσῃ, ἂν καὶ δὲν εἶχε τὰ γυαλιά της, τὰς μισοσβυσμένες λέξεις γραμμένες μετὰ τὸ μολύρι.

«Δὲν εἶδ' ὅμως ἀπὸψε στὸ διάστημα τοῦ χοροῦ νὰ σὰς ὁμολογήσω τὸν ἔρωτά μου, ἀλλὰ σὲς τὸ καταλάβατε δὲν εἶν' ἐγώ; Σὰς βλέπω στὴν ἐκκλησίαν κάθε Κυριακὴ ἐδῶ καὶ δύο χρόνια κι' ἀπ' ὧς εἶχα τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ χορεύω μαζί σας. Πλησιάζουν μεσάνυχτα σὲ λίγο θὰ ἐπιστρέψετε σπῆτι σας καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὸ θάρρος νὰ σὰς μιλήσω. Σὰς παρακαλῶ δώστε μου νὰ καταλάβω δὲν δὲν εἶμαι ἀδιάφορος καὶ τότε, ἴσως ἂν δὲν

ἔχουν ἀντίρρηση οἱ γονεῖς σας, μποροῦν νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι μαζί.

«Εὐγενία, ἂν ἡ ἀγάπη μου μπόρεσε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν σας, δέξτε σὺν κλοβί τῶν καναρινίων σας τὴν μαρτὶα καὶ δέξτε σὺν φροντιστῇ ἀπὸψε στὰ μαλλιά σας, καὶ θὰ με κάμει τὸν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου».

«Ζὺλ Μπουρντὸ»

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία νόμιζε ὅτι ὁ ἀνταρῆς ἀκούει. Ἐπῆρε τὰ μάτια της, γρήγορα ἐξαγέρθηκε τὸ χαρτάκι σὰ χέρι της, τέλος πῆρε τὸ σάκι της καὶ ἐξαίρετο στρεφθεὶς στὴν θέσιν της. Ἐκεῖ ἔβγαλε τὸ γυαλιά της ἀπὸ τὴν τσέπη τὰ ὅσους μὲ προσοχὴ καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα της γιὰ δεκάτη φορὰ.

Ζὺλ Μπουρντὸ! Τὸν ξαναθυνοῦν ὅταν ἀνταρῆς ἀπὸ τόσα χρόνια. Ἦταν ἕνας νέος ξανθός, ψηλός, μετὰ γαλανά μάτια, περιποιητικὸς σ' ἐκείνην, ἀλλὰ πάντα ἀλογολογος καὶ συνεσταλμένος. Ὅσοι αὐτὸς εἶχε ἀγαπήσῃ κι' ἐκεῖνη δὲν εἶχε καταλάβῃ τίποτε. Θὰ μπορούσε νὰ παντρευθῇ νὰ σχηματίσῃ οἰκονομία καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς τὸ ὄνειρόν της καμνὸν ἢ νέες καὶ πού εἶχε κάμει κάποτε κι' ἐκεῖνη.

Ὁ Ζὺλ εἶχε ἔλθει νὰ μείνῃ ἕνα διάστημα κοντὰ σ' ἕνα θεοτὸν συμβολαιογράφον γιὰ νὰ μάθῃ τὴ δουλειὰ καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἀργότερα στὸ γραφεῖόν του. Ἀλλὰ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνη πρὶν τελειώσει ὁ ὁρισμένος καιρὸς κι' ἡ Εὐγενία δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ κείνον.

Τὶ περιεργὴ σύμπτωσης νὰ βρῇ σήμερον αὐτὸ τὸ σημείωμα πού τῆς εἶχαν β' λλει κρυφὰ μέσα στὴν τσέπη τῆς μαντίλιας της πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια!

Γιατί δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψει νωρίτερα τὴν ῥαδιὰ τοῦ χοροῦ; Τὶ παρῆεν ποῦ ἦτο ἡ ζῶη. Πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦτο ἡ ζῶη της τώρα. Καὶ σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ «Ζὺλ»!

Φαντάσθηκε τὸν ἑαυτὸν τῆς νύφης, στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της, χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη. Ὑστερὰ μέσα σ' ἕνα λαμπρὸ γεμάτο ἀνθή πού τοὺς φέρεσε στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖον τοῦ Λεμερὸ ὅπου τοὺς περιμένε πλούσιο δείπνο. Χορός, εὐθύμια, τῆσι καὶ συγχαρητήρια κι' ἡ νύφη ἦταν εὐτυχισμένη. Κι' ὅσοι πάλιν μέσα στὸ λαμπρὸ πού τοῦ: φέρεσε σίτιν τους. Στὸ σπῆτι πού εἶχαν διαλέξει καὶ ἐπιπλώσει μονάχα τοὺς καὶ ὅπου ἔλειξαν νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι. Ὁ Ζὺλ πλησίασε μ' ἕνα εὐνισμένο χαμόγελο καὶ τῆς ἔβγαζε τὸ βέλο τῆς ἑσθῆς.

Ἡ Μινὲτ ἄρχισε νὰ ροχαλίζει...

Τὶ ἐνεργητικὸς πού ἦταν ὁ ἥλιος! Τὰ χεῖλη τῆς Εὐγενίας μυσταίνον, τὰ βλέφαρά της κατέβηκαν σιγά-σιγά ὡς ὅτι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γίλημα τοῦ Ζὺλ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ χῆδι μᾶς ἀγνῆς ἀκτίνας ἡλιοῦ ἀφώας ὅταν κι' ἐκεῖνη. Τὰ δάκτυλά της ἀψήσαν τὸ χαρτί πού βαστοῖσε καὶ μὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παρὰ-θύρο.

Τίποτε δὲν ἀπέμενε τώρα πιά. Ἦταν κι' αὐτὸ ὅταν ἕνα ὄνειρο. Ἐνα ὄνειρο πού τὸ σκόρπισε τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι τοῦ Ἰουνίου.

ΣΑΙΝ ΚΛΑΙΡ

ΔΙΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Τοῦ ΘΗΟΝ ΔΑΥΟΥ

Σὲ όλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Ἀγγλίας ἀπάρχει ἕνας ἀποσπασμένος μυστικὸς ἀστυνομὸς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ γιὰ νὰ προλαμβάνῃ κλοπὰς, ἐγκλήματα καὶ νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς ἐνόχους χωρὶς φασαρίες.

Νὰ τί διηγείται ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὸ ἐπάγγελμα του καὶ τὰ καθήκοντά του:

Τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου εἶμαι ἀποσπασμένος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχει 350 δωμάτια ἑνὸς καὶ δύο τῶν σαλόνια καὶ τὰ ἀναγνωστήρια. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο κτήριον λοιπὸν μπορεῖ νὰ τριγυρνᾷ ἐλεύθερα καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς ἕνας λαποδύτης ἢ ἕνας ἐγκληματίας. Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξελέγξῃ ἂν ὁ ἐπιβάτης πού ἔρχεται εἶναι τίμιος ἄνθρωπος ἢ πονηρὸς ὑποκίτος.

Διηλθὴ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖον εἶναι μίαν μικρογραφία τοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνίας, καὶ πρέπει νὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἡ ὑπαρξὴς του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν του φήμην. Γιατὶ ποτὲ ἕνας ταξιδιώτης δὲν θὰ πᾶει ἐκεῖ νὰ μείνῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖον ὅπου ἔχει τὸν ὄμοιο νὰ συναντήσῃ ὑποπτα ἄτομα καὶ νὰ εἶναι δυσχερὴς μετὰ τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ συμβαίνει πολλὰς φορὰς νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔχουν βαρεθῇ τὴν ζωὴν τους καὶ γιὰ μεγαλυτέρα τους ἡσυχίαν νὰ διαλέγουν τὸ δωμάτιον ἐνὸς οἰουδύποτος ξενοδοχείου καὶ νὰ αυτοκτονήσουν, πράγμα πού δυσχερῆστον, γιὰ τοὺς ἐνοίκους καὶ τὴν διεύθυνσιν.

Γιὰ νὰ δώσω ὅμως μίαν σαφεστέρην ἰδέαν τοῦ τι συμβαίνει σὰ πολυτελὲς ξενοδοχεῖον καὶ ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντά μου θὰ διηγῶμαι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια πού μᾶς συμβαίνουν καθημερινῶς.

Ἐνας κομψὸς κύριος φθάνει στὸ ξενοδοχεῖον καὶ δηλώνει ὅτι θὰ μείνῃ ἕνα σάββατονικόν. Ὁ ὑπάλληλος πού εἶναι ἐπαρρησιώμενος νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀποσκευὰς του, ἔρχεται στὸ γραφεῖον καὶ καταθέτει εὐθὺς ὅτι καὶ ἀποσκευαὶ ἦσαν πολὺ ἐλαφραί. Ἡ διεύθυνσις εἰδοποιεῖ τὸν μυστικὸν ἀστυνομὸν πού εἶναι τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τότε τὸν καθήκον μου εἶναι νὰ ἐπιβλέπω τὸν ἐπιβάτην καὶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι. Γιατὶ εἶναι πολὺ ἐνικλο σ' ἕνα κύριον νὰ μείνῃ δύο τρεῖς μέρες κι' ὅταν ὁ λογαριασμός του γίνῃ εἰκοσι, τριάντα λίρες, νὰ πῇ ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ ἀφήνοντας πίσω του δύο ἀδείες βαλίτσες.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν, πού μοῦ ἐδόθη αὐτὴ ἡ ἐντολὴ ἔδωσα εἰς ἐφαρμογὴν τὴν συνήθη τακτικὴν μου, καὶ προσπαθῶνα νὰ σχετισθῶ μετὰ τὸν κύριον παρουσιαζόμενος καὶ ἐγὼ ὡς ἐνοίκος. Αὐτὸ δὲν πού ἦτο καὶ πολὺ δύσκολο. Τὸ βράδυ διετηρήσαμε στὸ ἴδιον τραπέζι, καὶ κουβεντιάσαμε γιὰ ἄσχετα πράγματα. Παρητήρησα ὅτι τὰ μάτια του εἶχαν μίαν μελαγχολικὴν ἐκφράσιν καὶ ἐμοιαζεν ὅταν νὰ ἦτο ἀπαγορευμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν. Τελικῶς ὁδὲν τὸν ρώτησα.

—Ἦλθατε στὸ Λονδίνον γιὰ ἐργασίαν; —Ὀχι, ἦλθα γιατί δὲν εἶχα τίποτε νὰ κάμω.

Ἀργότερα τὸν προσκάλεσα στὸ δωμάτιόν μου γιὰ νὰ παίξω μίαν παρτίδα χαρτί. Φαίνεται πολὺ νευρικός καὶ ἀφηρημένος. Στάς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν δωμάτιόν του. Ἀλλὰ τὸν κράτησα μ' ἕνα μπουκαλί οὐίσκι. Ἐπῆνε διαρκῶς ὡς πού στὸ τέλος ἑλισσόμενος ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε στὸ κρεβάτι μου. Τότε κι' ἐγὼ ἀπὸ ἀστυνομικὸν καθήκον ἀρχισα νὰ ψάχνω τὰς τσέπας του καὶ ἀνεκάλυψα ἕνα μικρὸ αὐτόματο περιστρεφόμενον μετὰ πέντε σφαῖρας. Χωρὶς νὰ με

ἀντιληφθῇ ἄδειασα τὰς σφαῖρας γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Τὴν ἄλλη ἡμέραν τὸ πρωὶ ἤμουν στὸ γραφεῖόν τῆς διευθύνσεως ὅταν ἐστειλαν καὶ μετ' ἐξήτησαν. Ὁ σύντροφός μου τῆς προηγούμενης νυκτὸς ἤθελε νὰ με δῇ. Τὸν ἤβρα καθισμένο στὸ κρεβάτι μου. Μόλις με εἶδε μετ' ὤφτης.

—Πῆρατε τίποτε ἀπὸ πάνω μου, χθὲς βράδυ;

—Ναί, πῆρα πέντε σφαῖρας τῶν 22.

Τὸ βλέμμα μετὰ τὸ ὁποῖον με ἀτέννησε ἦταν τέτοιο, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ συγχαρῶ τὸν ἑαυτὸν μου γιὰ τὴν χειρονομίαν μου. Σὲ λίγο ὅμως τὸ ὕψος του μαλάκωσε. Ἐβγαλε

—Ὁρμησα καὶ τοῦ ἔδωσα μίαν κεφαλὴν στὸ στήθος πού τὸν ἔκαμε νὰ κολισθῇ χάμω...

τὸ περιστρεφόμενον ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε, μ' ἕνα μελαγχολικὸν μειδίαμα.

—Ἰσως νὰ εἶχατε δίκιο, μοῦ εἶπε, βαρεθῆκα τὴν ζωὴν μου κι' ἤθελα νὰ αυτοκτονήσω.

Τὸν λυπήθηκα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κάμω τὸ καθήκον μου. Μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν τὸν παρεκάλεσα νὰ μᾶς ἀδείασῃ τὴν γωνίαν. Ἐφυγε ἀφ' οὗ πλῆρως τακτικῶς τὸν λογαριασμὸν του.

Αὐτὰ εἶναι ἐπεισόδια πού μᾶς συμβαίνουν καθημερινῶς. Γιὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα ὅμως πού πρέπει νὰ ἔχωμε τὰ μάτια μας δεκατέσσαρα εἶναι οἱ λαποδύται πάντοτε εἰδους. Αὐτοὺς δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἐξεχωρίσῃ μέσα στὸ πλῆθος πού συ

νοστίζεται ἐκεῖ μέσα, καὶ πολὺ συχνὰ ἔχομε περιέργα ἐπεισόδια.

Μιὰ ἡμέραν ἕνας Ἀμερικανὸς πλησιάζει τὸν θυρωρὸν καὶ τοῦ ζητεῖ τὸ κλειδί τοῦ δωματίου του ἀρ. 57.

—Μὰ κύριε συγγνώμην, ἀλλὰ τὸ κλειδί σας δὲν εἶναι ἐδῶ.

—Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου σὰς τὸ παρέδωκα ὁ ἴδιος.

Ἀμέσως ἀντελήφθηκα περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἦταν ἕνα παλαιὸν κόλπο. Ὁ ἐμπειρὸς λαποδύτης περιέφερετο στὸ χῶλόν του εἰς τὸν Ἀμερικανὸν νὰ φεύγῃ καὶ νὰ ἀφῇ τὸ κλειδί του ἐπωφεληθῇ μίαν στιγμὴν ἀφρημάδας τοῦ θυρωροῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κλειδί ὅταν καλὸς νοικοκύρης καὶ νὰ πάγῃ τὸν δωματίον νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἐτρεξα βιαστικὰ στὸν δωματίον ἀρ. 57, προσπαθῶνα ν' ἀνοίξω ἄλλὰ εἶδα ὅτι ἡ πόρτα ἦτο κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Βρισκόμουν σὲ μίαν περίπτωσιν πού δὲν ἐπιδέχτο ἀργοπορίαν. Ἐρριξα ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός μου ἐπάνω εἰς τὴν πόρταν καὶ μετὰ δύο σκουντιὰς κατόρθωσα νὰ τὴν σπάσω. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἄνω κάτω. Βαλίτσες καὶ ντουλάπια ὅλα ἦσαν ἀνοικτὰ κι' ἐπάνω στὸ κρεβάτι ἕνα δέμα ἐτοιμασμένο μετὰ πολὺ τιμὰ πράγματα. Ὁ λαποδύτης στεκόταν ἐξαρωμένος σὲ μίαν γωνίαν μετὰ τὸ δεξιὸν χεῖρ ἐν μέσῳ τῆς τσέπης.

—Τὶ γινέστε ἐδῶ μέσα, τὸν ρώτησα; —Εἶμαι στὸν δωματίον μου.

Ἄλλοι αὐτά, ξεύρω ποῖος νοίκιασε αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἂν δὲν με ἀκολουθήσετε μετὰ τὸ καλὸ θὰ με ἀναγκάσετε νὰ μεταχειρισθῶ βίαν.

—Κάμειτε ὅτι θέλετε, ἀλλὰ σὰς εἶδοποιῶ ἂν πλησιάζετε τραῦμα.

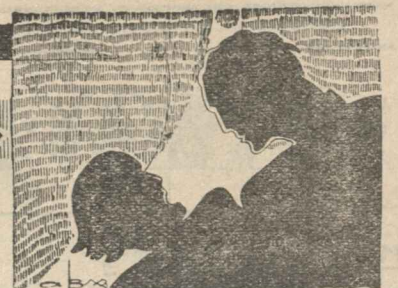
Τότε μόνον κατάλαβα γιὰ ποῖον λόγο εἶχε τὸ χεῖρ του μέσα στὴν τσέπη. Τὸν καταμέτρησα μετὰ μὴνυα. Δὲν χωροῦσε δισταγμός, δὲν καταλάβαινα ὅτι ἐδίσταζε ἡ ζῶή μου ἐκινδύνευε.

Ἐπαύσα ἕνα παγνίδι. Ἐκλείσα τὴν πόρταν μετὰ κλωσίδας καὶ τὸν ἀντίκρισα.

—Πίσω! φώναξε καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε κατάσπρον.

Ὁρμησα τότε κατ' ἐπάνω του καὶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἔβγαζε τὸ χεῖρ ἀπὸ τὴν τσέπην του τοῦ ἔδωσα μίαν κεφαλὴν στὸ στήθος πού τὸν ἔκαμε νὰ κολισθῇ λιπόθυμος τρία μέτρα μακριά. Ὁταν ὅμως ἔσκυψα νὰ πάρω τὸ πιστόλι τοῦ εἶδα ὅτι μοῦ τὴν εἶχε καταφέρει στὰ γόνατα. Τὸ περιστρεφόμενον του ἦταν ἕνα ἀπλὸ παγνίδι! Ἀπ' ἐκεῖνα πού ποιοῦν πανοῦ τρία σελίγια τὸ ἕνα.

Ἄς εἶναι ὅμως μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ πραγματικόν!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΡΙΩΝ ΕΝΑΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΚΛΕΙΩ

—Τι γίνεσαι, Κλειώ και δέ μου φαίνε-
[σαι
στά κέντρα, στους χορούς, στις συναυ-
[λίες;
Μήν είσαι άρρωστη; Ω! πές μου το, τι
[έπαθες.
Με δέρνουν φοβερές άνησυχίες.

Πεις πόνος σ' άγκαλιάζει τόσο άγρια;
Πειά λυπη σου βραχνάει τη καρδιά σου
Και δέν περνάς σαν άλλοτε. άγάπη μου
σοροπώντας την έλπιδα, τάρωμά σου;

«Ω! πές μου... γράψε μου... ω πέρνα δ-
[πως άλλωτε
από τους δρόμους που μαζί 'χαμε περάσει.
Θέλω ή νύχτα να σκορπίζει τριαντάφυλ-
[λα...
'Η ευνυχία στοργικά να μου γελάσει.

Ναι σ' αγαπώ! κι' ά: είπα τόσο άκαρδα.
Σε λαχταρώ... οε θέλω... το πιστεύεις;
'Εχει στο φως της ήδονής; π' άλλωτε ζή-
[σαμε
τόν έαυτό μου μέρα νύχτα ταλαντεύεις.

«Ελα, μήν είσαι βουτηγμένη άπ' τη προ-
[πάθεια.
Μή σε σκλαβώνουν τά «προσχήματα» τοῦ
[κόσμου.
Είσουν έχτες ή έρωμένη κι' ή γυναίκα
[μου,
σήμερα τόνειρο που πήρες ξαναδός μου.

Σε περιμένω... άκούς... κρατώ τά λόγια
[σου.
Τά λόγια σου... ω! τά λόγια σου, γλυκειά
[μου,

Πού σχίζουν ούρανοῦς κι' άνοίγουν ροδίνες
αόγες κι' δνείρα μύρια στη καρδιά μου.
Σε περιμένω. Μήν άργείς... ή τέλος γρά-
[ψε μου

Πόσο γλυκό θα μου φανή ένα σου γράμ-
[μα!

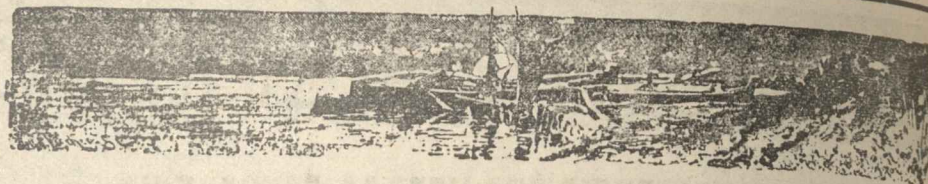
«Ας είναι και σκληρό, σκληρό σά θάνατος.
—Ένα φινάλε τραγικό σαυτό τό Δράμα.

Γράψε μου τι έχεις και δέν φαίνεσαι σαν
[άλλωτε
Πεις πόνος τραγικός σέ βασανίζει.
«Ω! κι' αν μπορώ νάρθω κοντά σου, πλάι-
[σου.

Τό δάκρυ σου τά μάτια μου νάγγιζι.
Γράψε μου άζόμ' αν ή χαρά αυτή που σ'
[έφερε.

Τόσο μακριά κι' έχεις χαιτή
[ήγαπημένη,
Γιά να συντρίψω τό μαρτύριο
[που με ποίησες,
κι' ή νύχτα τάρη στοργική...
[γαλήνεμένη.

Μαν δέ μου γράψεις και σωπά-
[νεις, πάλι μέσα μου
Θάνοίγει ο τάφος των δνείρων
[κι' ή καρδιά μου
Θάναβει άτελείωτους Πηρούς
[και θά φωτίζεται
Τό Μανσωλείο, άκούς Κλειώ,
[του έρωτά μου!

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Ο γάμος

Ο γάμος θεωρείται παρό' των 'Αρά-
βων ως ήθική υποχρέωση, της οποίας την
έκπληρωση οδδ'εί: «Αραβ Μωαμεθανός
πρέπει να διαφύγη. Συχνάκις οι γονείς
νυμφεύουν τα τέκνα των από της τριφε-
ρωτάτης ηλικίας και καταποσι τοις νεα-
ρούς συζύγους εν τῷ ιδίῳ οίκῳ μέχρις οῦ
κατασώιν ξηρήθω.

Οι 'Αραβες δύνανται να νυμφευθῶν
Χριστιανήν ή 'Εβραίαν, άλλ' οί έε τοιού-
του γάμου γεννώμενοι παίδες πρέπει ν' ά-
κολουθήσουν την θρησκείαν του πατρός
των. 'Η Ιθαγενής όμως γυνή δέν δύναται
να νυμφευθῇ Χριστιανόν ή 'Εβραϊόν.

Ο γάμος έν Αιγύπτῳ θεωρείται ως άν-
τικειμενον ιδιωτική: συναλλαγής και διά
τοῦτο δέν άπαιτείται οὔτε θρησκευτική κύ-
ρωσις οὔτε νομική ή άλλαι διαυπώσεις.
'Η έννοσι: τελείται τῇ συναινέσει των δύο
μερών, έκδηλουμένης τῇ συγκαταθέσει
πρός γάμον ενώπιον δύο μαρτύρων.

Όταν άνή τις ζητήσει γυναίκα, δύνα-
ται μόνον μετά την συνμολόγησιν τοῦ συ-
νοικισίου να ιδῇ τό πρόσωπον και τάς χει-
ρας της νύμφης, διότι οί 'Αραβες λέγουν,
οτι τό πρόσωπον εἶνε ή έδρα τοῦ 'Αλλοῦ,
και αἱ χεῖρες γνωρίζουν την διαμόρφωσιν
του σώματος και τῇ ψυχῇ.

Μετά την δήλωσιν τῇ: προς γάμον συ-
νανέσεως, άμφοτέροι μεταβαίνουν εἰς
Μεχκιμέ (γραφίον του Καδῆ ή δικαστοῦ)
ήνα δηλώσασιν ἐπισημως τόν γάμον των.
Πολλοί όμως παραμολοῦσι τήν δήλωσιν
ταύτην, ή όποία δέν εἶνε ἀπολύτως άναγ-
καία.

Περί προικῶς

Ο σύζυγος όφείλει πάντοτε να δόσῃ
προίκα εἰς τήν σύζυγον του, εἴτε πλοῖσις
εἴτε αὐτί, εἴτε πικρή. 'Η προίξ δίδεται
εἰς μετρητά ή εἰς κινητά, ή άκίνητα, ή εἰς
χρυσά σκευή, ή εἰς κοσμήματα και μετρη-
τά, ή εἰς κτήνη. ή έίλος εἰς κάρπωσιν
άκινήων ή χειμαλικῶν κεφαλαίων. 'Η
προίξ καταβάλλεται εἰς δολοκλήθον καίά
τήν τελετήν του γάμου, ένίοτε δέ και μετ'

αὐτήν εἰς βοαχίας ή μακρά: δόσεις, και
άνήκει εἰς πόνην τήν σύζυγον, ή όποία δύ-
νεται να διαθέσῃ αὐτήν κατ' βούλησιν.
ὡς ἀπόλυτος κυρία αὐτῇ: και άντι συνε-
ναίσεως ή άδειας τινός. Μετά τήν διάθεσιν
του γάμου, ή προίξ μένει ως άποζημίωσις
τῇς συζύγου διά τήν άποροπήν της.

Τά τεῦ γάμου

Όκτώ ή δέκας ήμέρας μετά την συμ-
μολόγησιν τοῦ γάμου, άγονται αἱ ένοσι,
αἵτινες τελούνται Δευτέρα, Τετάρτη ή
Παρασκευή και άγγέλλονται εἰς τό κοινόν
διά μικρῶν σηματιῶν ἐρυθρῶν και πορ-
πορῶν μετά ήμισυλήθων και άτέρωθεν, αἱ δέ
ποτίαι άναστάντων εἰς τοῦ: τοίχους και τάς
αἰλῆς των οἰκῶν των μελλοντικῶν. Δύο
ήμέρας προῦ τοῦ γάμου ή μελλοντικῶν πα-
ταβαίνει εἰς λουτρόν έν μεγάλῃ ποίτῃ ή
ποτελούμένη από συγγενείς: και φίλους. 'Ε-
κεῖ αἱ φίλαι τησβήθουν τάς παλίας τῆς
δυγας, τοῦς μεγάλους δακτύλους και τῆς
βίβας: των ποδῶν της διά κνήτης. 'Επει-
δή οδηγείται εἰς τήν οἰκίαν τοῦ πατρός της
έκεῖ δέ πάντες, έκτός τῇς μελλοντικῆς πα-
ραδίδου, εἰς εὐχολίας. 'Η αὐτή ής οἰκίας
εἶνε πλουσίως κεκοσμημένη και φωταγωγη-
μένη διά κρυστάλλινων πολυέλαιων και
ποικιλοχρόων φανῶν, έν μέση δέ αὐτῇ:
κάθηνται οἱ μουσικοί και οἱ άιδόι.

Ο νυμφίος δέχεται τά συγχαρήματα
των φίλων του. Ο κατός δέ καπνός και τά
άναψυκτικά ποτά προσφέρονται έν άφθί-
νῃ τά συμπόνα διαδέχονται άλληλα. Κα-
τά τό έθιμον των 'Αράβων πρέπει να
πάρουν οἱ προσκεκλημένοι διά τῶν θα-
κύλων και να πινουν ὅλοι ὅδω τοῦ Νέ-
λου έν τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου, καθ' ὅλην τήν
διάρκειαν τοῦ γευμῆτος, ὅπερ σύγκεται ν
δεκαπέντε και πλέον φαγητῶν, έκτός των
γλυκισμάτων.

Η ευνυχία και τά γεύματα παρατίθεν-
ται μέχρι τοῦ μεσονύκτιου. 'Επὶ τέλος
μετά τό μεσονύκτιον, ο γαμβρός οδηγείται
ὕπὸ των φίλων του μικρὸν έξω της οἰκίας
ὕπὸ τῶν φρέγγων κυρίων και τοῦς ήγνυ των
μουσικῶν οὐγάνων, τά όποια διεκθύνονται
ὕπὸ μουσικῶν 'Αράβων. Μετ' ὀλίγον δ'
επανέρχεται εἰς τόν οἶκον και εἰσέρχεται
εἰς τό χαρμόμενον όπου περιμένει αὐτόν ή
νύμφη καπνίζουσα άρωματώδη καπνόν ή
ναργιλέν.

Η δικάσις τοῦ γάμου

Μόνος ο σύζυγος έχει τό δικαίωμα και
δύναται να άποτέμῃ τήν σύζυγον του, ή
διαλύσῃ τόν γάμον. Καί' αν εκ θυμοῦ, ή χά-
ριν άστεισμοῦ, άπαρηθῇ αὐτήν, έπέρχεται
διάλυσις του γάμου άρκεί προς τοῦτο να μ-
ταχειρισθῇ ο σύζυγος εἶδος διατυπώσεως
τινός περιεχούσης τήν λέξιν 'Γαλάκ' (να
χωρίσω τή γυναίκα μου). Δύναται επίσης
να διασευθῇ αὐτήν και δικαστικῶς, οἱς
ὁμως τήν άτοζήμιοι, καταβάλλων αὐτῇ
ποσόν τετραπλασίον τῇς προικῆς ήν τῇ
εἶχε δώσει. Ο γάμος θεωρείται διαλυ-
μένος έν περιπτώσει καθ' ήν ο εἰς των συ-
ζύγων έξωμόση.

ΠΝΕΥΜΑ

Παιδική άφέλεια.

—Μπαμπά, άμα μεγαλώσω θα πάρω τή
γιαγιά.
—Νομίζεις, λῶς θα σ' άφισο να πάρῃς
τή μητέρα μου;
—Μά έού, μπαμπά, πῶς πήρες τή δική
μου; ...

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

Μιά φορά, κατά τά πένθιμα μεσάνυχτα
ήδη έμελετοῦσα κατάκοτος κι' έξαντλημέ-
νη εἰς πολὺ σπῆνιο και περίεργο βιβλί-
ο: έπιστήμης λησιονημένης, ένῶ σχεδόν
επισκουσμένος έγενοτο τό κεφάλι επάνω
του βιβλίου, άκουσα έξαφνα ένα μικρό χτύ-
πον, σαν να εἶχε χτυπήσῃ κάποιος έλαφρά,
και εἶχε γνιπήσῃ τήν πόρτα τῇς κάμαρας
μου. «Θά εἶνε κανένας έπισκέπτης», έψι-
φισα, πού χτυπάει τήν πόρτα τῇς κάμα-
ρας μου—αὐτό εἶνε βέβαια και τίποτε
άλλο.

Αἱ θυμῆμαι πολὺ καλά πῶς ήταν ένας
παλιός Δεκέμβριος και τά ξύλα στοῦ τζακι
πῶς ήσαν τό πάτωμα με τήν άγωνιώδη
καύση του. Θεωρούσα έποθῶσα να ξεμε-
νησῇ καίτια εἰρήση από τό βιβλία μου
καί' ήλίσσῃ λίγη ποτηρορία στη θλίψη μου
καί' ήλίσσῃ 'Ελεονώρα μου, τήν άγα-
πητή και λαμπρή κόρη, πού τώρα οἱ
φίλοι τήν φωνάζουν 'Ελεονώρα, άλλά
ήδη κατανένας δέν θά τήν φωνάζῃ πιά.
Και τό μετεξῶτό και θλιμμένο θυρόμα,
πὺ έσαν τά πορφυρά παραπετάσματα,
καί' ήγρις, μ' έγέμιζε από ανταντιστικούς
πῶδες, πού όμοιους δέν εἶχα δοκιμάσῃ
πῶς και σ' ένα τέτοιο σημείον, ὥστε τῶ-
ρα να πάγῃ τό καρδιοχτύπι μου εἰς ή-
συχον θυρό: και δέν έπαινα από τοῦ να
επιταλμῶμαι: «Εἶνε κάποιος έξω στην
αἴση πού με ίκετεύει να τον άρίσω να
αἰσῇ στην κάμαρά μου, κάποιος πού ένυ-
πνῶσῃς εἶσε και με παρακαλεῖ να τοῦ
δώσω—αὐτό εἶνε και τίποτε πλέον».

«Αἰσῶς: αἰσθάνθηκα τόν έαντό μου έγ-
νωστικῶς και χωρίς να διστάσω περισ-
σότερο: «Κύριε, εἶπα, ή κυρία, εἰλικρινῶς
ζήτω τῇ συγγνώμῃ σας» ή αἰήθεια διως
εἶπε πῶς: ένόσταζα, και σεις από τό άλλο
πῶς: ήλθατε κι' έχτυπήσατε τόσο σιγά,
τόσο άσθενῶς, ήλθατε κι' έχτυπήσατε
τόσο φοβημένα, ὥστε μόλις άκούσαα.
Και άκούσα συγχρόως και τά δυο φύλλα
τῇς πόρτας. Τά σκατάδια και τίποτε πλέον!

Έγινονάνας με τό βλέμμα προσεχτικά
τά σκατάδια, έστεκεόμουν πολλήν ώραν
πῶς εἶπα, πόσο και άμφιβόλια, βυ-
θῶδες σέ ρευστῶσις, στοῦς όποιους: κα-
ταπῶς ποτέ θνητός δέν ετόλμησε να παρα-
βῇ. Αἰτῇ τήν σιγήν εἶσε δέν εἶα έξε-
σῆς: θόρυβος και μοναχά στή σιγή έκεἶνη
έμοια να προσφύεται τό όνομα «'Ελεο-
νώρα», Αὐτό μοναχά και εἶπε πλέον!

Ας σ' έμπῆκα και πάλι μέσα στοῦ δω-
ματίου με τήν καρδιά φλογισμῆν, άκούσα
έκτος εἰς χυτο λίγο δυνατώτερο από
τῇς προηγουμένης. «Χωρίς άλλο, εἶπα, χω-
ρίς άλλο ύπάρχει κάτι έξω από τό φύλλα
τοῦ παραθυριου μου: ά: ιδῶ εἰς, γιά να
δυναίνομαι εἰς τέλος τό μυστήριον. Ας
προσπαῖω μιά στιγμῇ να ξαναπαρή ή
καρδιά μου τή γαλήνη της, κι' εἰς τῇ δι-
εργασίῳ τό μυστήριον. Εἶνε ο άέρας και
τίποτε πλέον.

Ανοῖξα τό παράθυρο και φτερουγίζον-
τας με θόρυβο, έμπῆκε μέσα ένα κοράκι,
ένάξιο των παλιῶν του προγόνων στο
μυλόμετρο έξωτικῶς του. Χωρίς δόλου
να υποκλιθῇ, χωρίς να σταμιτῇσῃ ή να
φύγῃ διόλου πῶς διστάζει, έπήγε και έκά-
θη με ὅρος κανένος λόφου ή καμιάς
λαδῆς, οε μιά προτομή τῇς Παλλάδος,
άφῶς επάνω από τήν πόρτα τῇς κάμα-
ρας μου έκάθησε, έγκαθιδρύθη και τίποτε
πλέον.

Τό έβρόγχουν αὐτό πουλί με τό επι-
ληκτικό του ὄρος και τήν σοβαρή του φυ-
σησῆμα έκανε τήν περιούλην μου φαν-
τασία να γελάσει και εἶπα: «Αν και τό
κεφάλι σου εἶνε δίχως χράνος, δέν εἶσαι
κανένας άνανδρος, άρχαῖκό και πένθιμο
κοράκι, πού κατοικεῖς στίς άκορυφαιές
τῇς νύκτας: εἰπές μου ποῖο εἶνε τό κύριο
όνομα σου σ' άκορυφία τῇς πλουτανείου

Νύκτας!» Τό κοράκι άποκρίθη: «Ποτέ
πλέον!»

«Εμεἶνα έκπληκτος, βλέποντας ὅτι τό
άχαρο πουλί άκουσε τόο εὐχολία τήν έρώ-
την πού τοῦ έ'ανα, αν και ή άπάντησις
του δέν εἶχε καμιά σημαντική έννοια και
δέν με ικανοποιούσε άρκετά, γιατί ποτέ
βέβαια δέν τοῦ εἶνχε κανένος στη ζωῇ
του να ιδῇ ένα πουλί ή έννι κτήνος καθι-
σμένο σέ σκαλισμένη προτομή επάνω από
τήν πόρτα τῇς κάμαρας μου, τό όποῖον να
λέγεσαι: Ποτέ πλέον!

Αἰτῇ τό κοράκι από τήν προτομή,
εἰπών στήν όποία ή'αν έγκαθιδρυμένο
δέν έπρόφερε παρά αὐτή μοναχά τή λέξη,
σαν να ήταν ὀλόκληρη ή ψυχῇ του γεμι-
σμένη από αὐτή. Δέν έπρόφερε τίποτε άλλο
κι' έκαθόταν άκίνητο, χωρίς οὔτ' ένα φτε-
ρό του να κινήσῃ, ὥς του εγῶ άχῆσα να
ψυθιρίζω άσθενῶς: «Τόσο από τοῦς φί-
λους μ' υ επέταξαν μακριά μου όταν έλθῃ
τό πρωί, και αὐτό όμοια θα μ' έγκατα-
λείψῃ, καθώς ή παλῆς μου έλπίδες πού
εἰσέταξαν». Τό πουλί τότε άποκρίθη: «
Ποτέ πλέον!»

Αἰτῇ ή θέα τοῦ κορακιῦ έφερνε άκόμα
τό γέλιο στή θλιμμένη μου ψυχῇ, κι' έ-
συνα άμέσως ένα άνάκλιτρο άέναντι
στοῦ πουλί και στήν προτομή και στήν
πόρτα και βυθισθείς μέσα σιό άνάκλιτρο,
πούσαν από πούπουλα, άρχισα να κάνω
σέφους ἐπὶ σέφους, ζητώντας να εὐρω
τι ήθελε να εἰπῇ τό δυσόνομον πουλί τῇ
άχαριαν χροῶν, τό θλιβερό αὐτό, τό
άχαρι και άπαίσιο, τό άδυνατιμένο και
δυσόνομον πουλί των άχαριων χροῶν, τι
ήθελε να εἰπῇ πού ε' ὥς: «Ποτέ πλέον!»

«Εἶσε έμεἶνα παραδωμένος σέ ρευστῶσις
και εἰκασίες, άλλά χωρίς ν' άποτεινω οὔτε
συλλαβῇ πλέον στοῦ πουλί, πού τά διά-
πυρα μάτια του με κατάκαυαν ίσαμε τά
βάθη τῇς καρδιάς: έζήτοῦσα να μαντεύσω
τήν αἰτία, στηρίζοντας άναπαιτικά τό κε-
φάλι επάνω στοῦ βελούδινο έρσισμα τοῦ
ανάκλιτρον, πού τό εγάδενε τό φῶς τῇς
λυχνίας, άτάνω στοῦ μενεξεδένιο βελούδο,
και όπου τό κεφάλι 'Εκεἶνης δέν θ' άκου-
μήσῃ πλέον—ά! ποτέ πλέον!

Μού έφάνηκε τότε, ὅτι ο άέρας έπυκνό-
νετο, άρωματίζόμενος από όδοιαν θυμια-
τήριον σεόμνον από άγγέλους Σεραφείμ,
πού άκούγοντο τ' άκάλα βήματα τοῦς
επάνω στον τάπητα τοῦ θαλάμου. Δυστυ-
χησένε! έφάνεα, ο θός: σου με τοῦς άγ-
γέλους σου στέλνει άναβολή, άναβολή
και λησμονησιὰ στή: άνημνήσεις σου γιά
τήν 'Ελεονώρα! Πῆς, ω! πῆς άπ' αὐτό
τό ποῖο τῇ: λήθης και λησμονα τήν χα-
μένη 'Ελεονώρα». Τό κοράκι άποκρίθη:
«Ποτέ πλέον!»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΕΙΔΙ

Φεύγω και στόν πολύβοο σέ σχέπτουμαι
[σταθμό
Και μέσα στα σφυρίγματα των τραινῶν
[του θορυβῶν...
Φεύγω και τά ήλιόλουστα τοπεῖα πού προ-
[γῶ,
Νοσταλγικά τά μάτια μου γιά σένα τῇ
[χαϊδεύου.

Στό νοῦ μου τήν εἰκόνα σου, κρατῶ καί-
[ναθηνοῦμαι
Ανὸ ντάλιες όπου σάρεσαν και λίγα γι-
[ασημά...
Τά δυο χεράκια πού άφιναν σιγά τό κέν-
[τρώ τους
Και τά δυο μάτια πού κλείναν σ' όνειρά
[δαμικά.

Και πάντα λέω στοῦ δρόμο μου, άγ, πόσο θα
[διασχέσῃ,
Αὐτῇ μας ή λιγόχρονη σιωπῇ τοῦ χωρι-
[σοῦ...
'Ανθάκι τῇς τριανταφυλλιάς και μῆς οἱ
[διδας μπορεῖς
Πρόσμενε θάρρη γρήγορα τό φῶς τοῦ γυ-
[ρισμοῦ.

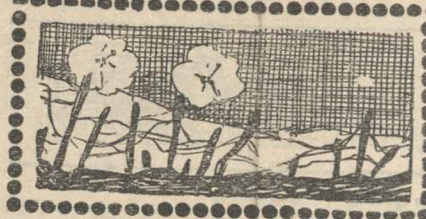
Γ. Θ. Μαλτέζος

«Προφήτῃ! εἶπα, πλάσμα τῇς συμφορῆς!
πουλί ή δαίμονα, άλλά πάντοτε προφήτῃ!
εἶσε άπεσταλμένο τοῦ περασμοῦ ή άλπῶς
άποπληγμένο μέσα στή θύελλα άλλά
άροβα στον έρημο και άπομεμαρτυμένο
αὐτό τόπο όπου κατοικεῖ ο Τρόμος—εἰπές
μου με εἰλικρινεία, σέ ίκετεύω, ὅταρχει
εἰδῶ κάτω κανένα παρηγορητικό βάλασμο
πὺ να πηγάξῃ από τήν Ιουδαία: Εἰπές,
εἰπές, σέ ίκετεύω!» Τό κοράκι άποκρίθη:
«Ποτέ πλέον!»

«Προφήτῃ! εἶπα, πλάσμα τῇς συμφο-
ρῆς! πουλί ή δαίμονα! πάντοτε προφήτῃ!
έν όνόματι τοῦ Οὐανοῦ, πού άπλωνεῖται
ὡσαν αψίδα επάνω από τά κεφάλια μας,
έν όνόματι τοῦ Θεοῦ πού και οἱ δυο μας
λατρεύουμε, εἰπές στήν ψυχῇ μου, έναν
μέσα στον μακρὸν Πανάδοσο θα μπορέσῃ
ν' άγκαλιάσῃ μὺν άγα κόρη, πού αἱ άγ-
γέλοι τήν φωνάζουν 'Ελεονώρα, μια τοι-
σαγαπημένη και λαμπρή κόρη, πού οἱ άγ-
γέλοι τήν φωνάζουν 'Ελεονώρα». Τό κο-
ράκι άποκρίθη: «Ποτέ πλέον!»

«Η λέξις αὐτή ά: εἶνε τῇ οὐδηνμα τοῦ
άποχωρισμοῦ μας, πουλί ή δαίμονα! εἰ-
πῶς πηδῶντας από τό άνάκλιτρο. Πῆσα
πάλι άνάμεσα στήν καταιγίδα, ξαναχάσεις
σὲν άκορυφαιά τῇ: πλουτανείου Νυχτῆς
μή μου άλίσῃς οὔτ' ένα φτερό γιά ανα-
μνησι τῇς ψευτιάς, πού έπρόφερε ή ψυχῇ
σου! άφισα απαρηγόρητη τήν μοναξιά μου!
βγάλε τό ράμφος σου πού τῶς μαρτυροῦ
μέσα στήν καρδιά μου και σῶσε τήν φαντα-
σική βλαστῇ σου μακριά από τήν πόρτα
μου!» Τό κοράκι άποκρίθη: «Ποτέ
πλέον!»

Και τό κοράκι, άκίνητο,
μένει πάντοτε έγκαθιδρυμένο
σὲν λευκή προτομή τῇς Παλ-
λάδος, άφῶς επάνω από τήν
πόρτα τῇ: κάμαρας μου και τά
μάτια του έχουν τέλειαν δ-
μοιότητα με τά μάτια δαίμο-
νος πού ρεμβάζει. Τό φῶς τῇς
λυχνίας, πέφτοντας άφθονο ά-
πάνω του, οἰχναῖ τῇ οξιά του
γάμο στοῦ πάτωμα. Καί' ή ψυχῇ
μου δέν θα μπορέσῃ πλέον να
βγῇ από τόν κύκλο πού περιέ-
χει αὐτή τῇ οξιά, ή όποία κυ-
μαίνεται επάνω σιό πάτωμα.
Ποτέ πλέον.

Πο'εμική Λογοτεχνία ΣΤΗ ΦΡΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο λοχαγός πιάνει τώρα το αλογό του απ' τὰ χαλινά, τὸ δεξί του πόδι τὸ στηρίζει στὴ σκάλα τῆς σέλας καὶ μ' ἓνα ἀπότομο πήδημα, λές κι' εἶνε αἰλιγός, βρῖσκει πάλιν στὸ ἀφηνιασμένο αλογό του, τὸ ὅποιον βαδίζει λίγο ἵπρος, ξαναγυρίζει πάλιν πίσω, σηκώνει τὰ μπροστινά του πόδια, σὰ νὰ θέλῃ νὰ γκορμίσει τὸ λοχαγό, ἐνῶ τὰ μάτια του εἶνε ἀγοιμεμένα κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ἀφροί. Πάνω ἀπ' τὸ ἄλλο κουνώντας τὸ μαστίγιον, διατάζει τοὺς ἀνδρας νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, μὰ κανεὶς δὲ σαλεύει ἀκόμη ἀπ' τὴ θέσι του.

«Σκέφτονται πὼς λίγη ψυχραιμία καὶ θέληση ἂν εἶχε ὁ ἀνθρώπος αὐτός, μπορούσε νὰ διατάξῃ νὰ λοξοδρομήσουμε μέσα στὸ δάσος καὶ βαδίζοντας μὲ κατεύθυνση τὸ Οὐάκ ἴσως νὰ ἐνδοθῇ μὲ φάλαγγες δικές μας, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀποσποροῦν ἀπ' τὴν ἀπαίσιαν χαράδρα τοῦ Ἀλβεράν. Ἐξ ἄλλου ἡ μεγάλη τοῦρκικη φάλαγγα, ποὺ βαδίζει ἀπέναντι στὸ Ὄτουράκ, πάλιν στὸ δημόσιο δρόμο, δὲν μᾶς ἔχει νοιώσει, ποὺ βοραιοὐστε εἰς τὸ δάσος, καὶ ὁ καθένας μᾶς ἔχει τὶς παλάσκας του γεμάτες φυσιγγία καὶ μπορούμε νὰ ἀποκρούσμε τοὺς τοῦρκους χωριάτες, ποὺ θὰ τολμούσανε στὴν πορεία μας νὰ μᾶς ἐπιτεθῶν. Αὐτὰ σκέφθηκα κι' εἶσαι νευρισμένος πού εἰμαι, γιὰ τὴν περιεργή στήν κρῖση αὐτὴ στιγμὴ στάσης τοῦ λοχαγοῦ μας, τοῦ λέω:

—Πρέπει νὰ μάθης, κ. λοχαγέ, πὼς δὲ θὰ σὲ ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ μᾶς παραδώσης στοὺς Τοῦρκους».

Ὁ λοχαγός, ποὺ τὰ λόγια μου αὐτὰ τὸν κατετάραξαν, μὲ κάρφωσε τὸ βλοσυρό του βλέμμα, τὸ ὅποιο μὲ ἀπελίθωσε, γύρισε κατὰ τοὺς ἀνδρες καὶ οὐρλιάξε:

«Ὅσοι θέλουν νὰ σκοτωθοῦν ἀπ' τοὺς Τοῦρκους χωριάτες, ἄς φύγουν ἀπὸ κοντὰ μου».

Ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, συντεταγμένος κατὰ τετράδας τὸ λοχαγὸ καὶ οἱ ἀντρες βαδίζουν γιὰ τὴν παράδοση, ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὸν Βοῦρο, ποὺ ἀνατριχιάζουμε στὴ σκέψη, πὼς θὰ πέσουμε στοὺς Τοῦρκους, ἀνθρώπους βυρβάρους ἀπολιτίστους, ποὺ τὸ σφάλμα τῶν ἀόλων αἰχμαλώτων τὸ θεωροῦν γιὰ παιχνίδι καὶ τὸ βασάνισμά των καὶ τ' ἀφάνταστα μαρτύριά των τάχουνε γιὰ διασκέδαση, δὲν ἀκολουθοῦμε τὸ λοχὸ καὶ κρυβόμαστε μέσα σὲ κλαδιά γιὰ ν' ἀκολουθήσουμε μὲ τὸ βλέμμα μας τὴν παράδοση.

Στὸν κάμπο τοῦ Ὄτουράκ, ποὺ ἀπλώνεται τώρα ἵπρος μας ὁ λόγος μας βαδίζει γιὰ τὴν παράδοση καὶ οἱ ἱππεῖς, ποὺ ἀποσπάζονται ἀπ' τὴν μεγάλη τοῦρκικη φάλαγγα, καλπάζουν πρὸς τὸ λοχὸ οὐρλιάζοντας: «Ταὸλὶμ! ταὸλὶμ!», ἐνῶ οἱ δικοὶ μας τὰ ὅπλα καὶ ξίφη των τὰ πετοῦνε καὶ τὰ χέρια τους σηκώνουν. Οἱ Τοῦρκοι ποὺ

πλησίασαν κι' ἔχουνε κατεβῆ ἀπ' τὰ λόγα τους, ψαχουλεύουν τὶς τσέπες τῶν παραδοθέντων καὶ τοὺς πέρνουν χρήματα, ὠρολόγια, δαχτυλίδια, τὰ χιτώνια καὶ τὶς περισκελίδες των ἀκόμη, κι' οἱ ἀνδρες τώρα, ποὺ ὀδηγοῦνται μὲ ὑποκοπινεὶς στὸ Ὄτουράκ σχεδὸν ἡμίγυμνοι φορῶντας μόνον ποκάμισα καὶ σῶβρακα, χωρὶς ἀρβύλες, ἀποτελοῦνε μιά φάλαγγα κάτωστρη. Ὁ Βοῦρος βλέποντας ὅλα αὐτὰ, ποὺ κάτω στὸν κάμπο διαδραματίζονται κινεῖ περιλυπα τὸ κεφάλι του ἀναστενάζει καὶ μὲ λέει:

—Αὐτὴ ἡ τύχη μᾶς περιέ-

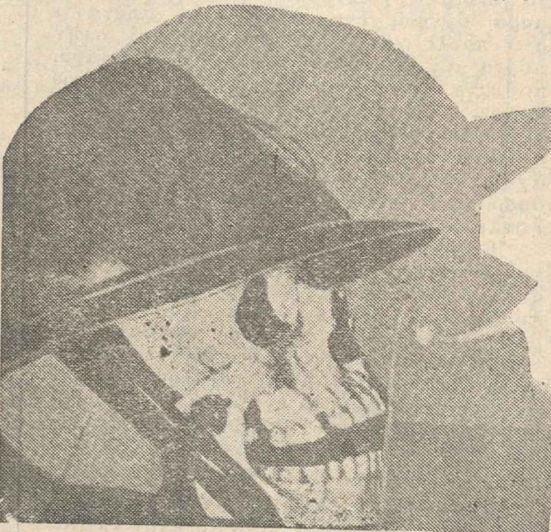
νε, Παυλόπουλε, ἂν ἀκολουθούσαμε τὸ λοχαγό».

Ἐγὼ μὲ τὸν Βοῦρο τώρα βαδίζουμε μέσα στὸ δάσος νησιτικοὶ καὶ διψασμένοι κι' ἀπὸ τὴν κούραση νοιώθουμε τὰ πόδια μας νὰ τρέμουν κι' ἡ δυνάμεις μας νὰ μᾶς ἐγκαταλείνουν.

Ὁμορφὴ βραδυὰ κολοκαιριῶ. Ἡ δροσιά ἀπαλά-ἀπαλά ξαπλώνεται στὴ γῆ. Τὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς τριγυρίζει εἶναι βαθύ. Λές καὶ σμίξανε οὐρανὸς καὶ γῆ γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Τὰ πρόσπᾶ μας ἀπ' τὴν ἐπίδραση τῆς νύκτας εἶνε σκυθρωπά καὶ σκοτεινὰ σὰ χυτὸ μολύβι. Γύρω μας πελώρια πεῦκα κι' ἔλατα ὑψώνονται. Βρίσκουμε κατὰλληλὴ τοποθεσίαν ποὺ γύρω τὴν σκεπάζουνε πυκνὲς φτέρες, καὶ πέφτουμε νὰ κοιμηθῶμε. Πεσμένοι κάτω ἀπ' τὶς χλαῖνες κρατοῦμε τὰ γεμάτα τουφέκια μας στὰ χέρια, προσεκτικοὶ στὸν κάθε θόρυβο. Ὁ Βοῦρος, ποὺ φαίνεται πολὺ φοβισμένος, μὲ ψιθυρίζει:

—«Ἐχουμε φόβο κι' ἀπ' τοὺς λύκους! ἐνῶ σὲ λίγο πέφτουμε σὲ βαθὺ ὕπνο».

Ξυπᾶμε μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ πρωῒνὸ ἀεράκι εἶνε ψυχρὸ. Ἡ ἀνήσυχος

ματιές μας ἐρευνοῦνε τὸ πυκνὸ δάσος, μήπως ἀνακαλύψουνε καμμιὰ διέξοδο, μὰ τοῦ κάκου. Γύρω μας ὑψώνονται ἔλατα, πεῦκα κι' ὀγκόλιθοι. Κατεβαίνουμε σὲ ρεματιές κι' ἀνεβαίνουμε κατόπι σὲ κορφές τοῦ βουνοῦ κι' εἶσι βαδίζοντας ἀποφεύγουμε τὰ ὁρατὰ μέρη καὶ τοὺς δρόμους ἀπὸ φόβον μήπως μᾶς δοῦνε χωριάτες Τοῦρκοι. Καὶ ἐνῶ βαδίζουμε ἀδιάκοπα μέσα στὸ φοβερό Μουράτ ντᾶγ ξυφνικά ἀπὸ κάποιον ὄψωμα τοῦ βουνοῦ ποῦχουμε φθάσει τώρα βλέπουμε μιά χαράδρα, ποὺ μέσα στὸ δρόμο ποὺ περνάει, εἶνε παρατημένη αὐτοκίνητα, κάρρα κι' ἀραμπάδες κι' ὁ δρόμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ σκοτωμένους. Φαίνεται πὼς ἀσύνταχτες δικές μας μάζες ὀπισθοχωρῶντας ἀπ' τὸ Ἀλβεράν πέσανε σὲ τοῦρκικη ἐνέδρα δῶ μέσα, ποὺ τὸ μέρος εἶνε στενὸ καὶ πολὺ ἀπότομο, κι' εἶσι δὲν θὰ μπόρουν ν' ἀναπτυχθοῦν, γιὰ ν' ἀμυνθοῦν ἢ ξεφύγουν καὶ κλεισμένοι μέσα στὴ χαράδρα πετσοκοπήκανε, σὰ ποντίκια πιασμένα στὴ φάκα, ποὺ βρίσκουν τὸ θάνατο ἀπ' τὸ ξεμάτισμα βρασμένου νεροῦ ἢ ἀπ' τὸ κάψιμο τῆς φωτιάς οἰονοπνεύματος, μὲ τὸ ὅποιο τὰ περιλούσαν πρῶτα κι' ἓνα σπιντάκι κατόπι εἶνε ἱκανὸ νὰ τὰ μεταβάλλῃ σὲ κάρβουνα.

Ὁ Βοῦρος, ποὺ τώρα ἡ ἀβάσταχτη πείνα τοῦ πιέζει τρομερὰ τὸ ἀδιάνο του στο-

μάχι, οἶχνει τὸ φοβισμένο κι' ἀνήσυχον βλέμμα του στὴ χαράδρα καὶ κουνώντας περιλυπα τὸ κεφάλι του μὲ λέει:

—«Εἶνε δικοὶ μας σκοτωμένοι! Πᾶμε, Παυλόπουλε, νὰ ψαχουλεύουμε τὰ σακιά των, μήπως βροῦμε κανὰ ξεροκόματο κορμαρίνας».

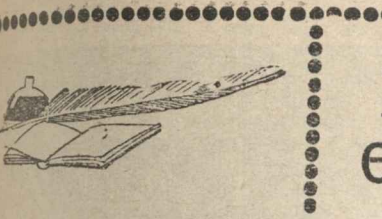
Δὲν συμφερρίζουμε τὴν γνώμη τοῦ Βοῦρου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπαναλαμβάνει:

—«Ἐλα λοιπὸν νὰ πᾶμε, γιὰτὶ ἔχω ξελυγωθῇ ἀπ' τὴν πείνα».

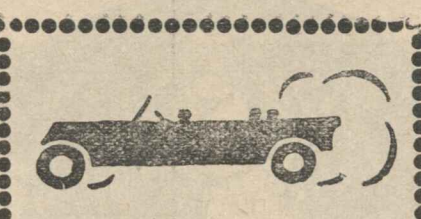
Ἀποφασίζω νὰ τὸν ἀκολουθῶ κι' ἀπ' τὸ βουνὸ τώρα κατεβαίνουμε μὲ προσφύλαξι καὶ τὰ γεμάτα τουφέκια μας τὰ κρατοῦμε στὰ χέρια. Φθάσαμε στὴν ἀπαίσιαν χαράδρα, ποὺ ὄγκοι βουνῶν ὑψώνονται γύρω μας, ἡσυχία βασιλεύει κι' ἡ κωνοπέος τοῦ ἡλίου ἀχτίδες πέφτουν ἀλύπητα πάνω μας. Κάρρα, αὐτοκίνητα, βλητοφόρα καὶ ἀραμπάδες παρατημένα στὸ δρόμο. Ἄλογα καὶ μουλάρια σκοτωμένα καὶ στρατιῶτες δικοὶ μας σωριασμένοι μπρούνιμα κι' ἀνάσκελα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐνὸς αὐτοκινήτου ὁ σωφὲρ εἶνε κτυπημένος κατὰστῆθα καὶ ἔχει σωριασθῇ στὸ τιμόνι, ποὺ τὰ χέρια τὸν ἀκουμπᾶνε πάνω, λές καὶ θέλει νὰ τὸ διευθύνῃ καὶ σκοτωμένος ἀκόμη. Κοντὰ σ' αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶνε ξαπλωμένος κάποιος λογιζισμὸς καὶ πλάι του εἶνε κλισμένο τὸ μ' ἔφ' ὅπλου λογγὴ τουφέκι του. Δυὸ βήματα παρὲς ἀπ' αὐτὸν εἶνε ἀνάσκελα πεσμένοι κάποιος χωριάτης Τοῦρκος. Τὸ στόμα του εἶνε ἡμικλειστό, τὰ χέρια του καὶ τὸ στήθος τὸν γεμάτα λογιζισμὸς κι' ἡ μυῖες τώρα πάνω στὶς πληγές του φοροῦνε αἷμα. Φορεῖ βράκα μέχρι τὰ γόνατα, ποὺ ἀρίνει γυμνὰ τὰ πόδια, φέσι στὸ κεφάλι κι' ἀπ' τοὺς ὤμους του κρέμεται ἓνα σακουλάκι γεμάτο μὲ φυσιγγία. Μὲ φαίνεται πὼς ὁ χωριάτης αὐτός θὰ πάλεψε μὲ πείσμα μὲ τὸ δικὸ μας σκοτωμένο πλάι του στρατιώτη, ὁ ὁποῖος πὺ ἐπιδέξιος στὴ λογομαχία θὰ τὸν ἐξάλωζε κατὰγχα, ἀλλὰ κι' αὐτὸς κατόπι δὲν θὰ ἀντῆξε στοὺς λογιζισμὸς ἄλλων χωριάτων κι' εἶσι κλιστῆκε στὴ γῆ. Κάποιον τὸ σῶμα ποῦνε κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς ἐνὸς κάρρου εἶνε λυθῶμα, ἴσως καὶ σούρηχαν ἀπ' τοὺς γοργάτες πολλὰς φορὲς πάνω του οἱ τροχοί. Παρὲς αὐτὸν σκοτωμένου, ἐνῶ τοῦσαν τὸ πέος τοῦ τῶνουνε τώρα στόμα!! Κάποιον σκοτωμένου παρὲς καὶ τοῦχουνε βγάλεϊ τῶβρυλα καὶ στὰ πέματα τῶν ποδιῶν του τοῦχουν κερφῶσει πέταλα, σὰ νᾶνε μουλάρι. Στὸ χοντρὸ κορμὸ ἐνὸς δένδρου στὸ ἄκρο τῆς χαράδρας ἔχουνε κερφῶσει ἄλλον στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια. Παρὲς τρεῖς μᾶζν σωριασμένοι δὲν φοροῦνε παντελῶνα καὶ σακάκια, τοὺς τὰ βγάξουν οἱ χωριάτες Τοῦρκοι καὶ τὰ φοροῦν, λές κι' εἶναι μ' αὐτὰ Ἕλληνες στρατιῶτες, καὶ μπαλόντας σὲ δικές μας ἀσύνταχτες μάζες, ποὺ ὀπισχωροῦνε, χωρὶς νὰ κινῶνται τὴν ὑποφία κανενός, ἀλλοστε μιλᾶνε καὶ τὴν Ἑλληνική γλῶσσα, βαδίζουμε μᾶζν καὶ λένε στοὺς δικούς μας: «Ἀπὸ δῶ πάει ὁ δρόμος παιδιὰ» ἔως ὅτου τοὺς ὀδηγοῦνε σὲ ἄλλη ἐνέδρα ἄλλων Τοῦρκων χωριάτων, ποὺ τοὺς πετσοκόβουν.

Ἐτοί μᾶς ἐκδικοῦνται οἱ Τοῦρκοι χωριάτες, ποὺ κατ' ὄλο τὸ διάστημα τῆς κατῆξης τῆς Μ. Ἀσίας συμπεριφερόμεν μ' εὐγένεια σ' αὐτούς, μὰ τώρα βρίσκουνε εὐκαιρία νὰ λογχίζουν, πεταλόνουν καὶ κερφῶνουν στὰ δένδρα, κείνους ποὺ θὰ πέσουν στὰ χέρια τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὰς μεγάλας προσπάθειας ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ;

λεμῶμεν τὸ γῆρας, ἀνάγκη νὰ μάθωμεν τι εἶνε γῆρας.

Διὰτὶ βλέπει κανεὶς εἰς μίαν κᾶποιαν στιγμὴν τὰ μαλλιά του νὰ λευκένωνται, τὰ δόντια του νὰ πέφτουν, τὴν δρασίον του νὰ ἐλαττοῦται, τοὺς μυνῶνάς του νὰ χαλαρώνονται;

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε μηχανὴ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ τροχοὶ σύγκεινται ἀπὸ ἀνθρακα. Ἡ ἐκ τῆς τριβῆς φθορὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ πρῶτη αἰτία τοῦ γῆρατος.

Κατὰ τὴν νεανικὴν καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν τὰ φθειρόμενα μέρη, διορθώνονται διὰ τῶν συστατικῶν, τὰ ὅποια τὸ αἷμα παρέχει, καὶ τὰ ὅποια τὰ κύτταρα ἔχουν τὴν θαυματουργὴν ἰδιότητα νὰ ἀπορροφῶν.

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς ἐπανορθώσεως τῶν φθειρομένων μορίων τοῦ σώματος δὲν διαρκεῖ.

Εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τὴν κατέχει εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμως αὐτὴ ἐξασθενεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν ἀπλῶς εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ φτειρομένου σώματος, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὀρρου κ. Μετονικώφ.

κῆς ἰσορροπίας. Κατόπιν ἔρχεται μιά στιγμή, ἀπὸ τῆς ὁποίας αὐτὴ ἡ ἐπιδιορθώσις ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀτελέστερα. Τὰ κύτταρα δυσκόλως ἀπομοῖν τὰ ἀναγκαῖα ὕλικά καὶ τότε τὸ σῶμα ἐξασθενεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐκτός ὁμως αὐτῆς τῆς αἰτίας καὶ ἄλλη σπουδαιότερα ὑπάρχει προκαλοῦσα τὸ γῆρας.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δὲν ἀπαρτίζεται ἀπὸ κύτταρα ὅγια καὶ εὐγενῆ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φθοροποιὰ τοιμήτα, τὰ ὅποια πληθύνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέσα ἀπὸ τοὺς ἰστούς ἢ πλῆσιον τῶν νεύρων εἰς τὰς σάρκας ἢ παρὰ τοὺς μῦς. Τὰ βλαβερὰ αὐτὰ κύτταρα καλοῦνται μακροφάγα καὶ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ λευκὰ σωμάτια τοῦ αἵματος, τὰ ὅποια προσβάλλουν τὰ ὅγια κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὰ καθιστοῦν ἀχρηστα, ὅταν μάλιστα εἶνε κουρασμένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἢ ἐξασθενημένα ἀπὸ ἀσθενίαν καὶ κακὴν τροφήν.

Ἡ κατὰστροφὴ αὐτὴ τῶν ὀνίων κυττάρων εἶνε ἀρκετὴ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀτροφίαν εἰς τοὺς ἰστούς, τὰ ὅσα καὶ τοὺς μῦς, ἔχουμεν δύο στοιχεῖα ἐντὸς τοῦ σώματος ἀπ' ἐνὸς τὰ εὐγενῆ κύτταρα, τὰ ὅποια κα-

ταβάλλονται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, χάνουν τὴν δύναμιν των καὶ υπερσπίζουν τὸν ἑαυτὸν τῶν ἀσχημα, καὶ ἀπ' ἐτέρου τὰ μακροφάγα, τὰ ὅποια μένουν ζωηρὰ καὶ πάντοτε ἐτοιμα διὰ τὸν ἀγῶνα. Ἐχουμεν κανένα μέσον πρὸς ἰσχυροποιήσιν των ἐξασθενημένων εὐγενῶν κυττάρων; Ὁχι! Λοιπὸν ἄς προσπαθῶμεν, τὰ βλαβερὰ, δι' ἐνὸς ὁρροῦ, ὡς ἀντικεινὸς τοὺς ὁποίους κατασκευάζουμεν κατὰ τῶν μακροφάγων. Καὶ τότε τὰ κύτταρα τὰ εὐγενῆ θὰ δύνανται, ἀπαλασσοῦμεν τὸν ἀσθενῶν ἐχθρὸν των, νὰ γηράσουν μὲ εὐρίην.

Ὁ Μετονικώφ αὐτὸν τὸν ὁρρὸν ἐναντίον τῶν μακροφάγων, τὸν κατεσκεύασε κατὰ τὸν τρόπον, κατ' ὃν ὅλοι οἱ ὁρροὶ κατὰ τῶν μακροφάγων κατασκευάζονται. Ἐπὶ τῆς ἐν τεμαίον κρέατος ποτικῆς—διότι ὁ ποντικός ἔχει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο ζωὸν μακροφάγα—τὸ ἔβρασε εἰς ὀλίγον ὕδωρ καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, ἔκαμε ἐνεσίαν εἰς τὸν στόμαχον καὶ ὑπὸ τὸ δέμα ἐνὸς κονίκλου. Ἐπ' ἀνέλαβε πολλὰκις αὐτὴν τὴν ἐνεσίαν, οὕτως, ὥστε ὁ κονίκλος ἐνεβολοίσθη πλεον ἐναντίον τῶν μακροφάγων τοῦ ποτικῆς. Κατόπι ἐνεβολοίσθη τὸν ποντικὸν ἐναντίον τῶν μακροφάγων τὸν κονίκλου καὶ ἐπὶ τὸν ποντικὸν ἐνέβη ὁρροῦς τὸν ὁρρὸν τοῦ ποτικῆς ὁ ὁποῖος ἐφόνεσε τὰ μακροφάγα τοῦ κονίκλου. Τοιούτοτρόπως ὁ κ. Μετονικώφ ἀπεκάλυψε τὸν ἀντιλευκοκυτταρικὸν ὁρρὸν.

Εἰμεθα ἀκόμη πολὺ μακράν, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἀξίαν αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως. Εἶνε μιά ἐφαρμογὴ τῆς ὁμοιοπαθείας, ἡ ὁποία δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ μεγάλαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καθόλου.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Δέ φταίω ἐγὼ

—Μαρία πάλιν τόκαψες τὸ ψητό.
—Δέ φταίω ἐγὼ Κυρία, καὶ ὁ ἐξάδερφός μου ποὺ τοῦ ἔλεγα ἀφῆσε μὲ γιὰτὶ θὰ καὶ τὸ ψητό κ' ἔκεινους μὲ ἀπαντοῦσε ἐγὼ τοσουφλέσσομαι, βρε Κατρινάκι γιὰ σένα καὶ ἐσὺ μοὺ μιλᾷς γιὰ ψητό.

Ὁ πιδ εὐτυχισμένος

Τρεῖς φίλοι, ἀφῶ φαίγανε καὶ ἤπιανε καλὰ μιλῶσανε γιὰ τὰ παιδικὰ τους χρόνια καὶ λέγανε καὶ οἱ τρεῖς ὅτι ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι ὅταν ἦταν μικροί.

Οἱ δύο πρῶτοι ἦταν μοναχογυιοὶ καὶ ἐπομένω πολὺ χαϊδεμένοι.

Κ' ἐσὺ ἀγαπητέ μου, ρῶτησαν τὸν τρίτον, πέρασες καλὰ τὰ παιδικὰ σου χρόνια;

—Ὁχι πιδ ἀσχημα ἀπὸ σὰς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

—Ἀ! μήπως ἦσουν κ' ἐσὺ μοναχογυιός;

—Ὁχι ἦμουν ὁ μικρός ἀπ' ὅλα τ' ἀδέρφια μου.

—Θὰ ἦσουν λοιπὸν ὁ πιδ χαϊδεμένος.

—Ἀκριβῶς. Ὅταν οἱ γονεῖς μου μᾶς μοίραζαν γλυκὰ καὶ πιάστες ἐπερὶ πάντοτε τὸ καλύτερο μερικὸν, ὅταν ὁμως μᾶς τιμωροῦσαν ἡμῶνα ἀκόμα πιδ εὐτυχῆς.

—Διὰ τοῦς δὲν καταλαβαίνετε; ὁ πατέρας μου ἀρχίζε ἀπ' τὸν μεγάλο μου ἀδερφὸ ἔπειτα εἶδνε μερικὰ χαστούκια στὸ δεύτερον, στὸν τρίτον, στὸν τέταρτον. Ὅταν ἐφθανε στὸν πέμπτον ἦταν τόσο κουρασμένος ὥστε δὲν τὸν χτυποῦσε.

Τέλος λυπότανε ποὺ εἶχε παραφερῇ καὶ γιὰ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ ἐξάσσουμε τὸ ὕψλο μᾶς φιλοῦσε ὅλους κ' ἔμενα μὲ εἶδνε καραμέλλες.

Ένα συγκλονιστικό δράμα

Μία παθητική ιστορία διά την Γαλλίαν, ή οποία συνθίξει ακόμη νά γράφη με μεγάλα γράμματα στους τοίχους των κεντρικών δρόμων των μεγαλουπόλεων της...

Όλα τώρα που ο θόρυβος αὐτός πέρασε και τὰ νηρά ξεθόλωσαν, οἱ μεταγενέστεροι βλέπουν τὰ πράγματα καθαρώτερα καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸν ἡ πλάστιγγὲς τῆς δικαιοσύνης κλίνει ὑπὲρ τοῦ δικαίου...

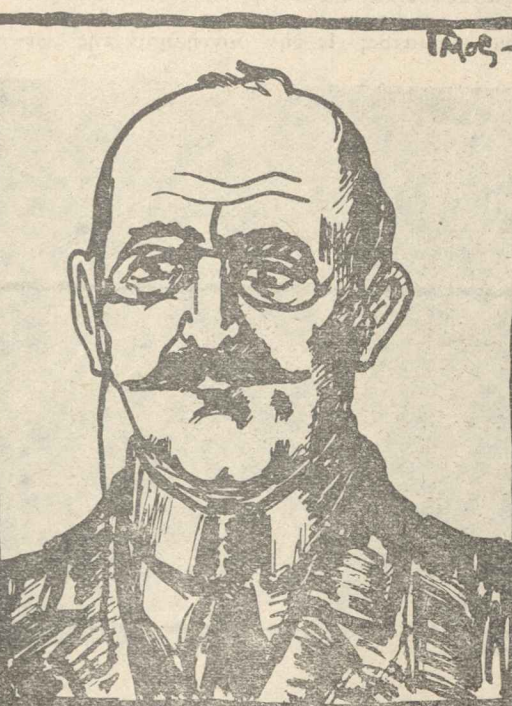
Άρχικὴ αἰτία τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἥτοι ἡ ἰδούσα ὀργανισμοὺν κατασκοπείας ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία ἀπέδιδε τὴν ἡττάν τοῦ 1870 εἰς τὴν ἑλλειψεν αὐτήν. Καὶ ἂν καὶ εἶχον παρέλθει εἰκοστία ἐτη...

Ταυτοχρόνως ὁμως, στοιχεῖα τῆς δεξιᾶς, οἱ μοναρχικοὶ καὶ οἱ ἀριστοκρατικοὶ διεκίνησαν ἀνεπιθυμητὸν ἀπορροιαστικὸν ἐν ὅντι οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ ζήσῃ ὑπο δημοκρατικὸν πολιτεῖα...

Αὐτις οὖν αἰτίαι τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς, οἱ ἀπρόδρομοι τοῦ μετέπειτα προδοτικῶν ἀναρχικῶν κομμουνιστικῶν ἀναρχικῶν...

κὼν πράξεων εἶχαν ἐγείρει ἀνησυχίας καὶ φόβους εἰς τὴν ἀστικήν τάξιν τῆς Γαλλίας. Διευθυντὴς τότε τοῦ γραφείου κατασκοπείας τῶν Παρισίων ἦτο ὁ συνταγματάρχης Σαντέ. Συγχρόνως ὁμοῦς ἡ Γερμανία θέλονσα νὰ ἐκπύρηται ἀντικατασκοπείας ἐνὸς τῶν Παρισίων εἶχε διορίσει διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν τὸν στρατιωτικὸν ἀκόλουθον τῆς Γερμανικῆς Προσέβας τῶν Παρισίων συνταγματάρχην Σβαρτσκόπεν.

Ύπουργός τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ἦτο ὁ στρατηγὸς Μερσίε καὶ ἐπειδὴ κακῶς εἶχε ἀπολύσει τὴν ὑπὸ τὰ ὅπλα ὑπαγετοῦσαν κλάσιν, ἔδωκε τὸν ἀντικαταστάτην τῆς Κοιτῆς Γράμης ἡ ὁποία ἐπίστευε διὰ τῆς ἀπολύσεως αὐτῆς ἔδωκε ὁ στρατηγὸς Μερσίε εἰς κίνδυνον τὴν ἀ...

Ο Άλφρέδος Ντρεϊφύς.

μυνην τῆς Γαλλίας. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν στρατὸν εἶχε δημιουργηθεῖ κατὰστάσις ἀνησυχτικὴ καὶ ἡγετοῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν φήμει περὶ ἀποουνηθείσης τοῦ στρατεύματος. Φήμει αἱ ὁποῖαι εἰθίζοντο εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευτικῆς διὰ νὰ καμνὸν τὸν λαὸν νὰ πιστεύσῃ, δι' οὗτος ἔχον τὸν τὸν πραγματικὸν θά ἐτύχαιε κατὰλληλον τὴν εὐκαιρίαν ἡ Γερμανία καὶ ἐπὶ μετὰ τῆς συμμάχου τῆς Ἰταλίας αἰφνιδικῶς ἐναντίον τῆς Γαλλίας.

Ἐνῷ λοιπὸν δοξαζεῖ ἡ ἀντιπολιτευτικὴ ἐναντίον τοῦ στρατιωτικοῦ Μερσίε καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἠτοιμάζετο νὰ παραιτηθῇ πρὸ τῆς γενικῆς ἐξεγερτικῆς ἐμφανισθῇ ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, μα ἐπιστολὴ. Ἦν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἡ ὁποία ἦτο ἀνώνυμος τὴν εἶχε κλέψει ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς Προσέβας τῆς ὑπηρεσίας, καὶ περιφίμους κατασκοποῦ, Λουίτζα Μασσιάν, καὶ διὰ τοῦ ταγματάρχου Ἀνρὺ, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν φυλακὴν, τὴν παρέδωκε πρὸς τὸν ὑποναύγον τῶν στρατιωτικῶν Μερσίε.

Ποῖος ἦτο ὁ Προδοτὴς, ὁ ἀξιωματικὸς...

ὁποῖος παρέδιδε τὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος τοῦ εἰς τοὺς ἐχθρούς;

Ἐπερπε νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ νὰ καταδικασθῇ παραδειγματικῶς, διότι ἡ σὺλληψις καὶ ἡ τιμωρὸς τὸν θὰ ἐξέλειπε τὴν στρατηγὸν Μερσίε, ὁ ὁποῖος δὲ παρρησιαζέτο τοιοῦτοτρόπος ἀπὸ τοῦ καινοῦ ὡς σωτὴρ τῆς Γαλλίας. Διότι ἐφ' ὅσον ἡ ἡττὰ τοῦ 1870 ἀφείλετο εἰς τὴν ἑλλειψιν ὀργανισμοῦ κατασκοπείας ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας, ἰδοὺ τώρα ποῦ συνεκροτήθη ἡ ἀσπασία αὐτὴ καὶ σώζει τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ Στρατηγού Μερσίε. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εἶχε γίνῃ τὸ γραφεῖον κατασκοπείας καὶ νὰ ἀποσπᾷ τὰ διπλωματικὰ ἐγγράφια τῆς Γερμανικῆς Προσέβας. Καὶ τὸ γραφεῖον αὐτὸ ἐλεινοῦσιν μετὰ ἑνα ὀργανισμὸν πραγματικὰ ὑπέρροχον.

Ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερον οἰκίᾳ δὲ τοῦ ἐπὶ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ ἐκεῖ ἐπεδιδότο συστηματικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν πλυστῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα παρεδίδοντο εἰς τοὺς Γερμανοὺς διὰ διδῆν ἔχθρῶν τῆς Γαλλίας καὶ μετὰ σκοπὸν τὴν ἀπαικτικὴν τῶν Γερμανῶν. Τῶν ἐγγράφων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα κατασκευάζοντο ὁ Γάλλος διὰ τῶν Γερμανῶν, προδίδοντες δὴθεν εἰς αὐτοὺς τὴν Γαλλίαν, ἐκφαίνοντο ἀντίγραφα εἰς εἰδικὰ ἀρχεῖα, ὅπως, ὁνόματι ἐπικεκοῦ νὰ γομφὴ συνέχεται, ἐγένετο ἀμέσως συγχρῶς πρὸς τὰ προηγουμένα καὶ τοιοῦτοτρόπος ἀπέφενον καθεὶ ἀποκτᾷ πλυστὸν οἶκον. Καὶ τὸ σύστημα αὐτὸ ὡς καὶ τὸ ἀλάττωστον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του, εἶχε γίνῃ ἀκόμη γινωστὸν καὶ εἰς τοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς, ὅταν συνιῆθη ἡ Γαλλο-Ρωσικὴ συμμάχια καὶ εὐτεῖλε ἐπιτηδὸς ἡ Γαλλία τρεῖς ἀξιωματικὸς τῆς ὡς ἐκπαιδευτὰς τῶν Ρώσων.

Ἡ ἐπιστολὴ ὁμοῦς, ἡ παραδοθεῖσα εἰς τὸν ἀρχικατασκοποῦν τῆς Γαλλίας Μερσίε, ὑπὸ τῆς Λουίτζας Μασσιάν καὶ κατὰ τὸν Μερσίε πρὸς τὸν Ἀνρὺ διὰ νὰ φέρῃ πρὸς τὸν στρατηγὸν Μερσίε, δὲν ἦν ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐκείνου ποῦ παρεσκεύαζεν τὸ ἐργοστάσιον πλυστῶν ἐγγράφων, τὸν γάλλων ἀξιωματικῶν. Ἀπ' ἐναντίας, διελάμβανε πράγματα τὰ ὁποῖα μόνον ὀργανισμὸς ἀξιωματικῶν τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου ἠδύναντο νὰ γνωρίζουν. Καὶ δι' αὐτὸν ὁ κερῶς τὸν λόγον κατεπαράχθη ἐνῷ συγχρῶς ἡγετοῦσιν ὁ ὑποναύγος τῶν Στρατιωτικῶν Μερσίε, διότι ἀποκαλύπτων τὸν ἔνοχον ἐξετελεῖ κατὰ τὸ πλὺν σπουδαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλίας. καὶ διὰ τὴν θέσιν του, ἐφ' ὅσον τοῦ εἰδίδετο ἐκ καιρὶα νὰ δημαγωγῇ.

Ὁ ταγματάρχης Ἀνρὺ ὁμοῦς, μόλις λαβὼν εἰς χεῖρας τοῦ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς γινωσκὸν ἀμέσως ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος. Ἦν ὁ κόμης Ἐστερτζῆς, ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου, ὁ ὁποῖος ἐπεδίδε τὰ μυστικὰ τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Γερμανικὴν καὶ πρὸς συγκαλύπτῃν τοῦ ὀπισθοκαταστῆναι τοῦ ἀδίκως ὁ αὐτὸς Ντρεϊφύς. Ὁ Ἀνρὺ περὶ ἀκόμη ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν ἀνεύρῃ τοὺς ἀμέσους τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ φλογὸν τοῦ Ἐστερτζῆ καὶ οὐ μόνον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτῆρ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὀπισθοκαταστῆναι τοῦ ἔνοχου ἦτο ὁ εἰδικὸς ἐκεῖνος χαρακτῆρ τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο πάντοτε ὁ γάλλος.

Τὸ κείμενον τῆς ἐνοχοποιτικῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἀπευθύνετο πρὸς τὸν Στρατιωτικὸν Ἀκόλουθον τῆς Γερμανικῆς Προσέβας, Σβαρτσκόπεν, εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Χορὶς νὰ γνωρίζω ἀκόμη ὅτι θέλετε νὰ με ἰδῆτε. ἐν τούτοις οἷς ἀποστέλλω μερῶς πληροφορίας αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ ἀποκρίνεται ἐνδιαφέροντα. Ἰον) Σημείωμα περὶ τῆς ὀδμητικῆς πύσεως τοῦ πυρροβόλου 120 ὁ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν του. 2ον) Περὶ Στρατιωτικῶν προκυλίνφως κατὰ τὸν νέον σχέδιον ἑξήνης προκυλίνφως μετὰ τὸν τροποποιήσαν. 3ον) Περὶ τῶν μεταβλητῶν ποῦ ἐγένοντο τελευταίως εἰς τὸ Πυρροβόλον. 4ον) Τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν Μαδρασκήν δυν. Σχέδιον ἐγχειρῶν τοῦ βολῆ; πεδινὸν πυρροβόλου (14 Μαρτίου 1894). Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐγγράφον δύναται νὰ τὸ ἐγὼ μόνον δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν διάθεσιν μιν διότι τὸ ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν μᾶς ἐμωράσεν ὀρισμένον σάματα, ἀπευθύνον διὰ τὴν μυστικὴν φύλιν των. Μετὰ τὰ γυναικῶν ἑαυτοῦ ἀξιωματικῶς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὰ ἐπιστρέψω. Καὶ ἐὰν τὸ θέλετε, θὰ τὸ ζητήσω, θὰ τὸ ἀντιγράψω δόλοληγον καὶ θὰ σὰς σταλῶ ἀντίγραφον. Αὐτὰ καὶ σὰς χαιρετῶ ἀναχωρῶν διὰ τὰ Γερμανία».

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀπεδεικνύοντο καθαρὰ δύο πράγματα: α') ὅτι ὁ γάλλος ἦν ἄνθρωπος ἀξιωματικῶς διὰ νὰ γνωρίζῃ τὰς ἀτάς τὰς λεπτομερείας καὶ β') ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Πυρροβόλου, ὁ Γαλλοὺς ἀκόμη τὸ ἐξοικιστὴν Διὰ τὸ ταγματάρχην Ἀνρὺ ἀπέκρινε νὰ ὀμολογῇ τὴν ἀλήθειαν ἐφ' ὅσον ἀνεκαλύψεν ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φλογὸν τοῦ Ἐστερτζῆ; Ἐπειτα πῶς ἀνεμύχθη ὁ Ἀλφρέδος Ντρεϊφύς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς; καὶ πῶς ὁ ταγματάρχης Ἀνρὺ, ἐνῷ ἐρίπε καταδικάζομενον ἑνα ἄθωνον δὲν ἐπενέβη;

Πρέπει νὰ σημειώθῃ ἀκόμη ὅτι τὸ Γαλλικὸν Ἐπιτελεῖον διέθετε μεγάλα μυστικὰ ὀδολογία διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ὀργάνων του, τόσα δὲ ἐπλήθυνον, ἐφ' ὅσον νὰ λάβῃ ὅποιος τὰς διατάξεις του τὸν πρῶτον στρατιωτικὸν ἀκόλουθον τῆς Ἰσπανικῆς Προσέβας τῶν Ἱσπανῶν Ντε Βιλ-Καρλό; ἐπλήρωσε διὰ τὸν ἑαυτοῦ. Συνεπῶς ὁ φανατικὸς καὶ ὁ κατὰ, δορυρῶδης καὶ ἐπιδεικτικὸς τῶν τῶν πραγματικῶν κατασκοπεῖας ἀπέναντι τοῦ Ἐπιτελείου ἦτο ἐπιβεβλημένος ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ τὸ συμφέρον ἦτο μέγα.

Ὁ ταγματάρχης Ἀνρὺ ὁμοῦς συνεδέετο ἀπὸ ἐκκοσμείας μετὰ τοῦ Κομητοῦ Ἐστερτζῆς ὑπηρετοῦσαν δόλοληρα εἰς μαζὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἡ γίλια των διετηροῦτο ἀκόμη καὶ διὰν ἐπεοικιστῇ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπὶ αὐτῶν δὲ, ὁ Ἐστερτζῆς εἶχε δανείσει καὶ χρήματα τελευταίως, εἰς τὸν Ἀνρὺ καὶ δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ τελευταῖος ἔλαβε μετὰ μέσον νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἐπιστολὴν του.

Τὸ πρᾶγμα ὁμοῦς δὲν ἦτο καὶ εὐκόλον, διότι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, πλὴν ἔσθαι εἰς χεῖρας τοῦ Ἀνρὺ εἶχε περμελῇ εἰς τὴν Λουίτζαν Μασσιάν καὶ εἰς τὸν Μερσίε καὶ ὁ ὁποῖος καὶ εἶχον ἀνιληφθεῖ τοὺς σοβαροὺς τὸν περιεχομένου της. Καὶ οὕτως ἔχοντον τὸν πραγματικὸν, θέλοντες ὁ Ἀνρὺ μετὰ κάθε ὅσον νὰ παραπλῆλῃ τὴν πᾶντας, ἐσκεπάζον τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν καὶ κατόπιν τὴν συνεκάλυψε διὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ ἐν τῇ λαῖκῃ τὸν ὑποναύγον τῶν Στρατιωτικῶν Μερσίε, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἀνευρέθη τμηματικῶς εἰς τὸν καλαθὸν τῶν ἀρρηστων τῆς Γερμανικῆς Προσέβας Πυρροβίου.

Ἀπὸ συνεκλήθησαν ἐπανελημμένως ἀποβλήτα καὶ πᾶσι συμβούλοι αὐτοῦ τοὺς ἀπὸ ἑαυτοῦ ἀξιωματικούς του ἐπιτελείου, ἀπερροισθῇ ὅπως παρουσιασθῶν οἱ γινωσκὸν δώδεκα ἀξιωματικοὶ τοῦ πυρροβόλου, οἱ ὁποῖοι εἶχον λαβεῖν μέρος εἰς τὰ τελευταῖα γυναικῶν καὶ δώσαντες δείγμα γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δώδεκα τραγικῶς θύμων τοῦ καταλόγου ἦτο καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Ἀλφρέδος Ντρεϊφύς, ὁ ὁποῖος καὶ εἶχε λαβεῖν μέρος μετὰ τὸν τομέα του.

Κατὰ διαρκίαν τὴν ἀντιμετώπισην ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ τοῦ Λοχαγοῦ Ντρεϊφύς εὐρεθῇ ὁμοῦς μετὰ τὴν πρῶτον ἐπιστολὴν καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ταγματάρχης Ἀνρὺ ἀπεφάνη μετὰ κατὰ τὸν ἔνοχον ἦτο ὁ Ντρεϊφύς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν περὶ ἀκόμη ἡ Γαλλία νὰ ἀπερροισθῇ, διότι οὐδεὶς Γάλλος θὰ κατεχετο ποτὲ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. Ἐνῷ ὁ Ντρεϊφύς ἦτο Ἑβραῖος.

Καὶ πῶς μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ντρεϊφύς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τραγικοῦ ἡμερολογίου του πὺν ἐγγράφῳ κατὰ τὰ ἐτη τῆς ἐξορίας του εἰς τὴν Νήσον τοῦ Διαβόλου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μυλωνίαν τῆς Ἀλσατίας τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1859 ἡ παιδικὴ ἡλικία του ἦτο συνδεδεμένη μετὰ ἀπειρὴν στοργὴν ποῦ τοῦ προσέφεραν οἱ γονεῖς του ὡς καὶ αἱ μεγαλειότητες ἀδελφαί του.

Τὸ δὲ πόρισμα τῶν ἐτῶν τῆς φοιτήσεώς του, τόσον εἰς τὰ διαφόρα Λυκεία ὅσον καὶ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἐκτελεστικῶν καὶ εἰς τὰ διαφόρα Συνατάγματα ὑπῆξε ἀριστον. Διεκρίνετο παντὶ καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ διὰ τὴν διαγωγήν του.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Κατασκοπείας Σαντέ, ἐπρότεινε ὡς εἰδιδὸν γραφολόγον διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς ἐκείνου ποῦ δώδεκα ἀξιωματικῶν, τὸν Ταγματάρχην Ντε Πατὺ ντε Κλάμ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁμοῦς ὑπεβάλλε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ντρεϊφύς δὲν ἠδύναντο ὡς Ἰουδαῖος εἰμὴ νὰ προδώσῃ τὴν Γαλλίαν, ὅπως οἱ ἑβραῖοι τῆς Ἰσπανίας ἐπρόδιδον πάντοτε τοῦ. Ρώσους εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ ὁ Σαντέ δὲν ὑπεβάλλε ταῦτα εἰς τὸν Ντε Πατὺ ντε Κλάμ, ὁδονημένος ὑπὸ θυμαμβυτικῶν φανατισμοῦ. Τοῦ ἀντιπρὸς, ὁ Σαντέ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Μυλωνίαν ποῦ κατήγετο καὶ ὁ Ντρεϊφύς καὶ διὰν ἀπαυθρέυθη ἡ ἀδελφὴ του, ὁ πατὴρ τοῦ

Ο Ζαν Ζωρὲς, πρὸ ἐπετέθη μετὰ τὴν ἐντασιν τῆς ὀργῆς του κατὰ τὸν συκοφαντῶν τὸν Ντρεϊφύς.

Ντρεϊφύς κατηγόρησε δημοσίᾳ τὸν γάμον αὐτὸν λέγων ὅτι εἶναι ἡ πρώτη Γαλλὶς ἐξ Ἀλσατίας. ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ 1870 δέχεται ὡς σύζυγον Πρώσων. Δὲν ἔλαβε δὲ νὰ γινῇ ὁ γάμος αὐτὸς διότι ἡ δευτερογενὴς Σαντέ εἶχε ἀκόμη ἀδελφόν, ἀξιωματικὸν τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ. Ὁ Σαντέ λοιπὸν μετὰ νὰ βαβαιώσῃ ὁ Ντε Πατὺ ντε Κλάμ διὰ ὁ χαρακτῆρ τῆς ἐπιστολῆς ἦτο ὁ τοῦ Ἀλφρέδου Ντρεϊφύς, ἐξεδιέκτετο.

Σύμψας ὁ γαλλικὸς τύπος, κατεστῆθη τότε ἐναντίον τοῦ Ντρεϊφύς. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Μερσίε, ἐστειλόμενος τοιοῦτοτρόπος τὴν θέσιν του καὶ ὁ δυνατὸς χις λοχαγὸς παρ' ὅλον ὅτι διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἀθωότητά του κατεδικάσθη εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα, ἐξοριζόμενος εἰς τὴν Νήσον τοῦ Διαβόλου. Διὰφοροὶ δὲ κληροῦν τῆς Γαλλίας οἱ ὁποῖοι ἐπαῖξαν ὅλον ἐξομολογῶντο εἰς τὰς οἰκονομίας τῶν ἀνοικτῶν ἀξιωματικῶν ὑπεδαυλίσαν τὸ ἐναντίον τοῦ Ντρεϊφύς μῖτος, ἐκ θυσηκεντικῶν φανατισμῶν ὀργωμένοι καὶ συνέβαιναν εἰς τὴν καταδικὴν του. Ἀκόμη δὲ καὶ γυναικες ἀναμεμειγμέναι εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τῆς κατασκοπείας ἐξήτουν τὴν κεφαλὴν τοῦ συκοφαντῶν ἀθῶον ἐπὶ πίνακι.

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἡ καταδικὴ δὲ τοῦ Ντρεϊφύς ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἐξευτελιστικὴν. Τὸ ἔσχατομα τῶν ἐπομίδων εἰς τὴν πλατεῖαν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων τῶν Ἀπομάρων, τὸ λυντσαρισμὸς τοῦ ὄχλου τὸ ὁποῖον ἀπεφεύχθη μόνον χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν στρατῶν, ὁ γυναικαῖσμος τῶν διαφόρων σιδηροδρόμων ἀπὸ τὰς ὁποίας διήρχετο σιδηροδρομὸς ὁ Ντρεϊφύς μέχρις οἰοῦντο ἄλλον κλινισμόν ὀδονόμενον τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ὁ Ντρεϊφύς δὲν ἦτο μόνον ἄθως.

Ἦτο ἀκόμη καὶ χαρακτῆρ ἀνώτερος καὶ πείσμων ποῦ ἐπίστευε ἀκατάκλιτος εἰς τὴν μελλανικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος. Ἐπειτα, ἐκείτος ἀπὸ τὴν ομοιότητα τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος, ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν ὑπὲρ τοῦ Ντρεϊφύς. Τὸ παρελθὸν τοῦ ἄσπιλον καὶ ἀκόμη ἡ Γερμανικὴ Προσέβας τῶν Πυρροβίων, παρακλοθοῦσα καθημερινῶς τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ αἱ Παρισίαι ἐφημερίδες καὶ γνωρίζοντες συγχρόνως ὅτι ὁ πραγματικὸς εἰσχος ἦτο ὁ κόμης Ἐστερτζῆς, ἡσθάνθη οἶκτον διὰ τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἀθῶων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐκείνων διαφόρων ὑπανίμνῳ ἐπιτιθέμεναι κατὰ τῆς Προσέβας, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας ἐζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ ὑποχρέωσε τὴν Προσέβαν νὰ γινῇ ἐπίσημος διαφύσεως ὡς καὶ παραστῆσις. Εἰς τοὺς Γάλλους ὁμοῦς δὲν συνέφερε ἡ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀθωότητος. Διότι ὁ ἔνοχος ἐξηγεῖτο καὶ ἔλαβε κάποιον νὰ πᾶν θεοὺς ἐπὶ τῶν Μαρτίων. Ἐννεντὶ τοῦ Γαλλικοῦ Λαοῦ. Ἡ θέσις τῆς Κυβερνήσεως ἐκλονίστετο, ἐνῷ τῶρα ὁ Λαὸς ἀναγκά ἐμπιστοσύνην διότι βλέπει καθαρὰ πλὴν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐργάζεται καὶ συλλομβάνει πάντοτε τοὺς ἐνόχους τῆς καταστορῆς.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν συνέφερε ἡ δημοσία ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἐφ' ὅσον ἡ κατηγορία ἐπιτηρότετο ἐπὶ ἐνός καὶ μόνου ἀμφιβόλου στοιχείου, ἡ διαδικασία ἐγένετο κεκλιμένη πρὸς τὸν θῶνον. Οἱ δὲ δικασταὶ πρὶν κατηλμμένοι εὐρεθῆσαν πάντοτε εἰς ἀντιθέσιν πρὸς τὸν ἐροτήσαν τοῦ διληγόμενου τοῦ Ντρεϊφύς καὶ ἀκόμη αἱ περιστάσεις τῶν ἐφημερίδων ἐπληροφρήσαν, τὰ ἀνακρινόμενα. Καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς δίχης ἐπαστογογραφῆσαν καὶ ἐν ὀλίγοις δὲν ἔμενε μηχανογραφία ποῦ νὰ μὴν τεθῇ εἰς ἐνεργίαν.

Εἶναι δὲ ἀσπίδες τόσον σφικταὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ντρεϊφύς ὅστε καὶ ἡ μεμελητέρα γαντασία μυστικογραφῶν, αἰσθητικῶν ἀπορροισμῶν ἀπὸ τῶν βασάνων ὡς ὑπέστη ἡ τὴν Νήσον τοῦ Διαβόλου ἀποκαταστῆναι τὴν ζωὴν.

Ἡ μὴν ὁμοῦς ποῦ τοῦ ἔμενε πιστὴ ἦτο ἡ σὺντυχὸς του. Αὐτὴ δὲν ἐπείσθη οὔτε πρὸς σιγὴν ὅτι ὁ συκοφάντης τῆς ἠδύναντο καὶ νὰ φαντασθῇ ἀκόμη τὸ μυστικὸν ἐνὸς τόσον μεγάλου ἐγκλήματος, ὡς ἔθεωρε τὴν πρὸς τὴν πατρίδα προδοσίαν.

Ἐργαζομένη ταχικὰ πρὸς αὐτὸν οὗ αὐτὴ δὲ προνομή εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός του εἰς τὴν ὁποῖαν πιστεύει ἀκατάκλιτος. Εἶναι δὲ τόσον μεγάλη ἡ ἀπὸ τῆς φυλακῆς ἀλληλογραφία τῶν ὁστέων ὅστε ἡ σὺντυχὴ νὰ τὴν δημοσίευσιν εἶναι ζήτημα ἂν ὑδάσουν 10 000 σελίδες ἐντυπῶν καὶ μεγάλου σχήματος. Τὸ δὲ λεκτικὸν αὐτῶν εἶναι πᾶντοτε στοργῆς.

Ἡ ἀπόφασις ὁμοῦς τῆς δίχης καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη διαδικασία, πρὸς τὴν προσάσθαι τῆς συγκαλύψεως ὑπὸ τῆς ἐπισημῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, τῶν Μυστικῶν καὶ τοῦ κληροῦ, ἀφῆκε σημεῖα σκοτεινὰ καὶ ἐρωτηματικὰ μεγάλα καὶ συζητῶν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 25 σελίδα)

Ἡ Δις Καρρά, ἀδελφή νεώτερα τῆς ἄλλης ὑποψηφίας
ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἐπίθετο. Θαυμάσιο προφίλ.

(Φωτογ. Ξανθάκη)

Ἡ Δις Καίτη Στασινοπούλου ξανθὴ ὡμορφιά.

(Φωτογρ. Ξανθάκη)

ΑΙ ΣΥΡΑΙΑ ΕΛΛΙΔΕΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ Δις Ἑλλη Κομνηνοῦ πολὺ συμπάθητικὴ
ἐμφάνιση.

Δις Κ. Γ. (Ἀλεξάνδρεια) ἀπὸ τῆς
ἐξῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

(Φωτογ. Βαρβέρη)

Ἡ Δις Μ. Ἀριστείδου Ἀλεξάνδρεια
τύπος πολὺ μελαγχροινῆς με κλα-
σικὰ χαρακτηριστικά.

Ἡ ὡραιότατη Δις Ἀριστέα Λαδοπούλου φωτογραφουμένη εἰς τὴν Μπελεγκιάτσα
τῆς Σύρου βίλλαν τῆς χάριν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ «Ιικ-Τάκ». Συμμετέχει
εἰς τὸν διαγωνισμὸν κλημῶν καὶ προσώπων.

Ἡ Δις Μαρίνα Καλογε-
πούλου με ἐκφραστικώτατα
μάτια καὶ ὡραία εἰβένινα
μαλλιά.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

«Ο Τιμ ἐγγύρισε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα κατακουρασμένος. Ἐπῆρε τὸ μάντιο τοῦ καὶ εἶχε κατεβάσει τὴς κουρτίνες τοῦ δωματίου τοῦ γιὰ νὰ πλαγιάσῃ διὰ τοῦ ἔφερον ἕνα τηλεγράφημα. Μὲ καιδιάπλῃ του ἐδιάβασε τὴς λέξεις αὐτές.

«Γυρίζω αὐριο στὸ Λονδίνον. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἰδῶ».

Τὸ τηλεγράφημα προήρχετο ἀπὸ τὴν κυρία Νιάνεϋ καὶ ἦταν σταλμένο ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἡ κυρία ἤλθε πράγματι στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν παντοτεινὴ τῆς ψυχραιμία καὶ ἀταραξία.

—Φοβοῦμαι ὅτι σὰς ἔκαμα νὰ ταραχθῇτε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ σὰς εἶχα τηλεφωνήσει. Ἀγρίως νὰ λέρῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶπε ὅτι ὁ Λιὸν εἶνε πολὺ ζηλιάρης καὶ εἶχε ἀνακαλύψει μὴ παλὰ μὲν γνωριμία. Ἐπιστολὴς εἶχε πειραχθῇ ἐπειδὴ σὰς εἶχα πῆ πολλὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς πῶ....

«Ο Τιμ τὴν ἐκύτταξεν, ἂν ὅχι μὲ θαυμασμό, πάντως μὲ ζῶηρό ἐνδιωφέρον.

—Λιὸν, νομίζω ἐνοεῖτε τὸν ἀγαπητὸν σὰς οὐλῶ;»

«Ἐκεῖνη ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς καταφατικά.

—Φυσικὰ εἶχε θυμώσει πάρα πολὺ ποῦ σὰς ἐτηλεγράφησα ὅτι ἰβρίσκουμαι σὶδ Σέβρον καὶ ἀναγνωρίζω καὶ ἐγὼ ὅτι εἶμαι ἀσυνχώρητη. Ἀλλὰ εἶχα τρωάξει. Ὅταν θυμὸν εἶνε φοβερός. Τὸ ἴδιον βράδυ ὅμως συμφιλιοθήκαμε.

Γι' αὐτὸ σὰς εἶχε φυλακισμένη στὸ κτίριο Γέννηγας;

«Ἐκεῖνη τὸν ἐκύτταξε γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

—Μὴν εἰσθε κοτούς, εἶπε τέλος. Δὲν ἤμουν φυλακισμένη. Μποροῦσα νὰ φύγω ὅποτε ἤθελα.

—Γι' αὐτὸ ἐφωνιάζε; Εἶδε τὰ χεῖλη τῆς νὰ συσφιγγόνται γιὰ μὴ στιγμὴ.

—Ἡ φαντασία σας εἶνε πολὺ ζῶηρό, εἶπε. Ἐφρημ μόνον, ἐντελὼς ἐλευθερὴ, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες.

—Γιὰ τὴν ἀκρίβεια πρὶν ἀπὸ δύο μέρες. Μόλις εἶχατε τὸν καιρὸ νὰ φθάσετε στὸ Παρίσι καὶ νὰ μοῦ σταίετε τὸ τηλεφώνημα. Τώρα, κυρὰ Νιάνεϋ, θὰ μοῦ πῆτε τί σὺς γιὰ τοὺς δύο νεκρούς!...

—Τοὺς δύο νεκρούς;

Τὸ χεῖρ τῆς ποῦ εἶχε ἀκονισθῇ ἐπ' αὐτὸν τὸν τραπέζι, ἐφάνηκε νὰ τρέμῃ.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. Τοὺς δύο νεκρούς ποῦ ἦσαν μέσα στὸ γκαράζ. Ὁ ἕνας εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ ὁ ἄλλος βρέθηκε. Ὁ νεκρὸς κ. Ὠκράϊτ.

«Ὁ γάμος τῆς Μαίρης Γκράιερ εἶχε διαλυθῇ πρῶτα, γιὰ τὸ πρόσωπο ποῦ τὸν ἐκύνταξε μὲ τὰ ἀπαιτῆ τῶν ματιῶν ἀπὸ τὸ πάτωμα τοῦ γκαράζ, ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ Οὐίλλυ Ὠκράϊτ.

«Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐπεκράτησε βαθεῖα σιωπὴ μέσα στὸ νεκρὸ ἐκεῖνο δωμάτιο.

—Κατὰ περίεργον συμβαίνει, εἶπε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Εἶχε πῆ νὰ εἶδε ὁ νεκρὸς ἢ ἂν ὁ ἄνδρας τῆς;

«Ὁ Τιμ ἀναστένανε καὶ ἐσκύτασε τὸ ἰδρωμένον μέτωπό του.

—Δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε αὐτὸ, εἶπε. Κατὰ τὴν ἀγῆγησι τῆς μίς Γκράιερ, ὁ ἀνδρὸς τῆς βρισκόταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ποῦ εἶναι στὸ βάθος τοῦ γκαράζ καὶ ἐξαπλοῦσθαι νὰ χτυπᾷ γιὰ νὰ μὴ μέσῃ, διὰ αὐτὴν ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά.

«Ἐπῆγε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βάρους καὶ τὴν βρήκε ἀνοιχτή. Ἀπ' αὐτὴν ἐξέρχοντο στὸ στενὸ διάδρομο, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε πρὶν ἀπῆλθῃ ἡ Μαίρη. Ἐπρόσχωσε ἐπ' αὐτὴν καὶ εὗρε μίαν ἄλλη πόρτα σὴν πλεῖστα τοῦ διαδρόμου, ἐπίσης ἀνοιχτή. Ἐπῆγε τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι τοῦ καὶ ἐπρόσχωσε μέσα στὸ δωμάτιο ποῦ ἀνιχνεύονταν παρὰ τοῦ. Εἶδε τότε ὅτι τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν κοῦζίνα.

«Ἡ μέθοδος τοῦ Νιάνεϋ γιὰ νὰ διαφύγῃ ἦταν στερεὴ ὑπὸ ἀπὸ τὴν κοῦζίνα τοῦ γκαράζ. Μέσα σὴν κοῦζίνα ὑπάρχονταν ἱκανοὶ ἐφαρμόζονταν ὅτι κάποιος εἶχε ἐπαρῇ σὲν ἀπὸ ἄλλο γυναικὲς μὲ αὐτὰ καὶ λίπος, καὶ ἕνα ἀδικοῦ μπουκάλι μύρως ἐπ' αὐτὸν τοῦ τραπέζι.

«Ὁ Τιμ ἐπρόσχωσε στὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ πατώματος ποῦ εἶδεναν ὅλα διὰ προσφάντως ἀκόμη ἦσαν κατοικημένα. Ἐνῶ αὐτὰ ἐκίνησαν ἰδιωτικῶς τὴν προσοχὴν τοῦ. Τὰ παράθυρα τοῦ ἦσαν κλειστά μὲ ἐμπέλεια, ἡ ἐπιπλοὶς τῶν ἀπαιτείται ἀπὸ ἕνα κορβέτσι, δύο κορβέτες καὶ ἑπτά πεζάκι. Ἐπάνω στὸν τραπέζι αὐτὸ εἶχε λίγη ποῦδρα καὶ ἕνα μικρὸ σωληνάριον μὲ κοκκινάδι τῶν χειλῶν.

«Ἐνῶ ἄρρωμα ἦταν ἀκόμη διαγυγμένο μέσα στὸ δωμάτιο καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἀρραβία ὅτι στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἔμενε κάποιος γυναικῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνισχυέται καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι γυναικείας κάλτσες ποῦ βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα σιστόρι. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ταυνιότητα τοῦ προσώπου ποῦ ἔμενε ἐκεῖ μέσα.

«Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποῦ ἐσυνεχίσθη μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀνεκάλυψθη καὶ ἕνα κοῦτὶ γιὰ ὁ μὴ σιγάει ἀνταρξ. Ὁ Τιμ τὴν περιέδιδε στοὺς ἀστυνομικοὺς, ὅταν ἐξῆλθε θυμῶς τὴν Μαίρη ποῦ ἐπεριμένε σὶδ ἐπάνω πάτωμα. Ἐπειὶ ἔμενε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν λυπηρὰ εἰδήσι, ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἐγγύρισε καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ γυναῖκα εἶχε ἐξαφανισθῇ.

—Μοῦ εἶπε περὶ αὐτῆς ἡ ἰδία ὅτι μὴς ἀπολούθησε στὸ γκαράζ, εἶπε ὁ Τιμ Τζόνσον. Σὲ λίγο ἐφθασε ἕνας γι' ἱερὸς καὶ ἔστη σὲ τὸ πτώμα τοῦ νέου. Ὁ Ὠκράϊτ εἶχε περὶ ὁρβολογὴ δύο φορὰς ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ ἀπὸ πίσω.

«Ὁ φονεὺς τοῦ θὰ ἤλθε ἀπὸ πίσω καὶ θὰ τὸν ἐπυροβόλησε χωρὶς καμμιὰ πρὸειδοποίησι.

«Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γκράβι, ὁ ὁποῖος ἐφθασε ἀργότερα διευτρίσας ἀρκετὸς μὴ γνώμη ποῦ τὴν συμεμερίσθη καὶ ὁ Τιμ.

—Δύο ἄνθρωποι ἐσκοτώθηκαν ἐδῶ ἀπὸ τὸν ὅποιον ἡ μίς Βιάνεϋ εἶχε δῆ καὶ ὁ ὁποῖος προφανῶς δὲν ἦταν ἄνδρας τῆς. Ἀπὸ τὸς ἦσαν ζωντανός, διὰ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ γκαράζ. Ἡ δύο οἱ αἰτίαι ποῦ ἐσκοτώσαν τὸν Ὠκράϊτ ἔχουν ἐσοφρηθῇ σὴν πόρτα σὴν ὅποιαν χτυποῦσε γιὰ νὰ μὴ μέσα στὸ γκαράζ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ πειρὸς δυνάμη γυναῖκα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Ὁ Παῦλος ἦταν ἀκριβῶς τὸ κατάλληλον πρόσωπον. Κι' ὁ Παντελόγλου, θὰ ἤθελε, μὴ ποῦ γνωρίζονταν μάλιστα καὶ μὲ τὴν ἀποφάνεια τῆς γυναίκας τοῦ, νὰ ἐξοφλοῦν μὴ τὸν σὲ μὴ πὶό στενὴ ἔσφα. Τώρα βέβαιον δὲν μετροῦσαν νὰ μιλήσουν λεπτομερῶς.

—Ὅπως θὰ σὰς εἶπε καὶ ἡ γυναῖκα ποῦ, περνοῦμε τώρα τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Πηγαίνουμε σὴν Κέρκυρα. Ἐγὼ πάει πολλὰς φορὰς ἐκεῖ καὶ νομίζω ὅτι εἶναι ἰδωδὲς περιβάλλον γιὰ τὸν πρῶτον ἡμέραν τοῦ γάμου. Τὶς δουλειὰς λοιπὸν τῆς ἀγῆρας κατὰ μέρος. Αὐτὸ τὸ μῆνα θὰ τὸν ἀφιερῶσθαι τῇ γυναίκα μου. Καὶ ὅταν θὰ γυρίσῃ σὴν Ἀθήνα, θὰ σὰς παρακαλοῦμαι νὰ ἀποστήσῃτε γιὰ νὰ τὰ βάλουμε κατὰ καὶ ἄλλα... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀντίρρηση....

—Κατ' ἀρχὴν ὅχι, εἶπε ὁ Παῦλος.

—Κι' ἐπεὶ γιὰ τὴν Κέρκυρα εἰσθε; Σέβεται νὰ σὰς ἰσχυρῇ.

—Ναί, Κι' ἐνῶ ἔχει πηγαίνω. Κάποια ἀποφάσεις μὲ καλεῖ ἐκεῖ.

—Ἀὰ μάλιστα πολλὴν καιρὸς;

—Δὲν ἔχω ἀκόμη. Ἦσως νὰ μείνω πο- λί. Ἦσως νὰ φύγω τὴν ἴδια μέρα.

—Ἐλπίζω νὰ σὰς βλέπουμε συχνὰ τότε ἂν μείνετε σὴν Κέρκυρα ἐννοεῖται. Ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου θὰ εὐχαριστήσομε πο- λὺ, δὲν εἶναι ἐστὶν Λέλα;

—Ναί, φησὶ ἐκεῖνη, ποῦ δὲν εἶχε ἀνυπομονήσῃ ὅρα σὴν ἐπιπορευτικὴν συζή- τησιν τοῦ Παντελόγλου μὲ τὸν Παῦλο. Πι- στεύω δὲν θὰ σὰς χάσουμε κύριε Χλω- ρῆ....

—Πιστεύω κι' ἐγὼ ὅτι ὅχι.

«Ὁ Παντελόγλου κύτταξε, τὸν ὁλοῦ τοῦ. —Μάμου ἡ ὥρα, εἶπε. Εἶναι ἀργά. Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῇ: ἀγῆρη μου;

—Ὁχι ἀκόμη...δὲν νυστάζω. Κι' ἔπειτα ἔμελλε πὸς ὅταν ταξιδεύω μὴ ἄρῃται τὴν ἡμέραν νὰ ἐξυπνῶν στὸ πατόρι. Ἡ θάλασσα τὴς ὁρῆς αὐτῆς μ' ἐνθουσιάζει.

—Ναί παιδί μου, ἀλλὰ θὰ χρονώσῃ. Ἡ φύσις εἶναι διαπεραστή. Θέλεις νὰ πάμε στὸν σὸν σαλόνι;

«Ἡ Λέλα τὸ βρήκε προτιμώτερον. Σηκώθη- καν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς καὶ κατέβηκαν κατὰ τὴν ὥραν ποῦ κατέβηκαν, ἡ Λέλα πα- ρατήρησε λίγο σ' ἕνα σχολαστικῶν. Ὁ Παῦ- λος τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χεῖρ γιὰ νὰ μὴ πέ- σῃ καὶ ἐκεῖνη βρήκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σφιξῇ τὸ χεῖρ τοῦ.

«Ὁ Παντελόγλου ἐπρότεινε νὰ πᾶνε σὴν κοῦζίνα τοῦ; νὰ κοιμηθῶν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ὥρα ἦταν περαμένη. Ἡ Λέλα ὅμως εἶπε ὅτι δὲν νύσταζε καὶ ὅτι προτιμοῦσε νὰ κα- θέλθον λίγην ὥραν στὸ σαλόνι. Τώρα θὰ ἦ- ταν λιγότερος ὁ κόσμος ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ περιβάλλον πὶό σιγῶν.

«Ὁ ἀνδρὸς τῆς δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρ- ρηση. Τώρα, σὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου τοῦ, δὲν ἔμελλε ὅτι σὲ καμμιὰν ἐπιθυμίαν τῆς γυναι- κὸς τοῦ. Ὅτι ζήτησις ἐκινεῖται. Ἐκαὶ ἐπὶ ἐπιθυμῶσε ἐκείνη γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἐ- νὰ μὴ καλὴ ἰδέαν γι' αὐτόν. Ἡ ἀνέκδοτος ἀνδρὸς καὶ ἡ μάντις τῆς γνώμη ποῦ εἶχε ἡ Λέλα γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ, καὶ τὴν γνω- ρίαν αὐτῆς ἤθελε νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Προσπαθοῦ- σεν νὰ φαίνεται λεπτοῦς καὶ διακριτικὸς ἀ- πέναντι τῆς, νὰ πολυμαρμύνη καὶ ἐπιθυ- μῶν τῆς, νὰ τῆς δεῖξῃ ὅτι ἦταν ἀξιὸς μεγα- λυτέρας συμπάθειας. Ἀγαποῦσε τάχα τὴν Λέλα; Καὶ τοῦ εἶγε μέσα τοῦ ναί. Εἶ- γε χρηματιστὴς ποῖε πραγματικὸς ἐμψύχης καμμιὰς γυναίκας.

«Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνδρὲς ἐκείνους, ποῦ τὴς πολιορκεῖ ἕνα πλῆθος γυναικῶν μὲ ἀπολειπτικὸ σκοπὸν τὸ τράβηγμα τοῦ πορ- τοφλίου τοῦ. Εἰδοσε πολλὰ γιὰ τὴς γυ- ναῖκες, γιὰ τὴν κέρδιζε καὶ πολλὰ. Εἶχε δια-

βάσει κάπου ὅτι τὰ μικρὰ δῶρα, συγκα- τοῦν τὸν ἔρωτα. Σ' αὐτὸν συνέβαινε τὸ ἀντιθετό. Μονάχα τὰ μεγάλα δῶρα, κρα- τοῦσαν τὴς γυναικὲς κοντὰ τοῦ. Ἦξερε ὅτι δὲν ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ τὴν πᾶστα ποῦ ἀρῶσει στὸ θῆλυ. Μάλλον ἀσχημὸς γοντρός καὶ ἀπότομος πολλὰς φορὰς, δὲν μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα σὲ καμμιὰ γυναῖκα. Ἄν δὲν εἶχε τὸ χεῖμα τοῦ, θ' ἀποτίλοσε μὴ μόνον ἀπὸ πλῆθος τῶν ἀποκλήρων τῆς ἀγάπης.

«Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐννοίαζε καὶ τόσο γι' αὐ- τό. Ἦξερε τὴ δυνάμη τοῦ χεῖματος καὶ τὴν μεταχειρίζονταν πάντα. Ἦξερε ὅτι μισοῦσε σὲ δύο γοητευτικὰ μάτια ἐνὸς ἀν- δρός; καὶ σὲ ὁμορφὰ γλυκόλογα ποῦ ἀρα- δίσουν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐρασταί, μὲ λί- γη καλὴ θέλησις μπορεῖ ν' ἀντιστῇ ὁ- πποῦδήποτε γυναικῶν. Ἀλλὰ μισοῦσε σὴν Λάμψη ποῦ χρυσοῦ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον...

Εἶναι τόσο ἐκτυφλωτικὴ αὐτὴ ἡ ἰαμψη ποῦ τυφλῶνι καὶ ἑνὴν γυναικῶν καὶ τὴν τραβᾷ σὴν μαγνίτης. Τὶ τὸν ἐνν ἡμερῶν, ἀλήθεια, τὴν κρατοῦσαν μέσα σὴν καρδίαν ἐνῶ; γυναι- κείου σώματος...ὄν σπαρταροῦσε, ἡ προσε- ποιεῖτο ὅτι σπαρταρᾷ, σὴν ἀγκυλίαν τοῦ, διὰ αὐτὴν εἶχε σὴν διάθεσιν τῆς ὁλοῦς τῆς κρ. μ. ἐννοῦσε θησαυροὺς τοῦς, θησαυ- ροὺς ποῦ πολὺ συχνὰ μὴ γυναικῶν ἀνέει- ται σὶδὸν ἀνδρῶν ποῦ ἀγαπᾷ. ἐδῶ δὲν τοὺς ἀνέειται σὶδὸν ἀνδρῶν ποῦ πληρῶ- νει; Μὲ τὸ χεῖμα τοῦ εἶχε ὅποιαν ἤθελε. Γιατὶ νὰ μὴν εἶχε καὶ τὴ Λέλα;

«Ὅταν τὴν γνώρισε, τοῦ ἄρρε. Μὲ τὴν πρῶτην ματιὰ ποῦ τὴν εἶδε, ἔβαλε προσο- χμεισὼν ἐπ' αὐτὴν τῆς. Ἦν ὑπερφημῶν τῆς καὶ τὸν ὑπεροπτικὸν τῆς, ὅπως τὸν ἱεροῦσε καὶ τὸν ἐρεθίζε συγχρόνως. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ δική του. Μερικοὶ ἀκροβολισμοὶ ποῦ ἔριξε πῆσαν μὴ τέτοιαν ἀπάντησιν, ποῦ καὶ δὲν ἄλ- λος σὴν θέσιν τοῦ θὰ παραιτεῖτο ἀπὸ τὰ σχέδιά του. Ἐκείνος ὅμως ἔκανε ἀκριβῶς τὸ ἀντιθετό. Ὡς τότε δὲν ὑπῆρχε γυναικῶν ποῦ νὰ τοῦ ἀντιστάσῃ. Ἐπιθυμοῦσε νὰ βρῇ θῆ μὴ τέτοιαν, νὰ δοκιμασθῇ καὶ σ' αὐτὴν τὴν δοκίμιαν. Θὰ ἦταν ἕνα εἶδος ἐνδιαφε- ρούσης περιπέτειας. Ἡ δυνάμη τοῦ τῆς δο- κίμασε σὴν Λέλα καὶ πέτυχε. Ἐνῶς μικρὸς ἐκβρασμός τοῦν πα ἐρεῖται, ποῦ εἶναι μὲ ὁλοῦς τοὺς κανόνες τῆς λεπτότητος, ὥστε νὰ μὴ θυγέται κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ.

Καὶ ἡ κόρη τοῦ χρωκοπημένου χρηματι- στοῦ Χαροῦ, εἶναι γυναῖκα τοῦ Παντελό- γλου. Ἐτοὶ καταστραφικὴ ἡ κόρη, ἀλλὰ ὡ- θηκε ὁ πατέρας.

Τὴ Λέλα ὅμως, ὁ Παντελόγλου δὲν τὴν θεωροῦσε ὅπως τὴς ἄλλες, ποῦ εἶχε γνωρί- σει ὡς τότε. Ἡ στάσις ποῦ εἶδε ἐκείνην ἀπέναν- τι τοῦ, τοῦ εἶχαν δημιουργηθῇ μὴ ἐκχω- ριστὴ συμπάθεια καὶ ἐκτίμησις. Τὴν περὶ- φρόνησιν αὐτῆς, τὴν ἔβλεπε, καμμιὰν καιὶ ἀπὸ μὴ προσοπιστῇ μάρκα, εὐγενείας σὶδὸν πρόσωπο τῆς Λέλας καὶ μετὰ τὸ γάμο τοῦ. Εἶχε τὸ γυνῆ σ' αὐτόν γιὰ νὰ καὶ αὐτὴν νῆ ὅτι μὴ ἀντιπάθει δὲν μεταβαλλέται σὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ δὲν ζητοῦσε οὐτε καν ἔρω- τα ἀπὸ τὴ Λέλα. Ἦθελε μὴ ἐκτίμησιν μὴ

νάχα καὶ μὴ συνζυγικὴ ἀγάπη, σὴν τὴν ἀ- γάπην ποῦ αἰσθάνεται γιὰ τὸν ἄντρα τῆς καὶ παντρεμένη γυναικῶν, εἶε ἀπὸ κα- θήκον, εἶε ἀπὸ συνήθεια. Καὶ γιὰ νὰ προ- καλέσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς ἦταν πρῶτον- ὁμος νὰ κἀνὴν τὸ πᾶν. Κι' ὁσο ἔβλεπε τὴ Λέ- λα ψυχρὰ ἀπέναντι τοῦ, τόσο ὁ πόθος τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὸ αἰσθημα τῆς ἀποστορῆς σὲ αἰσθημα συμπάθειας μεγάλωνε καὶ γι- γαντιῶνταν μέσα τοῦ. Κάτι προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ κοντὰ τοῦ τὴ Λέλα, μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου ποῦ αἰσθάνεται νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ κατὰ ἀγαπῶν καὶ ἀγωνίζεται μὲ καθε τῶπο νὰ το συγκρα- τήσῃ. Τὴν ἀγωνία αὐτῆς ὁ Παντελόγλου τὴν περνοῦσε γιὰ ἔρωτα. Ἐνῶ ἔρωτα ποῦ τὸν εἶχε γεννηθῇ ἕνα πείσμα. Ἡ Λέλα μὴ μὴ ὁ ἔρωτας, τὴς δὲν πολλὰς φορὰς, δὲν γεν- νιᾶται ἀπὸ πείσμα; Ἡ καρδιά τῶν γυναι- κῶν καὶ ἔχει γι' αὐτό....

Γιὰ τὴς σχέσεις τῆς Λέλας μὲ τὸν Παῦ- λο, δὲν εἶχε τὴν περιμετρὰ ἰδέαν. Δὲν τῶν εἶχαν περὶ τίποτα, ἰσως γιὰ τὴν ὁσο ἐρω- τεμένη, τὴς κρατοῦσαν ἀπ' ὁλοῦς μυστι- κές....

Στὸ σαλόνι ποῦ μιῶν ἦσαν καθισμέ- νοι λίγοι ταξιδιώται. Τὸ ραδιόφωνον εἶχε κάψει νὰ τοὺς ἐνοχλῇ ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Τὸ πόκερ ἐπίσης εἶχε σταματήσῃ. Ἦσαν ἡ ὥρα τῆς συντήρησης. Μιλοῦσαν περὶ ἐρω- τος. Τὴ συζήτησιν τὴν εἶχε προκαλέσει μὴ φηλὴ μελαχρινὸς ἡμιμαρὴν καὶ, μὲ μεγάλα καταμαρὰ μάτια, ἔκανε ἕνα ταξιδιὸν πε- ρασιὰς. Ἦταν ἀρρωστὸν ἡ καρδιά τῆς, ἀπὸ ἕνα ἀτυχὲς αἰσθημα. Τώρα πρᾶγματι νὰ ἐξαχσῇ—ἡ μοναδικὴ ὑπόθεσις ποῦ ποῖται γινόντων οἱ γυναικῶν τοῦ ἐννοεῖται ποῦ δὲν ἀγαπᾷ- σαν ποτε—κι' ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐκπα- θυρᾷ αὐτὴν ποῦ ἤθελε νὰ ἐξαχσῇ. Μὲ μασημένα λόγια εἶχε ἀρῶσει νὰ ὑπονοηθῇ κατὰ τίποτα!

Τὸ θέμα τῆς συζήτησεως ἦταν ἐξαιρετι- κὰ ἐ διαφέρον. Πρὸ ἀδιαφάνους ὅπως ἦ- ταν ἕνας γυναικῶν κύριος, ποῦ μισοῦσε ἀκρι- βῶς γιὰ τὸν ἔρωτα μὲ τὴν πείρα ποῦ ἀπέ- κτησαν ὅλοι οἱ αἰ ὁρῶν μὲ τὴν ἀπορᾶ μαλλιοῦ ποῦ πέρασαν τὴ ζωὴ τοῦς περὶ ὁν- τας ἀπὸ ἀγκαλιὰς σὲ ἀγκαλιὰ, γιὰ νὰ σπουδάζουν τὴς γυναι- κὲς καὶ τελειῶνουν τὴς σπου- δές τοῦς, διὰ πᾶν τὸς εἶναι τελεῖως περριττός. Ὅταν τὸ μὲν πνεῦμα πρῶτοντον, ἀλλὰ ἡ σὰς ἀσθενείας καὶ σὲ μαλλιά ὁ σκλη- ρὸς χρόνος ἔχει ἀφίσει τὰ ἀσπρα ἰχνη τῆς διαβάσεως τοῦ, ἐπᾶ- νω σὲ ὅποιαν καμμιὰ γυναι- κεία καρδίαν δὲν δέχεται ποτε νὰ παύσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

21

Μεγάλη Εβδομάδα

ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η Κα Εύλαλία τον είχε φάει πιά τον άντρα της.

—Όλος ο κόσμος, του έλεγε, κάθε Σαββατόβραδο, πηγαίνει τις Κυριακές στις ξέσυχες και τις έκδρομες και μονάχα εμείς ξεροψηνόμαστε και τσιτσιζόμαστε μέσα στην Αθήνα.

—Μά δεν περισσεύουν λεφτά βρέ γυναίκα άπαντούσε ο κύρ Μιχαλάκης, μικρο-μακαλός σ'α Πετράλωνα και πατέρας πέντε παιδιών, που έπρεπε να τὰ θρέψη και να τὰ νύση. Οι δουλειές χαλάσανε και τὰ βερσέδια με καταστρέφανε. Ο Γιάννης ο Πλατσμύτης, δ' καροαγωγέας κάθεται τόσον καιρό και δεν έχει να με πληρώσει. Τὰ ίδια μου λένε ο Νίκος ο ράφτης και ο Άντωνης ο Έμποροπάλληλος, και η Λενιώ ή χήρα, και η Κατίνα που την άφησε ο άντρας της, και... και... και... Πάω να τρελλαθώ απ' τὰ κεσάτια κ' έσ' μου γυροεισέκδρομες και μεγαλεία; Κι' από τότε που έγιναν οι λαϊκές αγορές, δεν ξέρεις πώς μάς πήρ' ο διάβολος τον πατέρα;

—Αυτά εγώ δεν τ' άκούω. Για να κοινοποιήσεις με τους φίλους σου, βρίσκες λεφτά μπρεκοκανάτα και για τη γυναίκα σου και τὰ παιδιά σου που ξεροψηνούνται μέσα στο λιούρι δεν σου περισσεύει ούτε ένα κατσάρι;

—Βρέ γυναίκα, της έλεγε ο δυστυχισμένος πού να τὸ βρω τὸ κατσάρι, μά μήπως φάνει κι' αυτό τὸ έρμη;

—Φάνει και παραφάνει. Ο κύρ γιατρός ο γείτονας διοργανώνει έκδρομες στη Βουλιαγμένη και πότε στο Μεγάλο Πεδίο. Θα πληρώσουμε όλο κι' όλο τέσσαρα εισιτήρια. Τὰ μικρά παιδιά δεν πληρώνουν. Με έκαιτο ή έκασοπενήντα δραχμές θὰ τὰ καταφέρουμε. Θα τοιμάσω μερικά κεφτεδάκια θὰ τυγαρίσω λίγες μελιτζάνες, θὰ βάλουμε μέσα σ'ένα καλάθι κάμποσα πιάτα, λίγο τυρί και καμιά δικά σταφύλια και τελειώσε ή φασαρία. Ν' άναπνεύσουμε κι' εμείς λιγάκι επί τέλους.

Έπειδή ή Κα Εύλαλία δεν έννοούσε αυτή τη φορά να υποχωρήσει και ο κύρ Μιχαλάκης είδε και παραείσε και πήρε την απόφασή του.

Σεκίνησαν λοιπόν ένα πρωινό την περασμένη Κυριακή μ' όλο τὸ τσούρμο και μερικούς γειτόνους για να πάνε με αυτοκίνητο του κύρ Μήτρου, του «διοργανωτοῦ έκδρομῶν» στη Βουλιαγμένη.

Τὸ αὐτοκίνητο ήτανε φορτηγὸ και οι έκδρομείς ήτανε στιβαγμένοι σάν σαρδέλες και ο ένας πεσμένος άπάνω στον άλλο. Τέλος με τὰ πολλά φθάσανε. Η οικογένεια του κύρ Μιχαλάκη διάλεξε ένα πευκό κι' από κει κάτω βολεψτήκαν. Τὰ παιδιά άγοιροξυπνημένα, άλλα κλαίγανε κι' άλλα ζητούσαν να φάνε. Έπειδή ήτανε νωρίς ακόμα ή μητέρα τους τους έδωσε από ένα κομμάτι ψωμί και μιὰ ντομάτα και είπε στο μεγάλο να πάνε να παίξουν στην άμμουδιά ως πού νάρθει ή ώρα του φαγητού.

—Πρόσεξε να μη κολυμπήσης είπε στο μεγάλο γνιό της γιατί δεν ξέρεις κολύμπι.

Ο Μιχαλάκης ξάπλωσε λιγάκι για να ξεκουρασθῇ (από τὰ Πετράλωνα ως τη Βουλιαγμένη κρατούσε τὸ μωρό στην άγκυλιά του) και να πιῇ και κανένα ούζο για ν' άνοιξη ή όρεξή.

Έκει πού τὰ κουβεντιάζανε και κουτσο πίνανε μαζί με τον μάστορ Άντρεά, τὸ γείτονα, άκούσθηκαν φωνές.

—Πνίγηκε ένα παιδί, πνίγηκε ένα παιδί, ξεφωνίζανε απ' τη παραλία οι γυναίκες. Χωρίς να χάση καιρό πετάχθηκε ως την θάλασσα και βλέπει τὸ μεγάλο γνιό του ξαπλωμένο πάνω στην άμμουδιά, και δυὸ τρεῖς άνθρωποι που προσπαθοῦσαν να τον ξελιγοθυμίσουν.

—Δεν είναι τίποτα, είπε ένας γιατρός που πλησίασε κι' έπιασε τὸ σφυγμὸ του. Η πνε μονάχα λίγη θάλασσα και θάρρη γλήγορα στον έαυτό του. Η καρδιά του δυστυχημένου πατέρα πήγε στον τόπο της, άμα είδε τὸ παιδί του να σηκώνεται. Ηιανε όμως σὲ χάλια.

Τέλος άποφασίσανε να φάνε. Η Κα Εὐλαλία έβγαλε από τὸ καλάθι τὰ κεφτεδάκια, τὸ τυρί, τις μελιτζάνες και τις ντομάτες για τὴ σαλάτα. Στη φούρια της όμως είχε ξεχάσει να πάρη τὸ μπουκάλι με τὸ λαδόξυδο.

—Δεν πειράζει τις τρώμε κ' έτσι είπε ο Μιχαλάκης που ήτανε κατασυνχισμένος με τὸ πάθημα του παιδιοῦ του και δεν είχε καθόλου κέφι.

Η γυναίκα του άρχισε τις γοιγίες.

—Τέτοιους είσαι εσύ. Μιά φορά τὰ χίλια χρόνια μάς έβγαλες έξω και μὸν κατέβασες μιὰ παιθαμὴ μούτρα. Αχ! τί δυστυχισμένη πού είμαι.

Φάγανε τέλος κουτσά στραβά και πέσανε να τον πάρουν λιγάκι. Μά, πού να κοιμηθούν!.. ο πλανίος τους, ο Χρήστος ο Τζο γαδρός πού είχε γίνει στονπι στο μεθύσι, με τις άγοισμοφάρες του δεν τους άφησε να κλεισουν μάτι. Κι' ένα βραχνὸ γραμμόφωνο τους ζάλισε με τους άμανέδες του.

Η διάσημος Γαλλίς τραγουδίστρια Μαριέλ Σαντάλ, ή όποια πρωταγωνιστεί στο «Κατηγορητήριο» ένα πολύ δυνατό έργο πού δά προβλήθη τὸν χειμώνα στο «Αττικόν».

Δεν ήτανε όμως αὐτὸ μονάχα. Ο πνιγμένος είχε ζαλάδες και έκανε έμετους κι' άναγκάσθηκαν να γυρίσουν σπίτι μιὰ ώρα άρχίτερα, πληρώνοντας άλλα ναύλια.

Τὸ αὐτοκίνητο τους έβγαλε στην Άκαδημία και πήγανε σπίτι ποδαρόδρομο. Τὸ μικρό, πού κρατούσε πάλι ο πατέρας του, τὸν έφιλοδώρησε για τὸν κόπο του κατοικιώντας τον.

Και άμα φθάσανε σπίτι ήσανε τὴν πόρτα ξεκλιδωτή. Οι κλέφτες είχαν πει μέσα και σάν καλοί νοικοκύρηδες πήρανε ότι ήσαν.

Φωνές, κακό, πατιοντι και τὰ τσιτσι. Η Κα Εὐλαλία ξεφώνησε και τραβεί τὰ μαλλιά της και ο κύρ Μιχαλάκης, πού είχε μεταβληθῇ σὲ άγαλιμα της άπελπισίας, σωματικός επάνω σ' έναν παλιὸ καναπέ πού οι κλέφτες δεν είχαν καταδεχτῇ να τον πάνουν κλαίει τὴ μοίρα του και βλαστημάει τὴν ώρα και τὴ στιγμή πού άποφασίσε ν' άκούση τη γυναίκα του.

Ο ΚΑΜΑΡΩΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ειλικρίνεια

Η μαμά (στον ράφτη).

—Τὰ ρούχα πού φτιάσατε του Τοτὸ του έρχονται πολλὰ μικρά. Σ' ένα μῆνα δεν θὰ τὸν γίνονται σχεδὸν καθόλου.

Μῆν άνησυχείτε κυρία μου, δεν θὰ βαστάσουν τόσο πολὺ καιρό.

Συζυγικαὶ τρυφερότητες

—Κάτι ξεχάσα, είπε ο σύζυγος, γυρίζοντας άπότομα στο σπίτι.

—Βέβαια! ξεχάσαες να με φιλήσης, άπνηγες ή γυναίκα του.

—Μπορεί νάνε κι' αὐτὸ, είπε εκείνος. Προσάτων όμως ξεχάσα τις γαλότσες μου.

Στοῦ γιατροῦ.

—Ναί τὸ βλέπω τὸ πόδι σου είναι πρσμένο. Μ' αὐτὸ δεν μ' άνησυχεί καθόλου.

—Εμένα μὸν τὸ λέτε! Μά κι' εγὼ άν ήμουνα στή θέσι σου, δεν θ' άνησυχοῦσα καθόλου.

Ο μικρὸς καπνιστής.

(Μιά κυρία σ' ένα μούρη πού καπνίζει στο δρόμο)

—Αν σ' έβλεπε ή μητέρα σου να καπνίζεις τί θάλεγε!

—Τύχη πού τὴν έχω πού δεν με τσίκωσε. Τῆς κάπνισα όλα τὰ τσιγάρα της.

Στὸ δρέμο

Μπᾶ! μὸν φαίνεται πὸς κάποιον είδα αὐτὴν τὴν κυρία. Περιεργὸ! φορεῖ τὸ καπέλλο της γυναίκας μου, τὸ φόρεμα της κόρης μου και κρατεῖ στο χέρι τὴν όμπρέλλα της άδελφῆς μου. Διάβολε κατάλαβα! είναι ή ύπηρέτριά μας.

Ο δικηγόρος.—Γιά ν' άθωωθῆς πρέπει ή γυναίκα σου νάρθει στο δικαστήριο για να κλάψη.

Ο κατηγορούμενος.—Γιά να κλάψη ή γυναίκα μου στο δικαστήριο, δεν έχετε παρά να τῆς πῆτε ότι θ' άθωωθῶ!

Πόσο Πουλεύονται τὰ Μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα και 'Αερόπλοια

Στὸ Κράμλιγκτον τῆς Άγγλίας έπωλήθη τελευταίως ένα αερόπλοιοιον σὲ δημοπρασία. Τὸ κάλυμμα του πού πρίν από ένα χρόνὸ κόστισε χίλιες λίρες πουλήθηκε μόνον για δύο λίρες, και δέκα σελίνια, εἰς τὴ μηχανή του μάγκας Ρόλλς Ρόυ: τῆς αἰτίας ή άρχική της αξία ήτο χίλιες οκτακόσιες λίρες και χρησιμοποιήθη μ' τον επτά φορές, έπιασε με δυσκολία δεκατρεῖς λίρες!

Είναι άφάνταστες ή έκπτώσεις πού γίνονται στα μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα. Μερικὲς ν' αγοράσετε ένα όλοκαίνουργιο αὐτὸ κατ' εὐθειαν από τὸ εργοστάσιον και μόλις διανύσετε έκαστὸ χιλιόμετρο και γυρίσετε να τὸ πουλήσετε, θὰ δῆτε ότι ή αξία του έχει ξεπέσει κατά έκαστὸ λίρες.

Συνέβη να πουληθῶν αὐτοκίνητα παλαιά άλλα σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι για... δύο λίρας μόνον!

Πουλήθηκε τελευταίως ένα αεροπλάνο τύπου Άρρο, έτοιμὸ για πτήσι σὲ τιμὴ πενήντα λιρών.

Πριγκίπισσα Ζαχαροπλάστης

Ποῦς θὰ τὸ πίστευε αὐτὸ ποτέ; Η μοναρχία του αὐτοκράτορος Γουλιέλμου II ήνα ζαχαροπλάστειον!

Είναι τὸ έβδομο παιδί του Κάιζερ και τῆς αὐτοκρατειρας Αὐγούστας πού ύστερα από επτά άγόρια πού είχαν έπιθυμούσαν πολὺ και μιὰ κόρη. Έτσι ή μικρή πριγκίπισσα ήταν τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς οικογενείας.

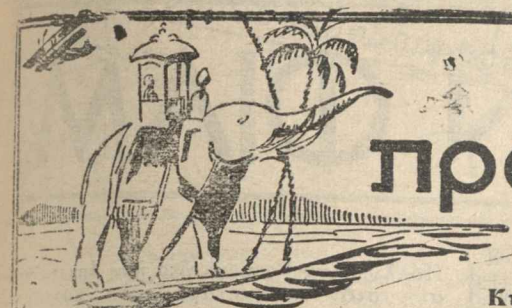
Πανδρεμένη με τὸν μέγα δοῦκα του Μερουβίου, έγγονὸ του βασιλέως του Άνδρεου κατοικεῖ στα κτήματα του προπάπου της, τὸν πύργο τῶν δοναῶν του Κάμπελλαντ, στο Κιοϋντεν τῆς Αὐστρίας. Κι' εκεί για να παλαίση έναντίον τῆς φάλαγγας πού χειρότερα από τὰς ήτας και τὴν πολιτικὴν έκθροινίζει βασιλικὰς οικογενείας ή γυναίκα πού είναι κατ' εὐθειαν άπόγονος του βασιλέως του Άνδρεου, άπό τῆς ζαχαροπλάστειον.

Πᾶς όμως γυρίζει ή σφαῖρα! Δεν είναι πούλις καιρός ακόμα μιὰ μικρούλα Γαλλίς ζαχαροπλάστης πανδρεύθηκε μ' ένα πρίγκιπα. Η πριγκίπισσες γίνονται ζαχαροπλάστας, κι' ή ζαχαροπλάστεις πριγκίπισσες!

Η έκλογη τῆς Μίς Βελγίου 1932

Στὴν Εδρὸπη ήρτισεν ήδη ή κίνησις για τὰ Καλλιστεία του 1932.

Στὰς 5 Σεπτεμβρίου έγινες στὴν Άμβέρσα ή έκλογη τῆς Μίς Βελγίου. Μεταξύ τῶν τέσσα διαγωνιζομένων πού αντιπροσώπευαν τὰς έννέα επαρχίας του Βελγίου και τὰς άποικίας, ή έξεταστική επιτροπή εξέλεξε τὴν δεσποινίδα Ντωντὲν από τὰς Βρυξέλλας για να αντιπροσωπεύση τὸ Βέλγιον στὸν προσεχὲς διαγωνισμό για τὴν άνάδειξη τῆς ώραιότερας κόρης τῆς Εὐρώπης. Η Μίς Ντωντὲν έχει ωραιότατο σῶμα και θαυμασίως κνήμας.

Τὰ περιεργότερα πράγματα του κόσμου

Κυνήγια έκατομμυριούχων

Πέντε Άγγλοι έκατομμυριούχοι σχεδιάζουν ένα... μικρὸ ταξιδάκι εἰς τὰς Ἰνδίας για να κυνηγήσουν τίγρεις.

Θὰ φύγουν από τὴν Άγγλία αεροπορικῶς έως τὸς προπόδας τῶν ἱμαλαίων εκεί θὰ μείνουν δέκα ήμέρας για να κυνηγήσουν και μετά θὰ έπιστρέψουν στο Λονδίνον με τὸ ἴδιον μέσον.

Τὸ κυνήγι αὐτὸ τὸ διοργανώνει ο Σερ Φρέντερικ Ο' Κόννορ μαριάδης και διάσμος κυνηγὸς πού έμεινε τριάντα χρόνια στὰς Ἰνδίας και σκότωσε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα 153 τίγρεις.

Αὐτὴ ή κυνηγετικὴ έκδρομή θὰ κοστίσῃ τὸ μνηδαμνὸν πῶσον τῶν... εἰκοσι χιλιάδων λιρών, δηλαδή τέσσαρες χιλιάδες λίρας κατ' άστρον!

Η μυρωδιά του έγκληματος.

Στὴν Άφρική, σὲ όρισμένες φυλές επικρατεῖ ακόμα μιὰ περιεργὸς συνήθεια. Να άνακαλύπτουν τὸς έγκληματίας από τὴν μυρωδιά... τῆς άναπνοῆς των!

Όταν συμβῇ ένας φόνος ή κανένο άλλο κακούργημα σ' ένα χωριό, όλοι οι κάτοικοι μαζεύονται στὴν πλατεία και σχηματίζουν ένα μεγάλο κύκλο. Τότε καταφθάνει ο μικρὸ παιδάκι.

Τι φέρνει ή φτώχεια

Ένας πλουσιώτατος μέχρι πρό τινων ήμερῶν Άγγλος Κύγενης ο λόρδος Μπιστερέν, του όποίου ή περιουσία ύπελογίζετο εἰς 300 έκατομμύρια και πλέον δραχμὰς εύρέθη αίφνηδὺς πτωχὸς συνεπεία τῆς έκπεδούσης άποτόμου πτώσεως τῆς Άγγλικῆς Λίρας και τῶν χρεωγραφῶν. Ο Άγγλος εὐπατριδὴς έδεδχη στωϊκότατα τὴν νέαν του κατάσταση εν αντίθεσι πρὸς τὸν επίδοξον γαμβρόν του, με τὸν όποιον ήτο μεμνηστευμένη ή κόρη του, όστις έδήλωσεν άμέσως ότι διαλύει τὸς άρραβῶνας του. Η νεαρά Άγγλίς όμως όπισσε εδῆλωσεν εἰς τὸς δημοσιογράφους, εἶναι εὐχαιρισμένη διότι έχασε τὴν περιουσίαν της διότι έτσι θὰ τῆς δοθῇ ή ευκαιρία να έργασθῇ πρᾶγμα τὸ όποιον επιθυμούσε από μικρὸ παιδάκι.

Έτραγουδισεν εἰς Ἡλικίαν 104 Ἐτῶν

Η κυρία Ζάνετ Χύντ έώρτισεν εἰς Τσέρτς Ρήντ τῆς Άγγλίας, παρὰ τὴν Λίβερπουλ, τὸ 104ον έτος τῆς γεννήσεώς της. Τὴν ήμέραν τῶν γενεθλίων της, νέοι του χωριοῦ της, τὸ πλείστον άπογονοί της, έτραγουδισαν υπό τὰ παρὰθύρῳ της με κιθάρας και βιολιά ένα παλαιότατο τραγουδάκι, τὸ όποιον ήτο τῆς μόδας εἰς τὴν εποχὴν της, και τὸ όποιον, ως έλεγεν, έτραγουδισεν τὴν ήμέραν τῶν γάμων της, πρὸ 82 έτῶν. Η κυρία Ζάνετ, ή όποία τὴν στιγμήν έκείνην εδίαβαζε πλησίον τῆς θεομάστρας της, όταν ήκουσε τὸ τραγουδάκι έκοψε τὴν άνάγνωσιν και τὸ έτραγουδισεν χωρίς καμیان παραφωνίαν και με ισχυράν φωνήν. Η θαυμασία γριά είναι τρομερὸ αλμυρογνώστρια. Δανεῖται από τὴν βιβλιοθήκην τῆς Λίβερπουλ ένα βιβλίον τῆν ήβδομάδα και τὸ άναγιγνώσκει. Τὴν ήμέραν τῶν γενεθλίων της άνεγίνωσκε, γράφει μιὰ άγγλική έφημερίς, τὸ έργον τὸ κ. Σνούντεν περὶ Ρωσσίας.

Τὰ σκολιά του Άλφόνσου

Όταν ο βασιλεὺς Άλφόνσος έφυγε από τὴν Ἰσπανία, άφησε μεταξύ άλλων και επτά μεγάλα σκολιά έκλεκτῆς ράσας πού τ' άγαποῦσε ιδιαιτέρως και τὰ τάγησε μόνος του.

Μετά τὴν άναχώρησιν του και επί πολὺς ήμέρας τὰ σκολιά ήσανόντα κάτω τροφῇ, κι' αὐτὸ ήγάγκασε τὴν νέα Κυβέρνησι να κάμῃ συμβούλιον για ν' άποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τῶν σκόλλων. Στὰς άρχὰς έπροτάθη να τὰ σκώψουν άλλ' ο Άλβα Θαμόρα πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ανέλαβε να πάρη ένα από τὰ σκολιά. Τὸ παράδειγμα του ακολουθήσαν και ξε άλλα μέλη τῆς κυβερνήσεως και έτσι τώρα οι κυβερνηταί τῆς Ἰσπανίας προσπαθοῦν να παρηγορήσουν τὰ σκολιά του Άλφόνσου και να τὰ κάμουν να λησμονήσουν τὸν βασιλικὸς κύριον.

Η Μίς Ντωντὲν, έκλεγείσα Μίς Βελγίου δια τὸ 1932, ή όποια έχει θαυμάσιον σῶμα,

25

ΤΑ ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

ΠΩΣ ΕΜΑΘΑΝ ΟΙ ΡΩΜΗΟΙ ΝΑ ΚΟΛΥΜΒΟΥΝ

Πριν άρχίσουν οι πρόγονοί μας να θυμιάτουν άλλήλους, οι μὲν μικροὶ τοὺς μεγάλους, οἱ δὲ μεγάλοι τοὺς μεγαλύτερους, εἶχον ἤδη τελειοποιηθῇ στὴν προσοδοφόρο αὐτὴ τέχνην, θυμιάσαντες, λατρεύσαντες καὶ θεοποιήσαντες λογιῆς-λογιῆς ὄντα καὶ οὐράνια σώματα.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως τὸ θυμιατῆρι νὰ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐπινόησις τῶν προγόνων μας δὲν εἶναι διόλου ὑπερβολή, ὅπως δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ προηλθῶν καὶ αἱ εἰς τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου κηλίδες ἀπὸ τὰ πολλὰ πρὸς αὐτὸν λιτανίσματα καὶ τὴν πολλὴν κνίσσαν τῶν ἀναριθμίων σφαγίων, τὰ ὅποια ἐψήνοντο μὲν πρὸς τιμὴν τῶν... ἐτρώγοντο δὲ ἀπὸ τοὺς θυσιαστάς εἰς ὑγίαν του.

Τὸ τελευταῖον ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τραβῆξῃ εἰς μάχος καὶ ὁ μυριζόμενος καλοψημένους μεζέδες ξανθὸς θεὸς ἔχασε ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν του καὶ διεμαρτυρήθη στοὺς ἀνθρώπους, μὴ μπορῶντας πεῖν ἀ διατρέχει τὴν σφαίραν καθ' ἐκάστην... αἰτοῦς.

Οἱ Πονηροὶ τότε Πελαγοὶ δὲν τὰ ἔχασαν ἀλλὰ, συσχεφθέντες ἀπεφάσισαν νὰ κρατήσουν μὲν δι' ἐαυτοὺς καὶ πάλιν τὰ σφαγία, νὰ δώσουν ὅμως εἰς τὸν θεὸν καὶ κάποιον ἀντάλλαγμα. Καὶ τέτοιο βρήκανε ἕνα... λαντὼ μὲ τέσσερα μαλίστα ἄλογα, ἀντὶ γιὰ ἕνα ποῦ θὰ τοῦ ἦτο ἀρετὸ. Τοῦ ἄντι γιὰ χάρισαν καὶ ζωγραφίσαντες τὸν ἥλιον... ἀρματοδρομοῦντα, μᾶς ἄφησαν γιὰ κληρονομία τὴν εἰκόνα του ποῦ τὸν δέχνην μὲν διατρέχοντα τὴν σφαίραν καὶ φωτίζοντα τὸν κόσμον. αὐτὸν ὅμως παραμένοντα ἀκόμη στὸ σκοτάδι χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ βλάκας ὅτι ὥφειλε καὶ αὐτὸς ἀκολουθῶν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐποχῆς· μᾶς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ προαιώνιον ἄρμα του με... 16κύλινδρον αὐτοκίνητον Ρόλς-Ρόις.

Ἦλθε ὅμως τὸ καλοκαίρι. Καὶ ὁ ἥλιος μὲ μὴ παραστράτησι τοῦ ἀρματός του ἡ, καὶ γιὰτὶ ὅχι; μετὰ δικαιολογημένον ἀφηνιασμὸν τῶν πενινασμένων ἁλόγων του, στὸ ἀντίκρουμα τῆς γῆς ποῦ ἄρχισε νὰ πρσιανίζῃ, πλησίασε τόσο πολὺ τὸν κόσμον, ὥστε ν' ἀναγκαστοῦν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ δύνουν μικροτέρων ἔκτασιν τοῦ σώματός των στὰ διαπεραστικά βέλη τοῦ κακομούτσουνο αὐτοῦ Θεοῦ νὰ διπλωθοῦν στὰ δυὸ σὰν κολοκοτρωνεῖκοι σουγιάδες. Δυστυχῶς ὅμως τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν τοὺς ὥφειλε ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐποχὴ ἐπροχώρει περισσότερον καὶ ἡ ὑπάρξις τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γνωστῶν διπλῶν καθίστατο προβληματικὴ. Θὰ ἐτελείωνε δὲ ἕως ἐκεῖ ἴσως ἡ ἐπὶ τῆς γῆς κυριερα τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἕνας τῶν καλοφαγάδων ἐκείνων Πελασγῶν δὲν σήκωνε ἔστω καὶ μίᾳ φορὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ πιάτο του γιὰ νὰ δῇ γύρω καὶ δὲν ἔβλεπε πῶς ὑπῆρχε, ἐκτός ἀπὸ τὴν ξερὰ καὶ θάλασσα.

Ἀσυνειδήτητα τότε ἄρχισε νὰ τρέχῃ σ' αὐτὴν. Καὶ εἶδε μὲ μεγάλην του ἱκανοποίησιν πῶς ὀσοπλησίαζε πρὸς τὰ θεῖα νάματα, τὰ βέλη τοῦ ξανθοῦ Φοῖβου ἐγένοντο λιγότερο ἐνοχλητικά.

Ὅταν ὁ μπουνταλάς αὐτὸς πρόγονός μας ἔκανε τὴ πρώτη βουτιά καὶ βγήκε στὸν ἀερό πιδόροσος ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ δὲν κρατήθηκε. Ἀνοιξε τὰς δυὸ του παλάμιας, ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἔδωσε δυὸ μουντσεσ στὸν ἐγωϊστὴ Θεό.

— Ὡρσε τώρα !...
Ἦ δροσιὰ ὕστερα ἔδωσε

Ὑστερα φτερά στὴ φαντασία τῶν τότε ἀνθρώπων. Καὶ ἡ φαντασία χωρὶς νὰ ζητήσῃ οὔτε ὁδοποιεῖα σὰν Ἑλληνας δημοῖος ὑπάλληλος, οὔτε τίποτε ἄλλο, πέταξε μακριὰ καὶ ἄμα γύρισε εἰς φέρεϊ τὴν Ἀφροδίτην, τὸ γέννημα τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων τὴν προσωποποίησιν δηλαδὴ διὰ τὴν τερίστασιν, τῆς λευκότητος, τῆς καθαρότητος καὶ τῆς δροσιᾶς τῆς πλυμένης σάρκας.

Ἔτσι οἱ αἰῶνες ἀντέγραψαν πιστὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, ὅχι μόνον ἐξηκολούθησαν νὰ περιφρονοῦν τὸν ξανθόμυλλο Φοῖβον μὲ βουτιὲς στὶς Φαληγεῖς ἀκτὲς μᾶς ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀντιγράφουν στὰ πατροπαράδοτα μεταχειριζόμενοι τοὺς τέθριππον ἄρμα του, μετασηματισμένον ὅμως εἰς οὐρλιάζον ἐκ τοῦ γῆρατος Φορτάκι.

Ἀλλὰ χρειάζεται γρηὺς πέννα γιὰ νὰ περιγραφῶν σὲ εἰκόνας ἡ σκηνὴς ποῦ ἀπλώνονται τὶς σεληνοφάντες νύχτες στὶς Φαληγεῖς ἀκτὲς κάθε καλοκαίρι. Ἐκεῖ δηλαδὴ ποῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ξεχνώντας τοὺς τύπους φέρνουν μὲ τὸ νόμο τοῦ ἐνστικτοῦ 3.000 χρόνια πίσω τὸ πολιτισμὸ στὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων πελασγῶν. Καὶ ἀφήφοντες τὸ τί θὰ εἰποῦν οἱ ἄλλοι λούονται ἀναμῆς ὅπως οἱ ἀρχαῖοι, ἄρρενες μετὰ θηλέων, ἀνύμφευτοι μετὰ πανδρεμμένων, νέοι μὲ κορίτσια ὅλοι αὐτοὶ ἀνάκατα χωρὶς προσχήματα, χωρὶς ἐθιμοτυπίαν καὶ χωρὶς διακρίσιν γένους καὶ ἡλικίας.

Καὶ ὅταν κατόπιν κανεὶς διαβαίνει ἀπὸ τὶς ἐφημερὶς αὐτὲς ἀκτὲς, τὸ αὐλάκιμα ποῦ ἔχουν ἀφήσει ἡ... συμπρέλλες τῶν αὐτοκινήτων πάνω στὴν ὑγρὴ ἄμμο καὶ τὰ ἴσπε δωμένα παρὰ τὴν ἀκτὴν ἕως ἐκεῖ ποῦ στὰ

...καὶ θὰ συναντήσετε τὸν Πικναγὴ ἄκαλτον...

εἰ τὸ κύμα μέρη καὶ τὶ δὲν θυμίζουν ἐν ἅπ' ἐκεῖ πέρασαν τὰ ὅσα ἐλλείματα Ἑλληνικοῦ Δημοῖου Προϋπολογισμοῦ τάκια μὲ τὰ νυσταλέα σὰν πληροῦσαι πιδάκια, ὅτι ἐκεῖ εἶχαν στρωθεῖ ἡ βελόνες ποῦ χρησιμοποιήθηκαν ὡς τραπέζι νὰ τὴν... εὐωχία καὶ ὡς κρεβάτι διὰ τοὺς ποκοιμομένους ἀπὸ τὴν κόπωση, τὸ φαγητὸν τὸ ποτό, τὶς φροντίδες τῆς συγκέντρωσος τῶν ἀναγκασιούτων εἰς τοὺς συμπροστας. Καὶ ἅπ' ἐκεῖ εἶδαν τὰ μικρὰ παιδία τὴ θάλασσα γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὴ χαρτίσαν μὲ τὰ μικρὰ χεράκια τους καὶ τὶς ἀδύνατες φωνούλες τῆς χαρῆς, ἀντὶ καὶ χαροπαλά. Καὶ ἡ σκηνὴ ἔαφιν καὶ ἀλλοῦ. Τότε τὴ χάσά τῶν μικρῶν διαδέχονται τὰ δάκρυα, ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ νεοῦ τὰ κάνει νὰ τρέψουν, τοῦ νεοῦ τοῦ μεγαλύτερου, καὶ ἀπὸ τὸν Κεφαλὸν φρεττοῦ διὰ τὸν ρομφὸν ἐξορῶν.

Καὶ κλαῖνε καὶ κάνουν τὴν προσεγγίτων καὶ παρακαλοῦν τὸν Ἑπουράνιον Πατέρα νὰ διώξῃ γογγυρά τὸ καλοκαίρι ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῶν παιδῶν μὴν αὐτῶν ποῦ τὰ ἀναγκάζει νὰ βρῶνται τόσο κοντὰ στὴ θάλασσα, στὴ κατασμένη αὐτὴ χώρα τοῦ Σιτανα ποῦ βλάπτει καὶ καλὰ νὰ τοὺς πάρῃ τὸ Βάπτισμα.

Καὶ ὁ Κύριος Ἡμῶν, ὁ ἐν Οὐρανοῖς, ἀσκούσας ὡς φαίνεται τὰς προσευχὰς τῶν διέταξε τὸν μὴ ἐννοοῦντα νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐποχῆς μας, καὶ νὰ ἐτικαταστήσῃ τὸ χιλιεμβάλιόν ἐν τῇ χρήσεως τέθριππον ἄρμα του μὲ ἀρματοῦνον, ἀνεμῖόν του Ἡλίου νὰ παύσῃ κατακαίων τὰ ταπεινὰ μᾶς σαρκὰ διὰ τὸν φλογερὸν τὸν ἀκτίνων καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὸ σύχους.

Καὶ ἀμέσως ἐγένετο Φθινόπωρον. Καὶ οἱ ρωμηοὶ (ποῦ ἔμαθαν νὰ κολυμβοῦν πῶς) ἀνεξαρτήτως ἡλικίας φίλων καὶ πατέρων θὰ νυσταλήσουν τὸ καλοκαίρι... θὰ συναντήσετε... ἀπάλτον καὶ τριζόντα τοὺς δδόντας τὸν Παναγὴν καὶ θὰ τὸν ρωτήσετε τὸ κλασσικὸν «τί χαμπάρια». Καὶ καίτοι μετὰ κόπου, δικαιολογημένα, θὰ σὰς ἀπαντήσῃ «Κοῦο... ἔ... πὲ καλοκαίρι ποτὲ νὰ μὴ πεθάνῃς...» χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ αὐτὸν ν' ὀμβεῖται μερίδα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χεῖλιν του... Τὴν ἀνάποδος ποῦ εἶναι τὸ λὸς πάντων...

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Τὸ κρῖσι

Ποτὲ δὲν μὲ μεθὰ τὸ κρῖσι, ἀλλὰ πορεῖς ἐσὺ νὰ μὲ μεθύσῃς. Φέρε τὸ ποτήρι στὰ χεῖλιν σου ποῦ λατρεύω, καὶ ἔπαυός το σ' ἐμέ... Κραταίει τὸ ἄρμα τῶν γυλίων σου, καὶ μὲ μεθὰ μὲ τὸ φίλιν ποῦ ἔδωσες...

Νέκταρ

Χθὲς τὸ βράδυ μὲ φίλησεν ἡ Ροδόπη μὲ τὰ ὑγρά της χεῖλιν. Τὸ φίλιν ἦταν πικρὸ. Καὶ εἰμαι μεθυμένος μὲ τὸ θεῖο μεθύσι ποῦ μεθύονε στὸν Ὀλυμπο οἱ θεοί.

Τὰ κρῖνα καὶ τὰ ρόδα

Μὴ σὲ τρομάζουν, κορίτσι μου, τὰ δάκρυά μου μαλλιά. Μὴν περιφρονεῖς τὴν ἀγάπην μου, ὃ σὺ ποῦ ἔχεις τὴ δροσιὰ καὶ τὸ χεῖμα τοῦ ρόδου. Μήπως, στὰ στεφάνια, τὰ ρόδα δὲν γίνονται ὠραιότερα ζευγαρώματα μὲ τὰ κρῖνα.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΟΡΘΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Χαίρετε, εἶπε ἡ Μώντ.

Καὶ ἐτοιμαζόμενα νὰ βγῇ στὴν ἔξαφνα ἐξέλιξιν τῆς κράτησε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐγὼ τόσην πεποίθησιν στὸν Κέντ, ὡς οὐδὲ παρακαλῶ νὰ μείνετε γιὰ νὰ σὰς ἐξορκίσω τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνακρίσεως μου, Περιμένετε στὸ διπλανὸ δωμάτιον.

— Ἐὰν περιμένω, ἀπάντησε ἡ Μώντ περνοῦσα στὸν δωματίον ποῦ τῆς ὑπέδειξε ἡ Μύριελ.

Ἡ Κέντ, μὴκεν γελαστὸς στὸ σαλόνι, ἔβλεπε μὲ ἀβρότητα τὸ χέρι τῆς Μύριελ, ἔκλινε διπλὰ τὴν στον καναπέ καὶ ἔβλεπε τὰ μαλλιά.

Καὶ προοχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποῦ ἐπερίμενε ἡ Μώντ. Τὴν ἀνοίξε καὶ φώναξε:

— Μώντ! Σὰς ζητοῦν.

Ὅταν ἡ Μώντ παρουσιάσθηκε μετὰ τῶν προσώπων τῆς σκηνῆς, ἡ ἐκπληξίς της ἦταν μεγάλη, ποῦ εἶδε τὸν Ντάρβιν μετὰ τῆς Μύριελ καὶ τοῦ Κέντ καὶ ἀκόμα μεγαλυτέρα ὅταν ὁ Ντάρβιν ἔπρεπε γονατιστὸ μισροστά τῆς καὶ φιλώντας τὰ χέρια της, ἔλεγε:

— Μώντ, μικρὴ μου Μώντ. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην! μὰ ὁ θεὸς σου καὶ ἡ αὐτοθυσία σου, ἦσαν τόσο μεγάλες. Τόσο ἀνάνταστες. . . Μώντ, πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποῦ βασιλεύει ἡ ψευτιά καὶ ἡ ὑποκρισία.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ.
— Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶσαι καλὸς, καὶ καλὸς, ἄθως γιὰ ὅτι λένε γιὰ σένα;
— Μύριελ, τί λές, εἶπε ὁ Κέντ, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ κάποια ταραχὴ. Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Καὶ ὁ Κέντ σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρταν ποῦ ἀνέβηκε.

Τριζήσῃ τὴν κουρτίνα καὶ κύταξε ἀδιέξοτα ἔξω.

— Αἱ κατάλαβα, εἶπε βλέποντας πρὸς τὸν κήπον. Ὅταν γύρισε ἦσαν τελειῶς ἦσαν.

Ὁ Ντάρβιν οὐ εἶπε. Δὲν εἶναι καλὸν ἐννεύκον ὅμως.

— Πῶς Ντάρβιν;... Εἶναι τόσο μακριὰ... Ὅχι δὲ καὶ τόσο. Γιατὶ αὐτὴ τὴν στιγμήν εἶναι στὸν κήπον καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Ντάρβιν, περιμένοντας φαινεται τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐννοημάτων του... Μύριελ. Πῶς περνοῦσε νὰ πιστέψῃς ὅσα οὐ εἶπε ἕνας ἀνθρώπος ἀντερσιστῆς; Ἀλλὰ τὸν δικαίω.

— ἔπειτα, τοῦ εἶπε ἡ Μύριελ πλησιάζοντας τὸν Ντάρβιν. Τὴν εἶχε ὑποτάξει ἡ ματιά του. Καὶ τὸν Ντάρβιν, περῶσε τὸ χέρι της γύρω γύρω τοῦ καὶ ἐτοιμαζόμενα νὰ τοῦ ἀφῇ συγγνώμην, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε.

— Ὁ Ντάρβιν! φώναξαν καὶ οἱ δύο.

Καίτοι ἡμεῖς καὶ ἀτάραχος, στάθηκεν καὶ κατὰφιν καὶ εἶπε μὲ ἀπλότητα:

— Μὴ συγχωρεῖτε, ἂν οὐκ ἀντάξω τίς ἀνθρωπίνους σιγῆς. Δὲν ἦθα γιὰ σὰς, Μώντ.

— Ἡ Μώντ ἐδῶ, ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ Ντάρβιν.

— Ὑστερα ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Ντάρβιν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρεῖται ἐδῶ.

— Ὁ Λέοι, ψιθύρισε τρομαγμένος τὸν Ντάρβιν.

— Ὁ Λέοι, Ἀποκαλύψεις; Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Μύριελ.

Ὁ Κέντ, σὲ μίᾳ γωνίᾳ στεκόταν ἀμηχανῶν καὶ παραγμένος, ἐνῷ ἡ Μύριελ ἐξοργισμένη διαδοχικὰ βλέμματα σὲ δῶν τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς, ἐκπληκτικῇ. Τέλος, ὁ Ντάρβιν σηκώθηκε καὶ, περνώντας τὸ χέρι του στὴ μέση τῆς Μώντ, ἡ ὁποία, δακρυομένη δὲν ἔστρεψε ἀκόμα στὴν εὐτυχία της, τὴν ἐτράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο. ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ κ. Πάρις, σοβαρὸς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ καὶ τοῦφραζε τὸ δρόμο.

— Σταθῆτε, τοῦ εἶπε, τὰ ἀκουσα ὅλα. Μοῦ ὁφείλετε μίᾳ ἐξήγησιν. Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μᾶς γυναικας ποῦ ἀγυπῆσατε πολὺ ἄλλοτε. Γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς πόρως μου. Κύριε, εἶπε κατόπιν ἀπεινόμενος πρὸς τὸν Κέντ, ἐξηγηθῆτε.

Ἀλλὰ ὁ Κέντ, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἐπροχώρησε σιγά, ἀλλὰ σταθερὰ πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Εἶναι τόσο λυπηρὰ πρᾶγματα, εἶπε ὁ Ντάρβιν, ἄλλως τε, ὁ Κέντ δίνει μόνος του τὴ λύση. Πᾶμε Μώντ.

— Ὅταν βγήκαν ἔξω, ἡ Μύριελ στάθηκε γιὰ μίᾳ στιγμὴ ἀναυδος. Κατόπιν ἔκανε λίγα βήματα σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀκολουθῇ αὐτοὺς ποῦ ἐφευγαν. Ἐπειτα ἔπεσε σὲ ἕνα ντιβάνι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφύλλητα καὶ νὰ ψιθυρίζῃ.

— Ντάρβιν! Κέντ!...

Τὴν ἄλλη μέρα τ' ἀπόγευμα ἕνα ταχὺ αὐτοκίνητο ἔφερε τὸ Ντάρβιν καὶ τὴ Μώντ σὲ κάποια ἡσυχὴ ἐξοχικὴ ἀνωγειά, γιὰ νὰ περᾶσουν τὸν μήνα τοῦ μέλιτος. Ὁ Κέντ σὲ λίγες μέρες ἐφευγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἡ Μύριελ ἔμεινε μονάχη γιὰ νὰ κλαίῃ τὴ χαμένη της εὐτυχία.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΤΙΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΩΗ

ΟΙ ΔΙΟΙΚΤΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

ναὶ πραγματικῶς δύσκολη. Ἡ ἐπίσημη προσοσια τοῦ λαθρομποριοῦ τοῦ ἐρωτός, ἀντιπρὸς τὴν πρὸς τὰς ὑγιεῖς ἡθικὰς ἀρχὰς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀστυνομίας.

Ὅσοι παρὸντος μέτρον ἀποκλείεται προκαταβολικῶς...

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μᾶς γνώμην, ἕνα μέσο ἀμύνης ὑπάρχει: Νὰ συνεν οἰθοῦν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, οἱ ἐξερχόμενοι κατὰ τὴν ἑκάστη βραδὴ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς...

Ἀμερικῆς, σὲ δαυλλία τῶν Ἀθηνῶν, καὶ γὰρ συγκεντρώνονται σ' ἕνα ὁρισμένον μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιο νὰ ἐκκινούνη...

ἀντιστρατιά στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐρωτικῶν τους ὑπαρχέσεων. Ὁ ὄγκος, τῶν ἐρωτευμένων, στὰ σιγῇ τῶν ὁποίων καίει πρὸς ἀρεστον, θὰ τρομάξῃ τοὺς ληιστὰς τοῦ ἐρωτός, οἱ ὅποιοι θὰ τροποῦν εἰς ἀτακτον φυγὴν, ὅπως πρὶπον καὶ οἱ βουλγαροὶ ἐνώπιον τῶν τσολιάδων τοῦ 12. Εἶναι τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν μέσον.

Ἀν μάλιστα στεροῦνται ἀρχηγῶν, ὁ ὑποκαταστάτης ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως τὰ καθήκοντα... τοῦ ἀρχιστρατήγου φθάνει νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος... κινήματων.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τὰ κοσμήματα

Τὰ κοσμήματα δὲν φοροῦνται σ' ὅλες τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ πρέπει νὰ ξεύρη κανεὶς ποῦ εἶναι τὰ κατάλληλα γιὰ κάθε περίστασιν.

Ποιὲ μὴ στολίζεσθε τὸ πρῶτ' μὲ κοσμήματα. Εἶναι ἐπίσης ἔλλειψις γούστου νὰ φορᾷ μὴ κυρία κυπριὰ κοσμήματα διὰ πηγαίνει νὰ κάμῃ ἀγοράς ἢ ἄλλες κοῦρσες.

Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖτε νὰ φορᾷτε διαρκῶς χωρὶς νὰ κάμῃ ἀζημιὴν ἐντύπωσιν εἶναι κανένα δακτυλίδι ποὺ δὲν τὸ ἀποχωρίζεσθε ποτέ, καμμμία μαρτίττα γιὰ τὴν πλουρίτσαν σας κ' ἐκεῖνη ὄχι πολὺ βα-

ΤΟ ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Charles Millevoye, ὁ ψάλτης τῆς μελαγχολίας τοῦ Φθινοπώρου, ἐγεννήθη στὰ 1782 κ' ἐπέθανε φθισικῶς στὰ 1816. Τὰ λυρικά του τραγούδια εἶνε προοίμια ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε καταταῖ μεταξὺ τῶν δοκιμοτάτων, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὸν ἔπερνε νέον.

Ἡ ποίησις τοῦ Millevoye εἶναι ἡ ποίησις ἡ ἀγαπητὴ εἰς ὅλους τοὺς αἰσθηματικούς καὶ ρωμαντικούς.

Τὸ κατωτέρω τραγούδι του εἶνε ἀπὸ τὰ μελαγχολικώτερα. Τὸ ἔγραψε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας του.

Οἱ ἀναγνώσται μας ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πεζογράμματα αὐτοῦ τοῦ προσέχουν.

Μὲ τὸ φόρεμα τῶν δασῶν μας τὸ φθινόπωρον εἶχε σκεπάσει τὴν γῆν. Τὸ ἄλλος ἦταν δίχως μυστήριον καὶ αἰωποῦσε ἐκεῖ τὸ ἀηδόνι.

Θλιμμένος καὶ ἐτοιμοθάνατος, στήν αὐγὴ τῆς ζωῆς του, ἕνας νέος ἄρρωστος, μὲ ἀγὸν βῆμα, περιέτρεχε μίαν φορὰν ἀκόμα τὸ δάσος τὸ ἀγαπημένο εἰς τὰ πρῶτά του χρόνια.

—Δάσος! πόσο σὲ ἀγαπᾷ! χαῖρε... πεθαίνω! τὸ πένθος σου μοὺ προλέγει τὸ πεπρωμένον μου καὶ σὲ κάθε φύλλο ποὺ πέφτει βλέπω ἕνα προμήνυμα τοῦ θανάτου. Ὡ μοῖρατε χορὸν τῆς Ἐπιδάου, μοὺ εἶπε: «Τὰ φύλλα τῶν δασῶν ἐμπρός εἰς τὰ μάτια σου θὰ κινεῖσιν ἀκόμα, ἀλλὰ γιὰ τέλος ταῖα φορᾷ. Τὸ αἰώνιον κυπαρίσσι θὰ σέ σκεπάσῃ» χλωμότερος ἀπὸ τὸ χλωμὸ φθινόπωρον θὰ γύρης πρὸς τὸ μνήμα. Ἡ νεότης σου θὰ μαρτυρῇ πρὶν ἀπὸ τὸ χορτάρι τοῦ λειμῶνος, πρὶν ἀπὸ τὴν κληματὶδες τοῦ λόφου. Καὶ τώρα πεθαίνω!... Ὁ σκοτεινὸς νῦντος μὲ ἀγγίζει μὲ τὴν κρύα πνοήν σου καὶ εἶδα, ὡσάν μίαν μάταιν ὀπτασίαν, νὰ σβύνε-ται ἡ ὥραία μου ἀνοιξίς. Πέσε, πέσε, φύλλο ἐφήμερον! Σκέπασε ἀπὸ τὰ μάτια μου αὐτὸ τὸ ὑλὶβερὸν δρόμον· κρύψε ἀπὸ τὴν ἀπελπί-σιν τῆς μητέρας μου τὴν θεαὴν ποὺ θὰ εἶμαι αὐτοῖς. Ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι, ἂν θάμνηται καμμία φορὰ ἡ ἀγάπη μου μὲ λυμένα τὰ μαλλιά νὰ κλάψῃ σὺν φεύγῃ ἡ ἡμέρα, τότε ξύπνα μὲ τὸ ἐλαφρὸ πεισμὸν σου τὸν ἱστικόν μου γιὰ νὰ παραγορηθῇ μὴ στιγμὴ!...

Ἔτσι εἶπε καὶ ἀπομακρύν-θηκε... γιὰ νὰ μὴν ξαναγυ-ρίσῃ πρὶν... Τὸ τελευταῖον φύλλο ποὺ ἔπεσε ἐσημείωσε καὶ τὴν τελευταία του ἡμέρα. Κάτω ἀπὸ τὴν βελανιδιά ἀνοῖξαν τὸν τάφον του... Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη του δὲν ἐρ-χεται διόλου νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐρημικὴν πλατάν. Καὶ μο-νάχα ὁ βοσκὸς τῆς κοιλά-δος ταράσσει μὲ τὰ βήματά του τὴν οἰκίαν τοῦ τάφου.

CHARLES MILLEVOYE

ρεὰ καὶ τὸ δολοφί, βραχιόλι.

Ὅταν πηγαίνετε τὸ ἀπόγευμα σὲ ἐπισκέ-ψεις μπορεῖτε νὰ φορέσετε μερικὰ κοσμή-ματα ὄχι ὅμως νὰ παραιοφοροῦντε σὺν βι-τρίνα κοσμηματοπωλείου.

Τὰ βαρύνετα μπιργιάντια, τὰ ἀκριβὰ μαργαριτάρια καὶ ὅλα τὰ λαμπρὰ πετρά-δια ἐν γένει προορίζονται μόνον γιὰ τὸ βράδι· μὲ ἔξω μὲν τοιαύτους μέσα στὴ ζωνὴν λαμπρῶν τῶν φώτων.

Στὴν ἐποχὴν μας ὑπάρχουν ψεύτικα κοσμήματα τοσόν τέλεια ποὺ εἶναι ἀδύ-νατον νὰ τὰ χωρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ ἀλη-θινά. Γι' αὐτὰ λαμπρὸν θὰ ἀκολοιθῇ στήν ἰδίαν σειρὰν ὅπως καὶ γιὰ τὰ πραγμα-τικά. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φορᾷτε ἕνα κτεπητὸ δακτυλίδι στὰς 10 ἡ ὥρα τὸ πρῶτ' μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι αὐτὸ σὰς κόστισε μόνον ἑκατὸ δραχμὰς. Θὰ τὸ φορέσετε κ' αὐτὸ ὅπως θὰ φοροῦσατε καὶ τὸ ἀληθινὸ ἂν τὸ εἶχατε πρὶν θὰ σὰς κόστιζε ἴσως 25000 δραχμὰς.

Ἄλλ' ἡ γυναῖκες ἔχουν ἕνα ἰδιαιτερό πάθος γιὰ τὰ κοσμήματα καὶ ἐν γένει τὰ στολιδία γι' αὐτὸ καὶ οἱ διάφοροι βασιλεῖς τῆς μόδας ἐφεύραν πρὸς χρῆσιν τῶν κοσμή-ματων φαντασίαν, ἀπὸ ἔξω ἢ γιὰ τὴν ποὺ μπο-ροῦν νὰ φορεθῶν κάθε στιγμὴ. Ποτέ ὅμως δὲν θὰ φορέσετε ἕστω καὶ ἕνα φαντασί-κόσμημα διὰ νὰ κάμειτε σπόρον.

Ἡ νέες δὲν πρέπει νὰ φοροῦν κοσμή-ματα πρὸ πάντων σὲ μικρὰ ἡλικία.

Ὅταν βγαίνουν ὁμοῦ στὸν κόμον μπο-ροῦν νὰ φορέσουν μερικὰ ἀπ' ἀπερισσό-τερον ἐργαζόμενα παρὰ στολιμμένα μὲ πε-

Ἡ Ἐρμεν Σπῆρερ, ἀστὴρ τοῦ Χόλυγουντ ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν ὡραιότερων κνημῶν.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΣΕΛΙΣ

ΤΙΣ ΜΑΓΙΕΣ ΩΡΕΣ...

Τὶς μαγίες ὥρας τῆς αὐγῆς ὅπως ἀνοίγουν [τ' ἀνθία] ἀνοίγεται ἀπαράλλακτα τῆς νύκτας τὸ [σκοτάδι] ἀνοίγεται στὸ ξύπνημα ἄλλης [μερὸς τὰ] καὶ κλείνουμε ἀπ' τὸ πρῶτ' σύγκορμα ὡς τὸ [βράδυ].

Τὶς μαγίες ὥρας σὺν θὰ βγῇ ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ [καρμῶν] ἀνοίγει δυνερόπολιν. στοὺς πρῶτους γλυ- [κασμούς] τῆς [αἰσθῆς] ἀνάλαφρῃ ἡ καρδιὰ κατὰ νὰ ψιθυ- [ρίσῃ] καὶ πάλι ξαναρίχνεται στοὺς χθεσινούς [καίμους] τῆς

Τὶς μαγίες ὥρας τὰ δεινὰ γέρουν νὰ [χαιρετίσιν] χεῖλιν σὰς καὶ ἡ ποῦδρα σὰς εἶνε ἀπαρ- [τή] τῆς. Ποτέ τὸ κραγιὸν καὶ ἡ μαρτὴν δὲν [λείπουν] ἀπὸ τὸ τραντάκι σας, ἀλλὰ πρὶν [μον] ξεύρετε ὅραγε ὅλες σας ὅτι καὶ τὸ β- [ρα]μιο εἶναι μὴ δόλοκληρῇ ἐπιστήμῃ καὶ δι- [α]γὰ νὰ εἶναι κανεὶς καλεῖσθαι μὲν πρὶν [νὰ] ἔχῃ δόλοκληρῇ συλλογὴ ἀπὸ καλλυντικῶν.

Δὲν μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ ἴδια καλλυντικά γιὰ ὅλες τὶς ὥρας τῆς ἡμέ- [ρας].

Τὸ πρῶτ' θὰ τονώσετε πολὺ ἐλαφρὰ τὰ [φυσικά] σας χρώματα τοῦ προσώπου σας, ἀλλὰ μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε τὸ βράμιο νὰ μὴ [δυσκρινεῖται] διόλου.

Τὸ ἀπόγευμα μπορεῖτε νὰ μεταχει- [ρῆσθε] λιγὰ καὶ ποῖο σκοτὸν ὅς γιὰ τὸ πρῶ- [τ' ἡμέρας] δὲν εἶναι πλέον τόσο δυνατὸν.

Γιὰ τὰ βράδια καὶ πρὸ πάντων γιὰ κο- [σμητικὰ] κέντρα ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν ἡλι- [κωτικῶν] συνιστάται τὸ ἄλικο γιὰ τὰ χεῖ- [λιν] καὶ εἶναι ἀπαραίτητον ἕνα ζεστοῦ ὡς σὺν [μάγνητα]. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆ- [τε] χωρὶς φόβον καὶ λίγο ὀίμελ γιὰ τὰ μά- [τια] καὶ νὰ σεριάζετε ἐλαφρῶς μὲ λίγο μαρ- [ρο] τὲς βλεφαρίδας σας. Τὴν ἡμέραν ὅμως [ἀποφεύγετε] συστηματικῶς τὸ σερινάρισμα γιὰ τὸ [δίδει] στὰ μάτια ἕνα πολὺ ἐπι- [βλέμμα].

Τὸ πρῶτ' θὰ τονώσετε πολὺ ἐλαφρὰ τὰ [φυσικά] σας χρώματα τοῦ προσώπου σας, ἀλλὰ μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε τὸ βράμιο νὰ μὴ [δυσκρινεῖται] διόλου.

Τὸ ἀπόγευμα μπορεῖτε νὰ μεταχει- [ρῆσθε] λιγὰ καὶ ποῖο σκοτὸν ὅς γιὰ τὸ πρῶ- [τ' ἡμέρας] δὲν εἶναι πλέον τόσο δυνατὸν.

Γιὰ τὰ βράδια καὶ πρὸ πάντων γιὰ κο- [σμητικὰ] κέντρα ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν ἡλι- [κωτικῶν] συνιστάται τὸ ἄλικο γιὰ τὰ χεῖ- [λιν] καὶ εἶναι ἀπαραίτητον ἕνα ζεστοῦ ὡς σὺν [μάγνητα]. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆ- [τε] χωρὶς φόβον καὶ λίγο ὀίμελ γιὰ τὰ μά- [τια] καὶ νὰ σεριάζετε ἐλαφρῶς μὲ λίγο μαρ- [ρο] τὲς βλεφαρίδας σας. Τὴν ἡμέραν ὅμως [ἀποφεύγετε] συστηματικῶς τὸ σερινάρισμα γιὰ τὸ [δίδει] στὰ μάτια ἕνα πολὺ ἐπι- [βλέμμα].

Τὸ πρῶτ' θὰ τονώσετε πολὺ ἐλαφρὰ τὰ [φυσικά] σας χρώματα τοῦ προσώπου σας, ἀλλὰ μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε τὸ βράμιο νὰ μὴ [δυσκρινεῖται] διόλου.

Τὸ ἀπόγευμα μπορεῖτε νὰ μεταχει- [ρῆσθε] λιγὰ καὶ ποῖο σκοτὸν ὅς γιὰ τὸ πρῶ- [τ' ἡμέρας] δὲν εἶναι πλέον τόσο δυνατὸν.

ΓΙΑΤΙ ΨΥΧΗ....

Γιατὶ ζητᾷς ψυχὴν μου τὸ μεθύσι τὸ θεῖο ἐκείνο τὸ γλυκὺ ποὺ σ' οὐχεὶ κάποτε χαρίσει τὸ χάδι (Ἐκείνου) τ' ἀπαλό;

Γιατὶ ψυχὴ νοσταλγικὰ προσμένεις λόγια ν' ἀκούσῃς τρυφερὰ ἐν ᾧ τὸ πλάσμα ποὺ λατρεύεις σ' ἄλλη τὰ λέγει στοργικά;

Γιατὶ ψυχὴ δὲν θέλεις νὰ ξεχάσῃς ὅτι γιὰ πάντα ἔχει χαθῇ καὶ κάθε πόθος σου νὰ θάψῃς σὲ μνήμα σκοτεινὸ, βαθὺ;.....

Τσιόλις

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ...

Νύχτα: Ὁξὼ κ' ἄς οὐδλιάζουν τὰ [σοιχεῖα]... Τί; μ' αὐτὸ μήπως τῆς ψυχῆς τῆ γαλήνης [αἰσθῆς];

Καράβια ποὺ γύρισαν, μὴ δὲν ἀρά- [ξαν];

Ὅσιν πρῶτα καὶ πάντα, σὶν πιστῶν [τὴν ἀκτὴν];

Τρισκόταδο: Τοῦ νοῦ μου τὸ φῶς [στιγμὴν] καμνιά;

Τῶν καιρῶν τὸ πέπλο νὰ σκεπασθῇ [δὲ] μπόρεσε... ἡ ὥρα τῆς νύκτας—φαιχτή—σὲ μένα [δὲ] χάρισε;

Κι' οὐτ' ἔφερε στοὺς ἐγὼ μου τὸ εἶναι [κρυπτεῖν];

Ὡς πάλι καὶ τώρα, κ' ὡς τώρα [καὶ] πάλι,

Ἀνίκητος τρέχω στὴ μεγάλην ἀλή- [θειαν]...

Φῶτα μοὺ φέγγουνε τὴ διάβρα μου [πλήθειαν]!

Φῶς φαινό, ὦ καὶ Σὺ ποὺ σὲ πλεῖ- [στον] τώρα

στὴς λατρείας τὸ δρόμον, σὴς ἀπου- [δῆς] μας τὴν ὥραν...

Ἀς περάσουμε ἀνέμωπα τῆς ζωῆς [τὸ] κανάλι.

Τάκης Μαυροκεφάλος

ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ

Φτωχὸς διαβάτης κ' ἔρημος, μὲς τῆς ζωῆς [τῆ] σφάται, παντοτεινὸν μου σύντροφον γὰρ ἔχω τὸν καὶ μὴ Βλέπω τοὺς ἄλλους ποὺ γελοῦν καὶ λέγω [γιατὶ] τάχα καὶ γὼ τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς νὰ μὴ μπορῶ [νὰ] εἶδω Μαραίνετε τὸ σῶμά μου ἂν καὶ δὲν εἶμαι [γέρος] ὁ μαῦρος πόνος πρόσκαιρα τὸ λυγρὸν τὸ [γεροντὶ] τῆς μοῖρας γὼ ἀπόπαιδο καὶ παραγνώ- [στιμος] με τοὺς καὶ μὲν φλογίζουμε ποὺ ἐκείνη [μὲ] κρῶνα Πῶς νοσταλγῶ τὸν θάνατον τὸν λυγρὸν [τοῦ] πόνου νάρθη νὰ μ' εὖρη ξαφνικὰ νὰ ποὺ ἀγο- [διαβῶ] μ' ἀφτὸς γελᾷ σαρκαστικὰ στὸ πέρασμά [τοῦ] χρόνου κ' ἔτσι μ' ἀφίην νὰ πονῶ καὶ νὰ ἀργο- [λεβαίνω].

Κων. Καρατζᾶς

ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

Χθὲς βράδυ ποὺ τοῦ γεγαυριοῦ τὸ ἀσημέ- [νιο] φῶς ἐπρόβαλλ' ἀπ' τὸ φίλημα τῆς περσίνης [μυριῶν] μου

θυμήθηκα τοὺς ἔρωτες τὰ χάδια καὶ τοὺς [πρό]πους

μᾶς ἀνοιξιάντικης τρελλῆς μαγευτικῆς [βραδιᾶς] μου

Πέταξε πίσω ἡ σκέψη μου θυμήθηκε τὴν [νύχτα]

ποὺ ἐνωμένες δυὸ ψυχῆς, τρελλὰ ἐρωτευ- [μένες]

νοσταλγούσανε γλυκὰ, ποὺ δνεῖρα τῆς [πλάτης]

καταδικάσαν δυὸ καρδιὲς νὰ μένουν σκλα- [βωμένες].

Τότε τὸ νεραϊδένιον σου, ἀφρόπλοστο κορ- [μάκι]

ἐνόμισα πῶς [χάιδενα], κ' ἐννιωσα στήν [ψυχὴ] μου

μὴ ἀνατριχίλα φοβερή, καθὼς ἐκείνη τότε ποὺ σοῦδωσα τὸ πρῶτον μου ἐρωτικὸν γιλι [μου].

Πολύβιος. Μητσόπουλος

*

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Κελαηδούσανε τὰ ῥόδια καὶ γελοῖσαν [τάσσε] ἰα

στούσανον ψηλὰ τὰ πλάτη, ὦ χρυσὴ μου [Πασαλιά],

ποῦρθεμε στὴ φυλλωσιά σου δυὸ ἀδῶν [Περιστέρια]

κι' ἄκουσες τὸ μυστικὸν μας καὶ τὰ πρῶτα [μας] φίλια.

Ἀχ! ποτὲ μὴ μαρτυρήσῃς, ὁμορφά μου [λουλουδάκια],

τὰ κρυβὸν τὸ μυστικὸν μας, διὰν ἐρῶντων μὲ [φίλια]

τὴ χρυσόσκονη νὰ πάρουν τὰ χρυσὰ τὰ με- [λίσσας],

ὅτε πάλι διὰν ἐρῶντων νὰ λαλήσουν τὰ [πουλιά].

Καὶ σεῖς πρῶτίν μου φύλλα, [ὅταν] ἐρῶν τὰ γέρρακι

ἀπαλὰ νὰ σὰς χαϊδέψῃ καὶ γλυ- [κὰ] νὰ ψιθυρήσῃ

κ' ἕνα θεῖον τραγουδιὸν τῆς [ἀγάπης] τραγουδάκι,

τὰ κρυβὸν τὸ μυστικὸν μας, ἔχ'! πο- [τὲ] μὴ μαρτυρήσῃς.

Καὶ σεῖς μαργαριταρένιες κ' [ἀργυρῆς] δροσοσταλίδες,

ποὺ στολίζετε τὴν νύκτα, φύλλα, [λουλουδάκια] καὶ κλώνια,

διὰν ἐρῶντων νὰ σὰς πάρουν μ' [ἕνα] φίλημα οἱ ἀχίδες τοῦ ἡλίου, μὴν τὸ μαρτυρήσῃς, [μυστικὸν] νὰ μείνῃ αἰώνια.

Ἀλκαίος Ὀλύμπιος

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Παιδί μου, μη λησμονείς, ότι το θάρος και η γενναίότης δεν πρέπει ποτέ να εγκαταλείπουν ένα πραγματικό Ιππότην, και σὸν μεγαλειετον κίνδυνον. Ο Θεός είναι παντα μαζί του. Έλα λοιπόν, νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμήν.

Κι' ὁ πατέρας κι' ὁ γυνὴς γονάτισαν καὶ ἤχησαν νὰ προσεύχονται.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ σκέψις τῆς Κάως ἦν ἐστραμμένη στὴν τύχη τῶν δύο Μπαρταλιάν. Σὰν ἐνεργητικὴ γυναίκα ποὺ ἦαν δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ τῆς νὰ κλαίῃ. Ἐπ' ὅσον γνήσια γενναίως ἀποτάσεις καὶ ἔτσι κινδύνους τὸν γόθο τῆς πάνω σὲ τραπεζίῃ εἶπε:

—Καλὰ. Πρέπει ὅπως ὅπως νὰ μῶδ στὸ Τάμπλ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν.

—Ὅσο γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγε καὶ τί θὰ ἔκαμε ἐκεῖ, δὲν ἤξευρε ἀκόμη τίποτε. Εἶχε μπροστὰ τῆς πέντε μέρες γιὰ νὰ σκεφθῇ. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ριζωθῇ μέσα στὸ μυαλό τῆς ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦταν ὅτι ἐπ' ἐπε νὰ μῆν στὸ Τάμπλ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου, πρὶν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ποὺ θὰ γίνονταν τὴν Κυριακὴν καὶ τὸ πρῶτο... ὅπως εἶχε μάθει.

Τὴν στιγμήν ποὺ ἔπερνε αὐτὴν τὴν ἀπόφασις, ἀκούσας φωνῆς ἀπὸ τὴν μεγάλη αἰθούσα.

Ἡ Κάθω σκούπισε τὰ μάτια τῆς, ἔτριψε τὰ μάγουλά τῆς μὲ τὴν ποδιά τῆς γιὰ νὰ φέρουν λίγο χρώμα καὶ μῆλκε μέσα στὴν ταβέρνα φωνάζοντας:

—Τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα; Ἡσυχία λοιπόν, μήπως ἔχετε θυμὸν νὰ μᾶς πᾶρῃ εἰδήσιον ἢ περίπουλος!

—Ἔνας φόνος! Σκότωσαν μιὰ γρηὰ γυναίκα!

—Ἡ Ρουσιότσα καὶ ἡ Πακέτα τὴν σκότωσαν!

Τρεῖς τέσσαρες νέες πέταξαν αὐτὸν τὸν λόγον. Ἦταν οἱ ποῖοι ἀποπνέοντες ἐχθρὸς τῶν δυο κοριτσιῶν ποὺ ζήλευαν γιὰ τὴς κατακτήσεις τους καὶ τὴν ὀμορφιά τους καὶ δὲν θὰ τὴς κακοφαίνονταν νὰ τὴς δοῦν μπεδεμένες σὲ καμμιὰ βρωμοδουλειά.

Γι' αὐτὸ ἔκαμαν δυο μορφοῦσαν περὶ μεγάλη φασαρία γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν φόνον, ποὺ σὲ ἄλλη περίστασι δὲν θὰ τὴς ἐνδιέφερε διόλου.

—Ἡ καὶ μὲν ἡ γρηοῦλα; φευτόκλαιε ἡ μιὰ. Εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα!

Ἐγὼ εἶπα πάντα ὅτι ἡ Πακέτα εἶχε ἕνα ὑποῦλο βλέμμα, ξεγῶνιζε ἡ ἄλλη.

—Πρέπει νὰ τὴς καταγγείλωμε στὸ δικαστήριον, ἔλεγε ἡ τριττὴ.

Ἡ Ρουσιότσα καὶ ἡ Πακέ-

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τῶν ἱππότην Μπαρταλιάν

τα ἔκλειαν, ἐφώναζαν, ὀρκίζονταν ὅτι ἦσαν ἀθῶες.

—Σωπάστε ὅλοι, λοιπόν, διέταξε ἡ Κάθω.

Στὴ στιγμή σιώπησαν ὅλοι. Ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας κλείσθηκε μὲ προσοχή.

—Πῶς εἶναι αὐτὴ ἡ σκοτωμένη γρηὰ; ρώτησε ἡ Κάθω.

—Σὺν δούρῳ ἀντίκρου. Ἀχ τὴν κακομοίρα τὴν γρηὰ! Πῶς τὴν λυποῦμαι... Δὲν μπορῶ θ' ἀρρωστήσω!

Αὐτὴ π' ὁ μίλους ἔτσι, ἦταν μιὰ χονδρὴ κοπέλλα μὲ κιτρινωπά μαλλιά καὶ πρισιμένα μάτια, ποὺ ἔτριπε ἀγρια βλέμματα στὰ κορίτσια ποὺ ἦσαν μωρεμένα σὲ μιὰ γωνία κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν φοβερὴ κατηγόρια ποὺ ἐρίπταν ἐπάνω τους.

—Τρεῖς ἀνὰ διηγήσου μᾶς τί ἐξέρεας, εἶπε ἡ Κάθω.

Ἡ Τρεῖνα ἔβαλε τὰ χέρια τῆς στὴν μέση τῆς, ἔτριψε ἕνα βλέμμα γύρω τῆς, κι' ἀρχησεν.

—Λοιπόν, ἦταν μὲν εἶχαμε βγῇ, θὰ εἶχαν περάσει ἴσως πέντε ἡμέρες, ὁ Ζὰκ ὁ Κουλό, ἡ ἀψυλὴ ἡ Σανθίνα, ἡ Φιλὶν καὶ ἡ Λεονόρ. Μόλις βρεθήκαμε ἔξω, ὁ Ζὰκ ὁ Κουλό ἀρχίζει νὰ φωνάζει, «Μπα! τί εἶναι ἐκεῖ; —Πᾶνε νὰ δοῦμε, λέγει ἡ Φιλ.ν —Πᾶμε λέγω κι' ἐγώ». Ὁ Ζὰκ μὲρὸς

καὶ μῆς πίσω πᾶμε διὰ μᾶς νὰ δοῦμε. Καὶ τί θαρρεῖτε ὅτι βλέπομε μπροστὰ μᾶς; Τὴν Ρουσιότσα καὶ τὴν Πακέτα σηκωμένες πάνω ἀπὸ μιὰ γρηὰ ποὺ τὴν στραγγάλιζαν. Πέστε καὶ οἱ δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

—Ἀλήθεια εἶναι, ἀλήθεια, ἐφώναζαν ὅλες μαζί.

—Ἐννοῦνται λέτε! εἶπε ἡ Ρουσιότσα. Ἡ γρηὰ ἦταν ἤδη πεθαμένη.

—Πεθαμένη! Πῶς πεθαμένη ἀφοῦ κοινοῦνταν ἀκόμη. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἡ Πακέτα καὶ ἡ Ρουσιότσα ἐπάτησαν τὰ κλάμματα κι' ὀρκίζονταν ὅτι στὰ σκοτεινὰ σκόνταψαν σ' ἕνα πτώμα, κι' ἔσκωσαν μονάχα νὰ δοῦν ἂν εἶχε ἐπάνω τίποτε τὸ πολίτιμο γιὰ νὰ τὸ πάρουν.

—Ἐννοῦνται λέγετε ἡ Τρεῖνα ἀγριεύοντας τὰ μάτια τῆς. Ὅσο γιὰ μένα ἐγὼ θὰ πάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸ δικαστήριον. Ἐλα Ζὰκο.

Ἡ Κάθω τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. —Πολλὲς φασαρίες κάνετε γιὰ μιὰ γρηὰ ποὺ ἦλθε νὰ πεθάνῃ στὴν πόρτα μᾶς. Καὶ

μήπως αὐτὸ συμβαίνει γιὰ πρώτη φορὰ; Τί ἔχεις νὰ πῇς; Γιὰ πάνε νὰ φέρῃς τὴν ἀστυνομία κὼρη μου κι' ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τοὺς πῶ τί ἐγίνε ὁ λόγιος ποὺ δὲν ξεναγήσαν ποτέ. Καὶ σὺ Κουλό, ξεύρεις καλὰ δι' ἔχεις νὰ λογαριασθῇς καὶ σὺ μὲ τὴν ἀστυνομία... καὶ ὅλες ἡ ἄλλες, ἔ, μὲ καταλάβετε. Ὅλη ἡ τελατρία τῆς κυρίας Κάθως σάπασε ἀπὸ τὸν τρόμο.

Μὰ τὸ Θεὸ εἶπε ἡ Κάθω εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θέλουν νὰ μοῦ φέρουν τὴ δικαιοσύνην ἐδῶ μέσα. Ἀς ἔλθῃ κι' ἔχῃ ν' ἀκούσῃ...

Κάθω, Κάθω φώναξαν μερικοὶ Τροῦν-δοι.

—Ἡ Κάθω ἔχει δίκαιον. Φταίει ἡ Τρεῖνα.

Ἡ Τρεῖνα ἄλλαξε εὐθὺς τὰ λόγια τῆς κι' εἶπε ὅτι ἀστενεύτο διὰν ἔλεγε διὰ τὴν φελε νὰ καταγγεῖλῃ τὴν Ρουσιότσα καὶ τὴν Πακέτα. Ἡ ἡσυχία ἀπικαταστάθη. Δύο τροῦνδοι ἀνέλαβον νὰ μεταφέρουν τὸ πτώμα μακριά, γιὰ νὰ γεννηθῶν ἡσυχία ἐναντίον τῆς ταβέρνας. «Οἱ δυὸ νεκροὶ ποὺ μιλούν.» Κι' ὕστερα ἡ γρηὰ διαλύθηκε.

Ὅταν ἡ Πακέτα κι' ἡ Ρουσιότσα ἐπαμύζονταν νὰ ὄγουν κι' αὐτὲς μὲ τὴν σι-ορά τους ἡ Κάθω τοὺς κινήθηκε.

Σταθίστε, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, τὲς εἶπε.

Ἡ ταβέρνα ἔκλεισε κι' ἔσβησαν τὰ φῶτα.

Ἡ Κάθω ὁδήγησε τὲς δύο φίλες σ' ἕνα δωμάτιον κι' ἔκει τὲς ρώτησε:

—Λοιπόν δὲν εἰσθε οἱ ποὺ σκώτα-σατε τὴν γρηὰ;

—Κάθω! Εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς ὑπο-πτεύσῃ; ... Ὅχι δὲν εἰμαστε μῆς...

—Καὶ ὅμως εἶπε ἡ Κάθω, ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἰσθε αἱ! Μὴ φωνάζετε μὴ κλαίτε, δὲν ὀρεῖται τίνα. Πιστεύω ὅτι εἰσθε ἐνοχοὶ. Καὶ ἀθῶοι νὰ εἰσθε ἀκόμη δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδείξετε.

Ἐπ' αὐτὸν τὸν λόγον ποὺ τὴν ἀκούσαν, ἡ Πακέτα καὶ ἡ Ρουσιότσα ἐπείσαν νὰ καταθέσουν οἱ αἱ σεις σκωτάσατε τὴν γρηὰ. Τὴν ἀκούσατε τὴν Τρεῖνα; Σιωπὴ λοιπόν, τὰ κλάμματα εἶ-ναι περιττά. Ἐλάτε νὰ συνεννοηθῶμε ἀκούστε με!

Ἡ Πακέτα σταύρωσε τὰ χέρια τῆς. Ἡ Ρουσιότσα κατέβασε τὸ κεφάλι τῆς. Ἐπ' ἔμειναν ἀπὸ τὸν τρόμον τους.

—Ἀκούστε με, ξαναεἶπε ἡ Κάθω, ἐὰν μὲ ὑπακούσατε δὲν λέγω τίποτα ἐάν ὅμως ὀχι, σὰς καταγγέλλω. Διαλέξετε.

—Διὰ τάξτε. Εἶπαν καὶ οἱ δυὸ τους καὶ τὰ δόντια τους κινυποῦσαν ἀπ' τὸν φόβον.

—Ὅριστε σὰς ζητῶ ἀπακοήν, πεῖτε ἡμερῶν οὐτε μιὰ ὥρα παρὰ πάνω. Δὲν εἶναι δύσκολον.

—Τί πρέπει νὰ κάμωμεν.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ τὴν ὥρα ποὺ πρέπει. Γιὰ τὴν ὥρα θὰ κοιμηθῇτε ἐδῶ. Σ' αὐτὲς τῆς πέντε ἡμέρες δὲν θὰ βγῇτε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Μὴ φοβάσθε ξεύρετε ὅτι ἐδῶ θὰ γάτε καὶ θὰ κοιμηθῇτε καλά. Εἰσπαστε σὺν νὰ λέμε, αἰχμάλωτοί μου γιὰ πέντε ἡμέρες.

Τί τὰ θέλετε, εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ τρέλλα. Θὰ σὲ ὑπακούσωμεν Κάθω, θὰ εἰμαστε φρόνιμες καὶ δὲν θὰ παρουσιασθῶμε πον-θεῖνά.

—Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ἀλλὰ σκεφθῇτε καλά. Ἐάν ἡ μιὰ ἀπὸ σᾶς μ' ἀφίσει πρὶν ἀπ' τὸ Σάββατον βραδὺν θὰ τρέξω εὐθὺς στὸν δι-κασιήν.

Καὶ τὸ Σάββατον βραδὺν τί θὰ γίνῃ; —Τὸ Σάββατον βραδὺν σᾶς δύνω τὴν ἐ-λεηθερία σας. Θὰ σᾶς γνύσω σὺν κυρίως καθὼς πρέπει, καὶ θὰ πᾶτε, ὅπως θέλετε, στὸ Τάμπλ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ANNAM

Στὸ Ἀννάμ μία νέα κόρη καὶ ὁ μέλλων ἀνδρὸς τῆς πρέπει νὰ πάρουν τὴν συγ-κατάστασιν τῶν γονέων των γιὰ νὰ μπορέ-σουν νὰ παντρευθοῦν. Τὰ ζευγάρια ὅμως ποὺ ἐξοῦν αὐτὸν τὸν ὅρον καὶ παντρευ-οῦνται χωρὶς τὴν πατρικὴν συγκατάτασιν γρήγορα βλέπουν τὸν γάμο τους ἀκυρωμέ-νο καὶ ἕνα γενναῖο ἐυλοζόπημα ποὺ γί-νεται δημοσίως ἀπὸ τὰ γέλια ὄλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ χωριοῦ, τοῦ; καὶ μὲν λη-ρησθήσονται γρήγορα τὴν γλυκύτητα τοῦ γάμου τοῦ μέλλουσ.

Ἀλλ' ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν συμβαίνει ὡς γὰρ συνήθως οἱ γονεῖς, ἢ ἂν δὲν ἔχουν, οἱ ἀντικαταστάται των, φροντί-ζον μόνον των γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παθόντων, χωρὶς μάλιστα νὰ ρω-τήσουν καὶ τὴν γνώμην τῶν ἐνδιαφερομέ-νων κι' εἶσι αὐτὸ ἀπλοποιεῖ πολὺ τὸ ζήτη-μα.

Ἡ νέα ἑξαοῦται τελείως ἀπὸ τῶν γο-νεῖς τῆς στὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ἐκεῖνοι δὲ τῆς διαλέκουν τὸν σὺνγον ποὺ εἶναι ἀπορριπτὴ καὶ πᾶρῃ χωρὶς καμμιὰ ἀντι-στασίαν. Τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ εἶναι νὰ παύσῃ τὴν ἀντικρὴν παγώδι καὶ νὰ κἀψῃ τὴν ἑλπίδα στὴν θεὰ ποὺ προστατεύει τὰ ἀν-θρώπινα, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ, ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τῆς διαλέξουν νὰ μοιᾶζῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρον στὸ ἰδιαιτὸν τῆς. Τὸ ἐπιβλῶν τῆς συνίσταται σ' αὐτὲς τὲς ἡμέρας ὁρμητικῆς ἐκδηλώσεως.

Στὸ Ἀννάμ ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα δευτερεῶν ζήτημα σὲ μιὰ ἐντιμὴ οἰκογένεια. Εἶναι ἀνθρώπινο πρᾶγμα, νὰ μιλή κανεὶ, γι' αὐτὸ καὶ αὐτὴν περισσοτέρον νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ. Ἐνῶς Ἀνναμῆτῆς ὅσον καὶ νὰ μῆν εἶναι ἀντιρροπὴ στὴν ἐθιμοτυπία, θὰ φτῇ ἀπὸ ἀπὸ ἀν δὴ δύο νέους νὰ φιλοῦνται, ἢ καὶ ἀκόμη νὰ κρατοῦνται τρυφερά ἀπὸ τὸν γάμον.

Ἐκεῖ ἡ γυναίκα πανδρ ὕεται, πρῶτον γιὰ νὰ μῆν εἶναι μόνη στὴ ζωὴ καὶ νὰ ἔχῃ ἕνα προστάτη, κι' ὕστερα γιὰ νὰ ἔχῃ παι-δί. Ἡ μεγαλειτέρα τιμὴ γιὰ ἐκείνην εἶ-ναι νὰ γίνῃ μητέρα.

Ἐκεῖ ἡ γυναίκα πανδρ ὕεται, πρῶτον γιὰ νὰ μῆν εἶναι μόνη στὴ ζωὴ καὶ νὰ ἔχῃ ἕνα προστάτη, κι' ὕστερα γιὰ νὰ ἔχῃ παι-δί. Ἡ μεγαλειτέρα τιμὴ γιὰ ἐκείνην εἶ-ναι νὰ γίνῃ μητέρα.

Ἀπὸ τὸν μὴν νῆα Ἀνναμῆτῆς ζεῖ σὺν τῇ μιᾷ καὶ ὑπομένει ἔτσι ὅλους αὐτοὺς τοὺς νόμους καὶ τὰς συνηθείας ποὺ τὴν καταναγκάζουν εἶσι σὺν ἕνα πλάσμα χωρὶς θέλησιν καὶ καρδίαν. Ἀ δὲ, πάντα, καὶ οὕτως ἐξαναίστανται. Αὐτὸ τοῦτο δὲν εἶναι καὶ τὸ ἐπόμενον περιστατικόν.

Μὰ μέρα συνέβη σ' ἕνα χωριονάκι τῆς Ἰνδοκίνας ἕνα σκάνδαλον ποὺ ἔκαμε με-τὰ πάταγον.

Ἀνακάλυψαν τὴν δεσποινίδα Ἀνοῖξι, ἡμερῶν ἕνα, κόρη τοῦ μεγαλειτέρου κτη-νοτρόφου τῆς περιοχῆς, νὰ ἀνταλλάσσει μὲ τὸν ἄλλον τὸν ὑποκείμενον τοῦ πατέρα τῆς, πίσω ἀπὸ κατὰ καλὰ μίαν, μασημένο... ἕνα παπύ-ρου.

Φαντάζεται λοιπόν κανεὶς ὅτι τὸ κου-πολίον πῆρε κι' ἔδωσε ὕστερα ἀπὸ μία τέτοια ἀνακάλυψιν! Γιατὶ στὸ Ἀννάμ τὸ μεγαλειτερον δέγμα ἔρωτος ποὺ μποροῦν νὰ δοῦν οἱ ἄνθρωποι ἄλλων δύο ἐρωτευ-μένων, εἶναι νὰ μασηθοῦν καπνὸν καὶ κα-πνὸν καὶ τὸ βάλλουν μὲ μεγάλην λεπιό-τητα στὸ στόμα τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ ἔχει τὴν ἴση δύναμιν καὶ τὴν ἴδια σημασίαν, ποὺ ἔχει ἡ διὰ τῆς μᾶς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως καὶ οἱ οἱ αἰωνίως ἀγάπης, κατὰ ἀπὸ τὸ ἑλπίαν τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ πατέρας λοιπόν, τῆς δεσποινίδος Ἀνοῖξι, νομίζω ἕνα, χωρὶς νὰ χάσῃ καὶ ἀλλοῦ νὰ ενεργῇ γιὰ νὰ ἀποκατα-σταθῇ ἡ κλονισμένη ἡμὴ τῆς κόρης τ.ν.

Ἐπ' αὐτὸ λοιπόν ἔκαμε μιὰ καταγγελία πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς τοῦ, σὲας σεβασίας ἀρχῆς τῆς κοινότητος των.

Κι' ἐπειδὴ οἱ καλλίτεροι οἱ ὄντες οἱ μεγαλειτεροι βοῦβαλοι τοῦ ἀνῆκαν, καὶ ἔξ ἄλλου γιὰτὶ δώρισαν στὸ συμβούλιον τὴν μεγαλειτέρα ἀγγελίδα τῆς ἀγέλης του, δὲν ἀργησε νὰ βγῇ ἀπόφασιν καὶ νὰ τοῦ δωθῇ δικαίον. Καὶ ὁ νόμος ἔλεγε: «Ὅποιος τολμήσῃ καὶ σηκώσῃ τὰ μάτια του στὴν κόρη τοῦ ἀφέντη του, θὰ τιμωρηθῇ σύμ-φωνα μὲ τὸν νόμον».

Μετὰ μία ἑβδομάδα, λοιπόν, ὁ Λάν, μ' ἕνα σχοινί στὸ λαιμὸν παρουσιάσθηκε μπρὸς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, καὶ χω-ρὶς καὶ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ δικαιολο-γήσῃ ἔξπλῳσε εὐθὺς χάμω.

Ὁ δασφύλαξ ποὺ κάποτε ἐκτελοῦσε καὶ χροὴν δυνάμει τῆς τοῦ μαστίγιον στὰ χέρια γιὰ νὰ κἀμῃ τὸν ἀναιδὴ καὶ πληρώσῃ ἀκρι-βά τὴν αὐθάδειά του.

Ἀκριβὸς ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅταν ὁ δῆμος εἶχε σηκωμένο τὸ χέρι του, κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς προύχοντας ἀνοῖξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μετρήσῃ τὲς ἐυλαίεες, νὰ καὶ παροῦ-σεται μὲρὸς σὲ δικαστήριον, ἡ δεσποινί-ς: Ἀνοῖξις νοῦμερο ἕνα—ποῦ ὡς ἐκείνην τὴν στιγμήν στέκουσαν αἰσιπλή κοτὰ στὸν πατέρα τῆς—καὶ ὁμολογῶν ὅτι κι' ἐ-κείνην εἶναι ἔξ ἴσου ἐνοχος μὲ τὸν Λάν, γι-ατὶ αἱ φῆμαι ποὺ διεδόθησαν σὸ χωριὸ γιὰ κείνην καὶ τὸν Λάν ἦσαν ἀληθινά.

Αὐτὴ ἡ ἀπορροδοκτικὴ ὁμολογία ἔκαμε τὸ χέρι τοῦ δῆμου νὰ ξαναπέσῃ στὴ θέσι του, καὶ νὰ ἐνισχῇ ἡ φωνὴ μὲτα στὸν λαὸν ποὺ προύχοντος. Οἱ δικασταὶ ἀρχισαν νὰ μειδιῶν ἐρωτικῶς καὶ νὰ κυττοῦν τὸν πατέρα τῆς ποὺ ἦταν χλωμὸς ἀπὸ τὴν ἐκπληξί. Ὁ νόμος ὅμως ἦτο ρητός. Σὲ μιὰ τέτοια περίστασι οἱ δύο ἐνοχοὶ ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦν ἀμέσως. Κι' ὁ πατέρας τῆς νέας ἀναγκάσθηκε νὰ συγκατατεθῇ. Ἐνῶ ὁ Λάν δὲν πίστευε σ' αὐτὴν ἀπὸ τὸν γάμον.

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

Ἄλλ' ὁ ποῖο γελασμένος σ' ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν βγῆκε πάλι ὁ πεθερός, ποὺ ἔδωσε στυγρὸς προχόντας τὴν καλλίτερην τοῦ ἀγγελίδα, κι' ἐκεῖνον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσαν... ἕνα γαμπρό!

33

ΔΗΛΩΣΙΣ

· Η Διεύθυνσις

Δις Κκίτη Λάρδη.—Έκ προηγουμένων
249 ψῆφοι, Ν. Βλάχος 2, Εὐάγ. Πατέρας 5.
Σύνολον 256 ψῆφοι.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ
ΣΤΙΣ ΔΟΞΕΣ ΤΟΥ

Δις Νέλλη Μπούρα. — Θ. Μαλιώνης 1.
 Δις Μάιρη Καλλιγέρη. — Έκ προηγου-
 μένων 10 ψήφοι Γ. Όρφανός 1, Π. Τρου-
 τζαννάκης 8, Εύστ. Στα ματόπουλος 5, σύν-
 ολον 24 ψήφοι.

Δις Φιφή Κ.—Εκ προηγούμενων
ψηφει, Έμμι Μ 8. Σύνολον 58 ψηφοί

ART I

11670 210.

"MYPANTA

ΛΕΚΑ 2. ΠΑΡΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗ ΡΑΧΗ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ!

Πάρετε ἓνα μπάνιο ζεστό γιὰ
νά μαλακώσετε τοὺς μῦς καί
ν' ἀνοίξετε τοὺς πόρους. Ἐ-
παλειψάτε μὲ Σλόανς τὰ πο-
νημένα μέρη καὶ πλαγιάστε.
Ὅταν θὰ σηκωθῆτε θὰ εἰσθε
πολύ καλά.

Ἡ θερμότης τοῦ Σλόανς θερμαίνει τὸ σῶμα ὅπως αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Εἰς τοὺς ἀπασκληπνημένους καὶ πονεμένους μὲς φέρει καίνουργιο αἷμα καὶ τοὺς ἀνακουφίζει. 13 ἐκατομμύρια εὐκυνεργεῖν τὸ μεταχειρίζονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀγοράσατε σήμερον μίαν φιάλιν.

ΜΗΝΥΤΩΡ, *Εκείνη την στιγμή* τα χειρίζονται εις όλον τον κόσμον. Αγοράσατε σήμερον μίαν φιάλην.

SLOAN'S LINIMENT

EXOMEN TO PEKOP

Λιεθέσαμεν διὰ 600 ἄτομα Σερβίτσια φαγητοῦ
κατὰ τὸ παραταθὲν γεῦμα ὑπὸ τοῦ δήμου
Ἀθηναίων εἰς τὸ βον διεθνές

BYZANTINOLOGIKON ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ENOIKIAZONTAI

Σερβίτσια φαγητοῦ, ν διὰ γάμους, Συλλόγους καὶ Γεύματα.

ΥΔΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΣΙΔΕΡΗ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΤΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΘΑΝΑΛΛ'Η ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Κρέπ - γτέ - σίν από Δραχ.	700
Κρέπ Ζωρίζετ από »	750
Κρέπ Σατέν από »	1100
Κρέπ Μαροκέν από »	1050

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ ΒΡΑΔΥΝΑ ΝΥΜΦΙΚΑ

Αί παραγγελίες παραδίδονται εν
ανάγκη και εντός 24 ωρών.

"AINTO,"

ΝΙΚΗΣ 10 - ΠΡΩΤΟ ΠΑΤΩΜΑ
ΠΑΛΤΑ ΧΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ολο-
μαλλια με μεταξωτές πόδες επί
παραγ'ελία.

'Απὸ 950 καὶ ἄνω

ΤΑΓΕΡ Φαντεζί από 1200
και άνω.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΦΑΣΟΝ

"AINTO,"

~ Δποδίκη φαρμάκων Χ. Ρερά
Γυναικ. Παλινωρ 17 ~ Βερανιέρου

Poste-Restante
'Αθήνας

ΠΛΗΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ "ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΡΣ

GRUNIL

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

—||| “ΦΙΝΤΕΞ,” |||—

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1931 - 1332

ΑΙΜΙΛΙΟΣ Ν. ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΣ 31

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ & ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΠΑΤΡΑΙ: ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ 57

ΠΩΛΟΥΜΕΝ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΛΙΡΑΣ

(ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΔΡΧ. ΕΞΕΠΕΣΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΣ)